

จดหมาย เรื่องการเป็นศิษยาภิบาล

Pastoral Epistles

By J.R. Ensey

คำอธิบายเกี่ยวกับทิโมธี ฉบับที่ 1 และ 2 และทิทัส

โดย เจ อาร์ เอ็นซี

ศูนย์ศึกษาพระคริสตธรรม
สหคริสตจักรเพนเตคอสต์แห่งประเทศไทย
96/2 บ. หลังกฤษกร ต. ดอนศิลา
อ. เวียงชัย จ. เชียงราย 57210
โทร. 01-2877940, 053-736294

แต่นักศึกษาทุกคนผู้รับเอาบทเรียนที่มีประโยชน์เหล่านี้อย่างอดทนและมุ่งมั่นในชั้นเรียนที่วิทยาลัย Texas Bible College และหลังจากนั้น นำบทเรียนเหล่านี้ไปใช้ในงานรับใช้มากมายหลายด้าน

สารบัญ

บทนำทั่วไปเกี่ยวกับจดหมายเรื่องการเป็นศิษยาภิบาล	4
จดหมายฉบับที่หนึ่งของอัครทูตเปาโล ถึงทิโมธี	7
บทนำเกี่ยวกับทิโมธี ฉบับที่หนึ่ง	8
สรุปจดหมายทิโมธี ฉบับที่หนึ่ง	11
บทที่หนึ่ง	16
บทที่สอง	34
บทที่สาม	47
บทที่สี่	62
บทที่ห้า	74
บทที่หก	89
จดหมายฉบับที่สองของอัครทูตเปาโล ถึงทิโมธี	107
บทนำเกี่ยวกับทิโมธี ฉบับที่สอง	108
สรุปจดหมายทิโมธี ฉบับที่สอง	111
บทที่หนึ่ง	114
บทที่สอง	129
บทที่สาม	148
บทที่สี่	165
จดหมายของอัครทูตเปาโล ถึงทิตัส	186
บทนำเกี่ยวกับทิตัส	187
สรุปจดหมายทิตัส	189
บทที่หนึ่ง	191
บทที่สอง	206
บทที่สาม	216

บทนำทั่วไปเกี่ยวกับ จดหมายเรื่องการเป็นศิษยาภิบาล

อัครทูตเปาโลเขียนจดหมายสามฉบับไปถึงเพื่อนร่วมงานผู้ที่มีอายุน้อยกว่าสองคน โดยเรียกคนทั้งสองด้วยความรักว่าเป็น “บุตร” ของเขา ชายหนุ่มทั้งสองคนนี้เป็นศิษยาภิบาลและผู้ประกาศซึ่งทำงานร่วมกับเขาในการรับใช้อย่างบากบั่น เขามักจะปล่อยให้คนทั้งสองทำหน้าที่ดูแลสมาชิกที่ประชุมในเมืองต่างๆ ที่เขาก่อตั้งขึ้น โดยปกติ พวกเขาจะได้พบกับเปาโลอีกในการเดินทางประกาศอีกครั้งหนึ่ง

ในระหว่างเวลาที่พวกเขาได้รับหน้าที่ดูแลนั้น เปาโลเขียนจดหมายถึงพวกเขาเพื่อหนุนใจให้เข้มแข็งในการปกป้องพระกิตติคุณ ตักเตือนให้สัจซื่อ และให้คำชี้แนะพิเศษสำหรับพวกเขาและคนอื่นๆ ในคริสตจักร การติดต่อกันทางจดหมายนี้ได้รับการดลใจจากพระเจ้าและคริสตจักรยุคแรกยอมรับว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้า นอกจากนี้ ยังถือเป็นแบบแผนทั่วไปสำหรับกิจกรรมในการรับใช้และการดำเนินการของคริสตจักรท้องถิ่นในทุกแห่งอีกด้วย

โพลีคาร์ป, จัสติน มาร์เทอร์ และไอเรเนียส ใช้จดหมายเหล่านี้ในช่วงศตวรรษที่สองอย่างชัดเจน มีเพียงมาร์ซิออน (ประมาณ ค.ศ. 140) เท่านั้นที่ไม่ยอมรับจดหมายเหล่านี้ว่าเป็นพระคัมภีร์ โดยยอมรับแต่เพียงจดหมายของเปาโลสิบฉบับและพระกิตติคุณลูกาเท่านั้น เอกสาร Muratorian Fragment^o (ประมาณ 170-200) กล่าวถึงจดหมายของเปาโลที่เขียนไปถึงคริสตจักรเจ็ดแห่งและกล่าวเพิ่มเติมว่า “แต่เขาเขียนจดหมายฉบับหนึ่งไปถึงฟีเลโมน และฉบับหนึ่งไปถึงทิตัส และสองฉบับไปถึงทิโมธีเนื่องด้วยความเอาใจใส่และความรัก”

บรรดาคริสตจักรที่ทิโมธีและทิตัสเป็นศิษยาภิบาลนั้นเป็นคริสตจักรที่มีอายุน้อย โดยส่วนใหญ่แล้วมีอายุไม่เกินสองหรือสามปี คริสตจักรเหล่านี้ต่อสู้ดิ้นรนกับปัญหาการปกครองของคริสตจักร ผู้สอนผิด ปรัชญาที่ผิดแปลก การผิดศีลธรรม และปัญหาทางสังคม ในปัจจุบัน เราประสบปัญหาที่คล้ายคลึงกันจำนวนมาก งานเขียนเหล่านี้จึงเหมาะสมกับเขาเป็นอย่างยิ่ง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทิโมธีและทิตัสรับจดหมายเหล่านี้ด้วยความยินดีเหมือนรับลมหายใจที่สะอาดบริสุทธิ์ เหมือนรับแสงไฟในสถานที่มืด เหมือนรับน้ำในดินแดนที่แห้งแล้ง การแก้ไขปัญหานั้นเกิดจากอิทธิพลของผู้ที่เชื่อในความรอดเกิดจากความรู้อันแท้จริง (Gnostics) ผู้สนับสนุนการปฏิบัติตามหลักของศาสนายิว และคนที่หันไปจากความจริง เช่น อเล็กซานเดอร์ คงจะเป็นเรื่องยาก [สำหรับทิโมธีและทิตัส] หากไม่ได้รับคำแนะนำจากครูฝึกของพวกเขา

การที่จดหมายเหล่านี้ไม่ได้ใช้รูปแบบการเขียนที่เปาโลมักจะใช้นั้นก่อให้เกิดความคิดที่ว่าเปาโลไม่ได้เป็นผู้เขียนจดหมายเหล่านี้ รูปแบบการเขียนนี้แตกต่างไปจากงานเขียนของเปาโลฉบับอื่นๆ ค่อนข้างมาก โดยรูปแบบของ [จดหมาย] โรมมีความสอดคล้องกับจดหมายเรื่องการเป็นศิษยาภิบาลมากที่สุด วินเซนตีก้าวไว้ว่า “[ในจดหมายเหล่านี้] เราเห็นว่าม้วนเก็บปิด ไม่มีการเขียนนอกประเด็น ไม่มีความคลุมเครืออันเกิดจากแรงผลักดันในความคิดและความรู้สึกอันเร่งรีบ โครงสร้างของประโยคมีความเรียบง่าย ความคิดต่างๆ แสดงออกมาโดยไม่มีสิ่งแทงใจหรือสร้างอารมณ์” ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เปาโลคำนึงว่าผู้อ่านของเขาเป็นใครและสถานการณ์ปัจจุบันนั้นเป็นอย่างไร จากนั้น จึงเขียนคำชี้แนะของตนในภาษาที่แสดงอารมณ์ของตนได้เป็นอย่างดีที่สุด

ผู้ไม่เห็นด้วยบางคนกล่าวว่ากลุ่มคำทั้งหลายที่เปาโลใช้อย่างมากในจดหมายฉบับอื่นๆ ไม่ปรากฏอยู่ในที่นี้ และมีหลายคำที่ใช้อยู่เฉพาะในจดหมายเรื่องการเป็นศิษยาภิบาลเท่านั้น อย่างไรก็ตาม จดหมายเหล่านี้เป็นจดหมายส่วนตัวที่เขียนขึ้นในสถานการณ์พิเศษและอาจมีผู้คัดลอกที่ต่างออกไป เปาโลอาจเขียนจดหมายบางฉบับด้วยลายมือของตนเอง (กาลาเทีย 6:11) แต่อาจเป็นเนื่องจากสายตาที่ไม่ดี ทำให้เขาต้องใช้ผู้คัดลอกหรือผู้เขียนหนังสือ เช่น ลูกา เพื่อลงมือเขียนจริงเป็นส่วนใหญ่ เหมือนเช่นพระเจ้าทรงใช้ความสามารถและคำพูดอันหลากหลายของแต่ละบุคคลในของประทานฝ่ายพระวิญญาณในการพูด ผู้เขียนที่เปาโล

^o Muratorian Fragment เป็นรายการชื่อหนังสือในพระคัมภีร์ใหม่ที่เก่าแก่ที่สุด ค้นพบโดย ลูโดวิโก แอนโทนีโอ มูราโทรี จากต้นฉบับในห้องสมุด Ambrosian Library ในเมืองมิลาน ประเทศอิตาลี

ใช้อาจารย์ [ความสามารถ] จากการศึกษาของตนเองเพื่อช่วยเปาโลเลือกถ้อยคำและโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมเพื่อถ่ายทอดข้อความที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้าได้อย่างถูกต้อง หากเป็นเช่นนั้น ก็ไม่ได้ทำให้หนังสือฉบับนั้นเป็นของปลอม ไม่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า หรือไม่มีความถูกต้อง ในทำนองเดียวกัน เราอาจเห็นว่าผู้เขียนพระกิตติคุณฉบับต่างๆ มีความแตกต่างกันเมื่อบรรยายถึงเหตุการณ์เดียวกัน

อย่างไรก็ตาม คริสตจักรยุคหลังอ้างสาวกในตอนต้นยอมรับว่าจดหมายเหล่านี้เป็นของจริงและเป็นข้อพระคัมภีร์ จดหมายเหล่านี้ได้พิสูจน์คุณค่าของตัวมันเองในเวลาหลายศตวรรษ และผู้ที่รับความจริงและความชอบธรรมทุกคนในปัจจุบันก็รักจดหมายเหล่านี้ มีเพียงผู้สงสัยความจริง ผู้ซึ่งไม่ได้ยินสิ่งที่เปาโลกล่าวเกี่ยวกับการหันไปจากพระเจ้าและคนที่หันไปจากพระเจ้าเท่านั้น ที่จะหาข้อผิดพลาดจากคำชี้แนะอันมีประโยชน์ที่เขียนไปถึงผู้เทศนาหนุ่มสองคนในศตวรรษแรกนี้

จดหมายฉบับที่หนึ่งของอัครทูตเปาโล ถึง
ทิโมธี

บทนำเกี่ยวกับทิโมธี ฉบับที่หนึ่ง

ผู้เขียน

ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้แนะนำตนเองว่าเป็น “เปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์...ถึง ทิโมธี ผู้เป็นบุตรแท้ของเราในความเชื่อ” (1:1-2) นักวิชาการที่ระมัดระวังในเรื่องความบริสุทธิ์ยอมรับว่าเปาโลเป็นผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ (ดูบทนำทั่วไป เพื่อตอบคำถามของผู้ไม่เห็นด้วยในเรื่องนี้)

ผู้รับ

ทิโมธีเข้ามาเป็นคริสเตียนและได้รับการฝึกอบรมเป็นผู้รับใช้จากอัครทูตเปาโล ทิโมธีมาจากเมืองลิสตราและอาจรับเชื่อในระหว่างที่เปาโลเดินทางประกาศครั้งแรก (กิจการ 14:6-21; 16:1-2) บิดาของทิโมธีเป็นชาวกรีกที่ไม่เชื่อพระเจ้า แต่ยูนิสมารดาของเขา และโลอิสยายของเขา เป็นหญิงฮีบรูที่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า (กิจการ 16:1; 2ทิโมธี 1:5) พวกเขาสอนทิโมธีในเรื่องพระคัมภีร์ และเห็นได้ชัดว่าใจของเขาเป็นดินดีสำหรับเมล็ดแห่งพระวจนะของพระเจ้า (2ทิโมธี 3:14-15) ชีวิตของเขาเป็นชีวิตแห่งการรับใช้อุทิศตนและการมีผลดี

ในการเดินทางประกาศครั้งที่สองของเปาโล เขาขอให้ทิโมธีร่วมเดินทางด้วย คณะประกาศนั้นประกอบไปด้วยเปาโล ลูกา และติลาส (กิจการ 16:3) บางคนให้ความเห็นว่าทิโมธีได้รับเลือกเพื่อแทนที่ยอห์น มาร์โก (กิจการ 13:5) เปาโลให้ทิโมธีเข้าสู่หนัดเพื่อที่ชาวยิวจะไม่ขุ่นเคืองเมื่อเหล่าผู้ประกาศเดินทางไปที่เทศนาแก่พวกเขาและเยี่ยมเยียนพวกเขาในธรรมศาลา (กิจการ 16:3) เปาโลและคณะผู้ปกครองได้แต่งตั้งผู้เทศนาหนุ่มขึ้นอย่างเป็นทางการ (1ทิโมธี 4:14; 2ทิโมธี 1:6) ทิโมธีเป็นเหมือนบุตรของเปาโล อาจเป็นเพื่อนร่วมงานที่สนิทกับเปาโลที่สุดตลอดทั้งการรับใช้ของเขา และเป็นเพื่อนใกล้ชิดในระหว่างที่เปาโลถูกจองจำที่โรม (ฟิลิปปี 1:1; โคโลสี 1:1; พิลิโมน 1:1) ตัวทิโมธีเองก็ต้องจำคุกด้วยในเวลาหนึ่ง (ฮีบรู 13:23)

ทิโมธีรับใช้ในคริสตจักรห้าแห่งเป็นอย่างน้อย ได้แก่ เอเธส โลนิกา (1เธสะโลนิกา 3:2, 6) โครินธ์ (1โครินธ์ 4:17) ฟิลิปปี (ฟิลิปปี 2:19-23) เบโรอา (กิจการ 17:13-14) และเอเฟซัส (1ทิโมธี 1:3) เขาอยู่ที่เมืองเอเฟซัสเมื่อได้รับจดหมายฉบับนี้จากเปาโล

โดยทั่วไป เชื่อกันว่าทิโมธีมีอายุมากกว่าสามสิบห้าปีในเวลาที่ได้รับจดหมายฉบับนี้เขียนขึ้น (ดูคำอธิบายเกี่ยวกับ 4:12)

สถานที่และเวลาที่เขียน

จดหมายฉบับนี้อาจเขียนขึ้นราวๆ ปี ค.ศ. 62 หรือ 63 ระหว่างการจองจำครั้งแรกและครั้งที่สองของเปาโล กิจการ 28:16, 30 กล่าวถึงการถูกคุมขังครั้งแรกของเปาโลในโรม ในระหว่างนั้นเขาเขียนหนังสือฟิลิปปี โคลโลสี เอเฟซัส และพิลิโมนขึ้น ในจดหมายเหล่านี้ เปาโลกล่าวถึงความหวังที่เขาจะได้เป็นอิสระในเร็ววัน (ฟิลิปปี 1:23-25; 2:24; พิลิโมน 22) เขาได้รับการปล่อยตัวเพื่อเดินทางไปสเปนตามที่วางแผนไว้ (โรม 15:24) และใน 2ทิโมธี 4:7 เขากล่าวว่า เขาได้แข่งขันจนถึงที่สุด

จาก 1ทิโมธี 1:3 เราอาจสันนิษฐานว่าเปาโลอยู่ที่มาซิโดเนียเมื่อเขาเขียนจดหมายนี้ เป็นไปได้ว่าหลังจากที่เปาโลพ้นจากการจองจำที่โรมครั้งแรกนั้น เขาเดินทางไปที่เอเฟซัส และเมื่อพบว่าไม่มีปัญหาทางฝ่ายวิญญาณบางประการ เขาให้ทิโมธีทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองดูแล หรือศิษยาภิบาล และจัดการแก้ไขบางสิ่งให้อยู่ในระเบียบ (1:3-4)

ความสำคัญ

จดหมายฉบับนี้เป็นจดหมายเกี่ยวกับการเป็นศิษยาภิบาลตั้งแต่ต้นจนจบ เป็นจดหมายที่ผู้รับใช้คนหนึ่งเขียนไปหาอีกคนหนึ่ง เต็มไปด้วย “ภาษาของผู้เทศนา” จดหมายมีรายละเอียดเกี่ยวกับสภาพที่ควรจะเป็นในคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ กล่าวสรุปหน้าที่และความรับผิดชอบของผู้รับใช้ รวมทั้งสมาชิกในที่ประชุมทุกกลุ่มทุกอายุ โดยมีการแก้ไขปัญหาของศิษยาภิบาลเป็นใจความสำคัญ

ความสำคัญอย่างหนึ่งคือ เพื่อหนุนใจทิโมธีให้ชัดเจนและประณามผู้สอนคำสอนที่ผิดๆ (1:3-4; 4:1-3; 6:3-4) เขาจะตั้ง”เอาใจใส่...คำสอน” (4:16) ถ้าคริสตจักรรับคำสอนเล็กน้อย คริสตจักรก็จะมีพลังเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ประเด็นสำคัญอีกประการหนึ่งของจดหมายฉบับนี้คือ อันตรายของวัตถุนิยม (6:6-19) จดหมายฉบับนี้กล่าวถึงความพอใจที่ตรงข้ามกับความอยากได้และความโลภ ก่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับเงินทองและความร่ำรวย (6:17-19) โดยกล่าวว่า “ด้วยว่าการรักเงินทองนั้นเป็นมูลรากแห่งความชั่วทั้งหมด” (6:10)

สรุปจดหมายทิโมธี ฉบับที่หนึ่ง

1. คำท้าทาย (1:1-2)
2. คำตักเตือนส่วนตัว (1:3-20)
 - ก. การปกป้องความบริสุทธิ์ของพระกิตติคุณ (1:3-11)
 1. จากนิยายต่างๆ และเรื่องลำดับวงศ์ตระกูลอันไม่รู้จบ (4-5)
 2. จากผู้สอนผิดจุดประสงค์ (6-7)
 3. จากคนบาปและคนหมิ่นประมาท (8-11)
 - ข. การระลึกถึงประสบการณ์ส่วนตัวของเปาโล (1:12-17)
 1. เขาเคยเป็นคนหลู่พระเกียรติ (12-13)
 2. เขาถือว่าตนเองเป็นตัวเอกในพวกคนบาป (14-15)
 3. เขาได้รับพระกรุณา อันเป็นเหตุในการถวายพระสิริแด่พระเจ้า (16-17)
 - ค. การระวังไม่ให้ความเชื่อเสื่อมเสียไป (1:18-20)
 1. จดจำคำเผยพระวจนะ (18)
 2. ผลของการละทิ้งความเชื่อ (19)
 3. การพิพากษาคนหลู่พระเกียรติพระเจ้าบางคน (20)
3. การตักเตือนทั่วไป (2:1-15)
 - ก. การอธิษฐานเพื่อผู้อื่น (2:1-8)
 1. เพื่อคนทั้งปวง (1)
 2. เพื่อผู้นำบ้านเมือง (2ก)
 3. วัตถุประสงค์ของการอธิษฐาน (2ข-8)
 - ข. ผู้หญิงจะรับใช้ด้วยความสุภาพและอ่อนน้อม (2:9-15)
 1. การแต่งกาย (9)
 2. ทศนคติ (9-11)
 3. อำนาจ (12-15)
4. ระเบียบของพระเจ้าสำหรับคริสตจักรและผู้รับใช้ (3:1-16)
 - ก. คุณสมบัติสำหรับผู้นำที่เป็นผู้รับใช้ (3:1-7)
 1. อุบาสัย (1-3)
 2. ความสัมพันธ์ (4-6)
 3. ชื่อเสียง (7)
 - ข. คุณสมบัติสำหรับผู้นำที่เป็นสมาชิก (3:8-12)
 1. คุณสมบัติส่วนตัว (8-9)
 2. แบบทดสอบเพื่อพิสูจน์ความควรค่าแก่การรับใช้ (10)
 3. ข้อกำหนดสำหรับผู้เป็นภรรยา (11)

4. คุณสมบัติในการปกครองครอบครัว (12)
- ค. ราวูลสำหรับการรับใช้ของคริสเตียน (3:13)
- ง. ข้อความส่วนต้วถึงทิโมธี (3:14-16)
 1. งานเขียนเหล่านี้ส่งไปก่อนที่เปาโลจะไปเยี่ยม (14)
 2. วิธีดำเนินการในครอบครัวของพระเจ้า (15)
 3. หัวใจของคำสอนของคริสตจักร (16)

5. คำแนะนำสำหรับผู้รับใช้หนุ่ม (4:1-16)
 - ก. เรื่องการละทิ้งความเชื่อในภายหน้า (4:1-5)
 1. คำทำนายเกี่ยวกับปัญหาต่างๆ (1)
 2. ลักษณะของผู้ที่ละทิ้งความเชื่อ (2)
 3. คำสอนของผู้ที่ละทิ้งความเชื่อ (3ก)
 4. การโต้แย้งเกี่ยวกับคำสอนต่างๆ (3ข-5)
 - ข. การต่อสู้กับการละทิ้งความเชื่อ (4:6-11)
 1. การรับใช้ที่สัตย์ซื่อ (6)
 2. การไม่ยอมรับเทนิยายต่างๆ (7)
 3. ความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับคำสั่งสอนของคริสเตียน (8-11)
 - ค. ความพยายามในการทำการดี (4:12-16)
 1. แสดงแบบอย่างของคริสเตียน (12-13)
 2. ปรับปรุงของประทานของตน (14)
 3. ไคร่ครวญในความจริง (15)
 4. ยึดมั่นในคำสั่งสอน(16)

6. การทำงานกับกลุ่มคนต่างๆ (5:1-25)
 - ก. การปฏิบัติต่อกลุ่มคนต่างๆ ในคริสตจักร (5:1-16)
 1. ชายผู้มีอาวุโส (1)
 2. หญิงผู้มีอาวุโส (2)
 3. หญิงม่าย (3-16)
 - ข. การให้เกียรติแก่ผู้ปกครอง (5:17-18)
 1. การสมควรได้รับเกียรติสองเท่า (17)
 2. การสมควรได้รับผลประโยชน์ของการรับใช้ (18)
 - ค. การลงโทษผู้ปกครอง (5:19-21)
 1. การกล่าวหา
 2. การว่ากล่าว
 3. การไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด
 - ง. คำแนะนำเกี่ยวกับการแต่งตั้งผู้ปกครอง (5:22)
 1. อย่าด่วนวางมือบนผู้ใด (22ก)

2. อย่ามีส่วนร่วมในการร่วมทำบาปของผู้อื่น (22ข)
3. รักษาตัวในบริสุทธิ์ (22ค)
- จ. ความเข้าใจเกี่ยวกับสุขภาพและความบาป (5:23-25)
 1. การใช้เหล้าองุ่นเพื่อวัตถุประสงค์ในการรักษา (23)
 2. ความบาปที่ปรากฏชัดนำไปสู่การพิพากษา (24)
 3. การกระทำดีก็ปรากฏชัดเช่นเดียวกัน (25)
7. ความสัมพันธ์ในการทำงานของผู้ที่เชื่อ (6:1-10)
 - ก. ความสัมพันธ์ระหว่างทาสและเจ้านาย (6:1-2)
 1. การเคารพเจ้านาย (1ก)
 2. ทศนคติที่ถูกต้องปกป้องชื่อเสียงของคริสตจักร (1ข)
 3. ความรับผิดชอบสองประการต่อเจ้านายซึ่งเป็นผู้ที่เชื่อ (2)
 - ข. ที่มาของคุณค่าทางโลก (6:3-5)
 1. ผู้สอนผิดที่ทะนงตัว (3-4ก)
 2. การทุ่มเถียงและการโต้แย้งกัน (4ข)
 3. คำสอนผิดๆ ว่าผลประโยชน์ทางการเงินเป็นสิ่งแสดงถึงความชอบธรรม (5)
 - ค. ความชอบธรรมกับความสุจริต (6:6-10)
 1. การยอมรับสถานะบนโลกของเรา (6-8)
 2. ความปรารถนาในความร่ำรวย (9ก)
 3. ผลของความโลภ (9ข-10)
8. คำเตือนสุดท้าย (6:11-21)
 - ก. สิ่งสำคัญนอกไปจากวัตถุนิยม (6:11-12)
 1. หนีจากความโลภและความรักในเงินทอง (11ก)
 2. มุ่งมั่นในความชอบธรรม (11ข)
 3. ยึดชีวิตนิรันดรซึ่งพระเจ้าทรงเรียกให้ท่านรับ (12)
 - ข. การวิงวอนของเปาโล (6:13-16)
 1. การรักษาคำบัญชาเพื่อที่จะไม่ต่างพร้อยเพราะความโลภ (13-14)
 2. เรียกพระเจ้าเป็นพยาน (13)
 3. ระยะเวลาการทำหน้าที่ (14)
 4. พระคริสต์ผู้ทรงทอดพระเนตรเห็นทุกสิ่งทุกอย่างจะทรงมีอำนาจที่จะให้รางวัลความสัตย์ซื่อ (15-16)
 - ค. คำเตือนเรื่องความมั่งคั่ง (6:17-19)
 1. เพื่อระวังไม่ให้ไว้วางใจอย่างไม่ถูกต้อง (17)
 2. เพื่อสำแดงการกระทำที่ดี (18)
 3. เพื่อวางแผนสำหรับอนาคต (19)
 - ง. การปฏิเสธปรัชญาของโลกนี้ (6:20-21ก)
 1. รักษาความจริงเอาไว้ (20ก)
 2. หลีกเลี้ยงครุที่มีความรู้ในโลก (20ข)

3. ผลของปรัชญาดังกล่าว (21ก)

จ. คำอวยพร (6:21ข)

ทิโมธี ฉบับที่หนึ่ง บทที่หนึ่ง

บทนำของอัครทูตเปาโลที่เขียนไปถึงทิโมธีค่อนข้างสั้น อาจเป็นเพราะพวกเขามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดและติดต่อกันอยู่เป็นประจำ เนื่องจากจดหมายฉบับนี้เป็นจดหมายส่วนตัว เปาโลจึงไม่รู้สึกว่าต้องเขียนคำทักทายถึงหรือจากบุคคลอื่นๆ หรือกลุ่มคนอื่นๆ เหมือนเช่นที่เขียนในจดหมายโรม โครินธ์ และจดหมายฉบับอื่นๆ ดูเหมือนเปาโลจะมีภาระหนักและมีความเป็นห่วงอย่างมากในปัญหาหลายเรื่องที่ทิโมธีต้องประสบ ดังนั้น เขาจึงเข้าประเด็นเหล่านั้นอย่างรวดเร็ว

1. คำทักทาย (1:1-2)

(1) จากเปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์ ตามพระบัญชาของพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา และพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นความหวังของเรา (2) ถึง ทิโมธี ผู้เป็นบุตรแท้ของเราในความเชื่อ ขอพระคุณและพระกรุณาและสันติสุขจากพระบิดาเจ้า และจากพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด

ถ้อยคำแรกๆ ของเปาโลเป็นข้อความเริ่มต้นที่เขาใช้อยู่เสมอ “จากเปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์...” หากจดหมายสูญหายไป ผู้พบสามารถรู้ได้โดยง่ายว่าผู้เขียนและผู้รับคือใคร ข้อยกเว้นในพระคัมภีร์ใหม่ที่ไม่มียุโรปแบบเช่นนี้คือ จดหมายถึงชาวฮีบรู และจดหมายของยอห์น

ข้อ 1 เปาโลกล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า เขาเป็นอัครทูต (ผู้ที่ได้รับเลือกและส่งออกไป พร้อมด้วยคำรับรองและอำนาจ) โดยบัญชาจากพระเจ้าโดยตรง (กาลาเทีย 1:11-12; 1 โครินธ์ 1:1) เขาไม่ได้เรียกตนเอง สถาปนาตนเอง หรือแต่งตั้งตนเอง เปาโลได้รับการรับรองและยืนยันว่าเป็นอัครทูตจากคริสตจักรในอันติโอก (กิจการ 13:1-4; 14:14) และจากตัวแทนของอัครทูตแรกเริ่มสิบสองคน (กาลาเทีย 2:7-9) เขาได้รับบัญชาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าพระองค์เองให้เป็นอัครทูตแก่ชาวต่างชาติ (กาลาเทีย 1:1, 15-16) เขากล่าวปกป้องสิทธิของตนในการดำรงตำแหน่งดังกล่าว โดยเขียนถึงความสัตย์ซื่อของเขาต่อคริสตจักร (2 โครินธ์ 11:5; 13:6)

เปาโลเริ่มใช้ชื่อภาษากรีกของชื่อเขาในภาษาฮีบรู เพราะตอนนี้เขาได้รับการทรงเรียกให้เป็นอัครทูตไปยังชาวต่างชาติ ชื่อเปาโลมาจากคำว่า *เพาลอส* (paulus) ในภาษาละติน ซึ่งหมายถึง “เล็ก” ชื่อนี้อาจเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นถึงขนาดร่างกายของเปาโล ซึ่งดูเหมือนว่าเขาจะอ้างถึงใน 2 โครินธ์ 10:1, 10 แม้ว่าร่างกายของเขาอาจมีปัญหาบ้าง แต่ใจของเขาไม่ เล็ก หรืออ่อนแอ งานพระวัจนะของพระเจ้าที่เขียนขึ้นในศตวรรษที่สองชื่อ *Acts of Paul and Thecla* กล่าวถึงลักษณะทางร่างกายของเปาโลไว้เช่นนี้ “ชายคนหนึ่ง รูปร่างเล็ก มีศีรษะล้านและขาเบี้ยว สภาพร่างกายดี คิวชนกันและจุมูกค่อนข้างงุ่มงอ” (3)

การใช้ตำแหน่ง *อัครทูต* (apostolos) อาจแสดงให้เห็นว่าจดหมายฉบับนี้ไม่ได้เป็นเพียงจดหมายส่วนตัวเท่านั้น แต่มีวัตถุประสงค์เพื่อการเผยแพร่และการอ่านในที่ประชุมต่างๆ ที่ทิโมธีไปเยี่ยม (ดูคำอธิบายเกี่ยวกับ 1 ทิโมธี 4:13)

“ขอพระเยซูคริสต์” ข้อความบางตอนสลัปเอาตำแหน่งมาก่อน และพระนามมาทีหลัง (“พระคริสต์พระเยซู”) พระคริสต์หรือ *พระคริสต์* (Christos) มีความหมายเหมือนกับคำว่า *เมสสิยาห์* (Messiah) ในภาษาฮีบรู คำทั้งสองหมายถึง “ผู้ที่ได้รับการเจิม” เวสต์ อธิบายความหมายของชื่อนี้ว่า

ในความหมายของชาวยิว เช่น พระกิตติคุณที่เรียงเรียบโดยมัทธิว คำดังกล่าว [พระคริสต์] หมายถึงพระเมสสิยาห์ของอิสราเอล ผู้ที่ได้รับการเจิมของพระเจ้าซึ่งจะมาเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล ในความหมายของคริสตจักร เหมือนเช่นในทิโมธี ฉบับที่หนึ่งนี้ สำหรับเปาโลและผู้อ่านชาวกรีกแล้ว คำนี้ไม่ได้หมายถึงกษัตริย์ของอิสราเอลตามที่ทรงสัญญาไว้ แต่หมายถึง**ผู้ที่ได้รับการเจิมของพระเจ้า** พระนาม “Jesus” (เยซู) เป็นตัวสะกดภาษาอังกฤษของคำกรีกว่า Iesous (อีเอสซุส) ซึ่งเป็นตัวสะกดภาษากรีกของคำฮีบรูที่เรารู้จักในรูปแบบที่แปลออกมาว่า “Jehoshua” (ยะโฮชูอะ) โดยอักษร “h” ไม่ปรากฏ เนื่องจากภาษากรีก ไม่มีตัวอักษร “h” คำภาษาฮีบรูนี้ หมายถึง “พระเยโฮวาห์ทรงช่วยให้รอด” พระนามมีความหมายเช่นนี้สำหรับเปาโลและผู้อ่านชาวกรีก พระนามหลังนั้นแสดงถึงพระเจ้า การมาบังเกิดเป็นมนุษย์ และการเป็นเครื่องบูชาแทนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะพระเยโฮวาห์แห่งพันธสัญญาเก่าไม่สามารถช่วยคนบาปที่หลงให้รอดได้นอกจากว่าพระองค์จะทรงจ่ายค่าความผิดบาปของพวกเขา เพราะความสัจซื่อของพระเจ้าเรียกให้มีโทษสำหรับความบาป ค่าความผิดบาปซึ่งคือโลหิตที่ไหลออก เนื่องจากผลของความบาปคือความตาย¹

เนื่องจากในต้นฉบับภาษากรีกยุคแรกๆ ไม่มีเครื่องหมายวรรคตอน ผู้แปลฉบับ King James Version จึงใส่เครื่องหมายวรรคตอนเข้าไปในข้อที่ซึ่งพวกเขาเห็นว่าจำเป็นเพื่อให้อ่านได้ราบรื่นและมีความชัดเจนยิ่งขึ้น วิธีที่ชัดเจนที่สุดในการเขียนชื่อและตำแหน่งผสมกันนี้จะเป็น พระคริสต์พระเยซู (เหมือนเช่น “ประธานาธิบดีสมิธ”) หรือพระเยซู ผู้ทรงเป็นพระคริสต์ เนื่องจากเปโตรทูลพระเยซูว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์” (มัทธิว 16:16) จึงไม่เป็นปัญหาที่จะเรียกพระองค์ว่า พระเยซู ผู้ทรงเป็นพระคริสต์ พระเยซูเป็นพระนามของพระองค์ พระคริสต์เป็นตำแหน่งของพระองค์

เช่นนั้นแล้ว จึงไม่น่าจะมีเครื่องหมายจุดภาคอยู่หน้าวลี “และพระเยซูคริสต์” ด้วยความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพของพระเจ้า (1ทิโมธี 3:16) รวมถึงหน้าที่และตำแหน่งที่พระคริสต์ทรงใช้ เปาโลเพียงแต่กล่าวว่า “จากเปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์ ตามพระบัญชาของพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งคือพระคริสต์พระเยซู” ทั้งนี้ เป็นไปได้ที่จะแยกคำว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้า โดยไม่ผิดคำสั่งสอน “พระเยโฮวา [องค์พระผู้เป็นเจ้า] เป็นพระเจ้า และไม่มีพระอื่นเลย” (1พงศกษัตริย์ 8 :60, พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับเดิม)

(ดูมาระโก 12:29; กิจการ 9:5; เอเฟซัส 4:4-6)

ถ้าเปาโลพยายามที่จะกล่าวถึงพระเจ้าโดยแยกออกเป็นพระภาคในคำทักทายของเขาแล้ว ทำไมเขาจึงไม่กล่าวถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ เห็นได้ชัดว่าเปาโลไม่ได้พยายามทำเช่นนั้น เนื่องจากเขาเรียกพระเยซูว่าเป็น “พระเจ้าผู้ทรงพระบัญชาแต่พระองค์เดียว” ใน 1ทิโมธี 1:17 (พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับคิงเจมส์) และกล่าวถึง “พระคำรัสสอนของพระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา” ในทิตัส 2:10 (ดูยูดา 25) เนื่องจากข้อพระคัมภีร์นี้ใช้คำว่า และ (καί) ระหว่างตำแหน่งและพระนามเหล่านั้น ไม่ได้หมายความว่า ตำแหน่งและพระนามเหล่านั้นหมายถึงพระเจ้าหลายพระภาค 1เธสะโลนิกา 1:3 และ 3:11 กล่าวถึง “พระเจ้า และ พระบิดา” แต่ไม่มีใครกล่าวว่า พระเจ้า และ พระบิดา เป็นสองพระภาค เมื่อพระคัมภีร์กล่าวถึงพระเจ้าหรือพระบิดา ก็หมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย เพราะทั้งสามตำแหน่งหมายถึงพระเจ้าองค์เดียว การกล่าวถึงพระคริสต์แยกต่างหากก็เพื่อบ่งบอกรูปภาพของพระองค์ในการไถ่บาปในฐานะพระบุตร

เดวิด เบอธาร์ดอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับข้อความทักทายนี้ว่า

คำที่แปลมาเป็นคำว่า “และ” มาจากคำภาษากรีกว่า *ไค (kai)* ทั้งนี้ สามารถแปลได้ว่า “และ” หรือ “คือ” (ในความหมายเหมือนกับคำว่า “ซึ่งคือ” หรือ “ซึ่งเหมือนกับ”) เช่น ฉบับ KJV แปล *kai* ว่า “และ” ใน 2โครินธ์ 1:2 แต่แปลว่า “คือ” ในข้อ 3 ข้อ 2 กล่าวว่า “มาจากพระบิดาเจ้าของเรา และจากพระเยซูคริสตเจ้า” ในขณะที่ข้อ 3 กล่าวว่า “พระเจ้า [คือ อ] พระบิดาแห่งพระเยซูคริสตเจ้าของเรา” ข้อ 2 อาจเขียนอย่างถูกต้องได้ว่า “มาจากพระบิดาเจ้าของเรา คือจากองค์พระเยซูคริสตเจ้า ฉบับ KJV แปลคำว่า *kai* ไว้ว่า “คือ” ในที่อื่นๆ หลายแห่ง เช่น “พระเจ้า [คือ] พระบิดา” (1โครินธ์; ยากอบ 3:9) และ “พระเจ้า [คือ] พระบิดาของเรา” (1เธสะโลนิกา 3:13) ดังนั้น คำทักทายนี้จึงอาจเขียนได้ง่ายๆ ดังนี้ “มาจากพระเจ้า พระบิดาของเรา คือพระเยซูคริสตเจ้า” นอกจากนี้ ภาษากรีกไม่มีคำนำหน้านามเฉพาะ “the”^๒ ก่อนหน้า “องค์พระเยซูคริสตเจ้า” ในคำทักทายใดๆ ดังนั้น แม้ว่าเราจะแปลคำว่า *kai* เป็น “และ” ข้อความดังกล่าว จะ มีความหมายว่า “มาจากพระเจ้า พระบิดาของเรา และ องค์พระเยซูคริสตเจ้า” แม้ว่าฉบับแปลต่างๆ จะแปลคำว่า *kai* เป็น “และ” แต่ก็เห็นพ้องว่าวลีดังกล่าวหมายความถึงพระเจ้าองค์เดียว^๒

ตามกฎของภาษากรีกแล้ว คำนำหน้านามเฉพาะจะต้องอยู่หน้านามทั้งสองเพื่อที่จะหมายถึงบุคคล สิ่งของ หรือสิ่งที่ต่าง กัน แล ะ ใน 1 ทิโมธี 5 :21 แล ะ 2ทิโมธี 4:1 ข้อความภาษากรีกชี้ให้เห็นชัดเจนว่า พระเจ้าและพระเยซูเป็นหนึ่งเดียว

ข้อพระคัมภีร์นี้เรียกพระเยซูว่าเป็น “ความหวังของเรา” โคลโลสี 2:7 และทิตัส 2:13 กล่าวถึงพระองค์ในลักษณะคล้ายคลึงกัน ก า ร เ รี ย ก เ ช้ น น ี้ เ น้ น ว ่า พระคริสต์ทรงเป็นเป้าหมายแห่งความหวังของเรา เราไว้วางใจในการวายพระชนม์ของพระองค์แทนเรา (โรม 5:8) การฟื้นคืนพระชนม์ ที่มี ช้ ย ช น ะ ข อ ง พ ร ะ อ ง ค์ (1 โครินธ์ 3 :21) แล ะ การ ทูล ข อ พ ร ะ ก รุ ณ า เ พื่ อ เรา โด ย การ เ ป้ น เ ค รื่ อ ง บู ช า ข อ ง พ ร ะ อ ง ค์ (ฮีบรู 7:25) ความหวังของเราที่จะฟื้นคืนจากความตายเกี่ยวข้องกับการที่พระองค์ฟื้นคืนพระชนม์ (1โครินธ์ 15:12-20) ความหวังของเราคือว่า วันหนึ่งเราจะมีกาย “เหมือนพระกายอันทรงพระสิริของพระองค์” (ฟิลิปปี 3:21) และด้วยเหตุนี้ จะ เป็น เหมือน กับ พระองค์ (1ยอห์น 3:2)

ข้อ 2 ทิโมธีเป็นบุตรที่เปาโล “รับเอามา” และเปาโลปฏิบัติต่อทิโมธีเหมือนเป็นบุตรของตนเอง เปาโลมีบทบาทสำคัญเป็นอยู่ ำ ง ม ำ ก ต่ อ ก ำ ร เ ตี บ โ ต เ ป้ น คริสเตียนของทิโมธีและอาจต่อประสพการณ์ความรอดของเขาด้วย เปาโลอบรมเขา ร่วมกับกับยูนิส มารดา และโลอัส ยายของทิโมธี เพื่อนำเขาไปสู่การเติบโตทางฝ่ายวิญญาณ (2ทิโมธี 1:5) เปาโลเห็นความสามารถในตัวทิโมธีที่สมควรจะได้รับความเอาใจใส่เสียเวลา การเสียเวลานี้คุ้มค่าเมื่อทิโมธีกลายเป็นผู้ที่เปาโลไว้วางใจในกลุ่มเพื่อนและผู้แทนของเขา (1โครินธ์ 4:17; ฟิลิปปี 2:19-22)

^๒ “the” เป็นคำนำหน้านามเฉพาะ แสดงว่าคำที่ตามมานั้นเป็นสิ่งเดียว

เปาโลใช้คำว่า *กเนซิออส* (*gnesios*) (แท้) เพื่อหมายถึง “จริง แท้จริง ตามกฎหมาย” ทิตัส 1:4 ใช้คำเดียวกันนี้กับทิตัส “ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อเดียวกัน” ทิโมธีอาหรับเชื้อในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย และมีอายุประมาณยี่สิบสามหรือยี่สิบสี่ปี เมื่อเปาโลไปที่เมืองลิสตราเป็นครั้งที่สอง (ดูคำอธิบาย 4:12)

“พระคุณ” คือความโปรดปรานของพระเจ้าที่ทรงประทานให้โดยที่มนุษย์ไม่สมควรได้รับ ในภาษากรีกโบราณ พระคุณ (*ชาร์ริส* (*charis*)) หมายถึงความโปรดปรานที่ให้แก่เพื่อนชาวกรีก (ไม่ใช่ศัตรู) โดยไม่หวังว่าจะได้รับกลับคืน แต่ในพระคัมภีร์ใหม่ พระคุณมีความหมายที่ลึกซึ้งมากกว่านั้นเนื่องจากพระเจ้าทรงขยายผลของการถวายพระชนม์ของพระองค์บนไม้กางเขนออกไปให้แก่ศัตรูของพระองค์ ไม่ใช่เพียงแต่สหายของพระองค์เท่านั้น (ทิตัส 2:11; ยอห์น 19:37; กิจการ 2:23)

“พระกรุณา” มีอยู่ในคำทักทายของเปาโลที่เขียนถึงทิโมธีและทิตัสเท่านั้น และต้นฉบับบางฉบับละคำนี้จากจดหมายทิตัส พระกรุณาหมายถึงความรักสงสาร การพยายามช่วยเหลือด้วยความเมตตา และความปรานีที่คอยปกป้องดูแล พระกรุณาคือสิ่งที่พระคริสต์ทรงนำมาให้เราทางการถวายพระชนม์ที่ไม่กางเขน และอยู่กลางระหว่างเราและการพิพากษาที่แน่นอน การที่ทรงแสดงพระกรุณา แทนความยุติธรรมเป็นการแสดงความรักของพระเจ้าอย่างชัดเจนที่สุด (ยอห์น 3:16)

“สันติสุข” (*เอเรเน* (*eirene*)) มีความหมายตามที่ เวสต์ธอริบายไว้ว่า “สิ่งซึ่งได้ผูกพันกันอีกครั้งหลังจากที่ถูกแยกออกจากกัน” การแยกจากกันแสดงถึงความสับสน ความกังวล และความเจ็บปวดในชีวิตของบุคคลหนึ่ง เมื่อพระคริสต์เสด็จมาตามคำเชิญ พระองค์ทรงนำมาซึ่ง “สันติสุข...ซึ่งเกินความเข้าใจ” (ฟิลิปปี 4:7) พระองค์ทรงแก้ไขทุกสิ่ง แก้ไขความสัมพันธ์ที่แตกหัก และให้ความสงบแก่จิตใจ

เปาโลหวังที่จะให้ทิโมธีได้รับพระพรเหล่านี้ และเขาอธิบายถึงแหล่งที่มาของพระพรเหล่านี้ นั่นคือมาจาก “พระบิดาเจ้า และพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา” วลีนี้เน้นว่าพันธกิจของพระคริสต์ในฐานะพระบุตรเป็นที่มาของพระพรเหล่านี้อย่างแท้จริง พระราชกิจของพระเจ้าพระบิดา (พระวิญญาณ) และพระคริสต์พระเยซู (พระบุตร) เนื้อหนึ่ง การแสดงออก การสำแดง) ได้นำ “ความรอดอันยิ่งใหญ่” (ฮีบรู 2:3) มาสู่เรา (ดูยอห์น 1:1-4; 1ทิโมธี 3:16; ฮีบรู 1:3)

2. คำตัดกึ่งเดือนส่วนตัว (1:3-20)

ก. การปกป้องความบริสุทธิ์ของพระกิตติคุณ (1:3-11)

(3) เมื่อข้าพเจ้าได้ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ข้าพเจ้าได้ขอร้องให้ท่านคอยอยู่ในเมืองเอเฟซัส เพื่อท่านจะได้กำชับบางคนไม่ให้เขาสอนแปลกออกไป (4) ทั้งไม่ให้เขาใส่ใจในเรื่องนียบายต่างๆ และเรื่องลำดับวงศ์ตระกูลอันไม่รู้จัก ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดปัญหา มากกว่าให้เกิดความเข้าใจในแผนการของพระเจ้า อันดำเนินไปด้วยความเชื่อ (5) แต่จุดประสงค์แห่งคำกำชับนั้นก็คือ ให้มีความรักซึ่งเกิดจากใจอันบริสุทธิ์ และจากจิตสำนึกว่าตนชอบ และจากความเชื่ออันจริงใจ (6) บางคนก็ได้ผิดจุดประสงค์ เลี่ยงไปจากสิ่งเหล่านี้ หลงไปในทางพูดเหลวไหล (7) และแม้ว่าเขาไม่เข้าใจคำที่เขาถ้อย เขาก็ยังปรารถนาเป็นครูสอนธรรมบัญญัติ (8) เราทั้งหลายรู้ที่อยู่ว่าธรรมบัญญัตินั้นดีถ้าผู้ใดใช้ให้ถูก (9) คือโดยรู้ว่ธรรมบัญญัตินั้น มิได้ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนชอบธรรม แต่ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนธรรมและคนดีด้าน คนผิดและคนบาป คนไม่นับถือพระเจ้าและคนหมิ่นประมาท คนฆ่าพ่อ คนฆ่าแม่ คนฆ่าคน (10) คนล่วงประเวณี ชายรักร่วมเพศ ผู้ร้ายลักคน คนโกหก คนทวนสบท และอะไรๆ ที่ขัดกับคำสอนอันมีหลัก (11) ตามที่มีอยู่ในข่าวอันประเสริฐเลิศของพระเจ้าผู้เสวยสุข คือข่าวประเสริฐที่ได้ทรงมอบไว้กับข้าพเจ้านั้น

ข้อ 3 เปาโลเตือนความจำของทิโมธีเกี่ยวกับคำที่ให้ไว้ก่อนหน้านั้น ซึ่งเราไม่ทราบว่าเป็นด้วยวาจาหรือลายลักษณ์อักษร แต่ได้ให้ไว้กับทิโมธีในโอกาสหนึ่ง อัครทูตเปาโลปรารถนาให้ทิโมธีคอยอยู่ที่เอเฟซัส ความหนักแน่นของคำภาษากรีกที่แปลว่า “ขอร้อง” แสดงให้เห็นว่าเปาโลวิงวอนอย่างจริงใจให้ทิโมธีรับใช้ในเมืองนั้นต่อไป [ก่อนหน้านั้น] เปาโลได้เดินทางไปมาซิโดเนีย พร้อมกับทิโมธี และให้ทิโมธีอยู่ที่นั่นเพื่อ “ทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ” (2ทิโมธี 4:5) และเสริมกำลังให้แก่สมาชิกที่ประชุม

เปาโลขอให้ทิโมธีเตือน “บางคน” ไม่ให้สอนสิ่งอื่นนอกไปจากคำสั่งสอนที่ถูกต้อง ทิโมธีจะต้องกำชับพวกเขาให้สัตย์ซื่อต่อคำเทศนาของอัครทูต และไม่ปล่อยให้หามีคำสั่งสอนอื่นใด คำกล่าวนี้มีลักษณะเหมือนกับคำวิงวอนของเปาโลต่อชาวเมืองโครินธ์ให้พวกเขา “ปรองดองกัน” (1โครินธ์ 1:10) บางคนในเวลานั้น เหมือนเช่นในปัจจุบันนี้อาจเยาะเย้ยคำแนะนำนั้น โดยคิดว่าไม่อาจทำเช่นนั้นได้จริง แม้ว่าเราอาจจะไม่เห็นด้วยกับความคิดทุกอย่าง แต่เราจะต้องมุ่งมั่นเพื่อเป็นหนึ่งในเรื่องคำสั่งสอน

ข้อ 4 ทิโมธีไม่เพียงแต่จะต้องไม่เปลี่ยนใจความสำคัญของพระกิตติคุณเท่านั้น แต่ยังต้องไม่สนับสนุน “เรื่องนิยาย” ซึ่ง 2 เปโตร 1:16 บอกไว้ว่า “แต่ตั้งขึ้นอย่างซาญฉลาด” และ “เรื่องลำดับวงศ์ตระกูลอันไม่รู้จบ” ทั้งสองสิ่งนี้ก่อให้เกิดปัญหามากกว่าก่อให้เกิด “ความเข้าใจในแผนการของพระเจ้า” เนื่องจากพระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าแห่งการวุ่นวาย จึงควรหลีกเลี่ยงคำสั่งสอนที่ก่อให้เกิดความแตกแยกเช่นนี้เป็นอย่างยิ่ง “เรื่องนิยาย” มาจาก *มูธอส (muthos)* ซึ่งหมายถึง “เรื่องที่แต่งขึ้น” ในที่นี้ คำดังกล่าวหมายถึงสิ่งที่ต่อเติมเข้ามาในบัญญัติ เรื่องราวที่น่าสงสัย หรือ “เทพนิยาย” (1ทิโมธี 4:7) และเรื่องที่แต่งขึ้นมาของชาวยิว เช่น เรื่องที่มีอยู่ในคัมภีร์ Talmud

เรื่องลำดับวงศ์ตระกูลที่ยืดยาวไม่มีประโยชน์ต่อการเติบโตทางฝ่ายวิญญาณในปัจจุบัน การบันทึกลำดับวงศ์ตระกูล เช่นนั้นส่งเสริมความมั่งคั่งในชาติและศาสนายิว การพิสูจน์ลำดับวงศ์ตระกูลของพระเมสสิยาห์มีประโยชน์ แต่นอกจากนั้นแล้ว ลำดับวงศ์ตระกูลไม่มีประโยชน์ใดๆ สำหรับผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่ “ความเข้าใจในแผนการ” ในที่นี้มาจากคำว่า *ออยคอนอเมีย (oikonomia)* ซึ่งมีความหมายตามตัวอักษรว่า “หน้าที่ต้นเรือน” ในพระนิเวศของพระเจ้า สิ่งที่ต้องเน้นคือเรื่องที่สอดคล้องกับคำสั่งสอนของอัครทูตเท่านั้น

ข้อ 5 “จุดประสงค์” ในที่นี้ หมายถึง “เป้าหมาย ผลลัพธ์ ผลท้ายสุด” เหตุและวัตถุประสงค์ของคำซึ่งแนะนำนี้คือความรัก การกำจัดการทำผิดและการหันไปจากความจริงถือเป็นความรักอย่างแท้จริง เปาโลต้องการแสดงความรักและก่อให้เกิดความรัก โดยแสดงออกด้วยการแก้ไข และก่อให้เกิดความรักด้วยการแนะนำทางที่ดีกว่าให้แก่ผู้กระทำความผิดที่พยายามทำตามหลักปฏิบัติของศาสนายิว

การแก้ไขเช่นนั้นเป็นสิ่งจำเป็นในพระกายของพระคริสต์ (2ทิโมธี 3:16) จะต้องมีรากลงใน “ใจอันบริสุทธิ์” (การไม่มีแรงจูงใจที่ไม่ถูกต้อง) “จิตสำนึกว่าตนชอบ” (จิตสำนึกที่ปราศจากการกล่าวโทษ) และ “ความเชื่ออันจริงใจ” (ความเชื่อที่แท้จริงโดยไม่เสแสร้งหรือหลอกลวง) เราต้องใช้พระวจนะในการกระตุ้นผู้ที่กระทำความผิดให้เปลี่ยนวิถีทางของตน การใช้พระวจนะด้วยวิญญาณที่ถูกต้องก่อให้เกิดความรักโดยมิได้แก่งัดทำ (ดูโรม 12:9)

ข้อ 6 บางคนได้เลี้ยวไปจากสิ่งเหล่านี้ได้แก่ ใจอันบริสุทธิ์ จิตสำนึกว่าตนชอบ ความเชื่ออันจริงใจ แล้วหันไปหาสิ่งที่ไร้ค่าและไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อะไร “พูดเหลวไหล” หมายถึงการพูดที่ไร้จุดประสงค์ การพยายามฝึกพูดทำให้คนๆ หนึ่งดูเหมือนฉลาดแต่ในความเป็นจริง เขาโง่เขลาในทางฝ่ายวิญญาณ คนทั้งหลายมักจะฝึกพูดกันมากที่ธรรมาส์หรือเวทีทางศาสนาและการเมือง อย่างไรก็ตาม ประเด็นในที่นี่คือ ครูสอนธรรมบัญญัติ ผู้ปรารถนาที่ดูมีความล้ำลึก แต่จริงๆ แล้ว ไม่ได้เป็นเช่นนั้น

ข้อ 7 ครูเหล่านี้เป็นพวกผู้สนับสนุนการปฏิบัติตามหลักของศาสนายิว ซึ่งยืนกรานที่จะให้ทุกคนที่อ้างว่าเป็นเชื้อสายของอับราฮัมรักษาธรรมบัญญัติของโมเสส พวกเขาสั่งให้ผู้รับเชื่อคริสตศาสนาปฏิบัติตามระบบพิธีการของธรรมบัญญัติ ผู้ที่เสแสร้งอวดดีและหยิ่งโสเหล่านี้ไม่รู้ในสิ่งที่พวกเขาทำ พวกเขาอย่าตบอด มองไม่เห็นความหมายที่แท้จริงของคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์และแบบที่มีอยู่ทั่วไปในพระคัมภีร์เก่า คนเหล่านี้จำเป็นต้องเรียนรู้มากกว่าที่จะสอนคนอื่น

ข้อ 8 ธรรมบัญญัตินั้น “ดี” เป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีข้อโต้แย้ง แต่การที่สิ่งหนึ่งจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของสิ่งนั้น รมนตออายุสิบปีอาจเป็นรถที่ดีสำหรับนักศึกษาวิทยาลัย แต่ไม่ดีพอสำหรับพนักงานขายที่ต้องเดินทาง ชายคนหนึ่งอาจถือว่าเป็นคนดี แต่ด้วยมาตรฐานของใครกัน ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวว่าให้ใช้ธรรมบัญญัติ แต่ “ใช้ให้ถูก” หรือใช้ตามวัตถุประสงค์ที่แท้จริงนั่นเอง

วัตถุประสงค์ของธรรมบัญญัติคือ เป็นครูสอนเพื่อนำเราให้มาถึงพระคริสต์ (กาลาเทีย 3:24-26) ธรรมบัญญัติในตัวของมันเองไม่ก่อให้เกิดความชอบธรรมที่แท้จริง เป็นแต่เพียงชี้ทางไปสู่พระเมส

สียาห์ ผู้ซึ่งทำให้เราเป็นผู้ชอบธรรม (กาลาเทีย 2:20-21; โรม 10:1-4) การไว้วางใจในธรรมบัญญัติว่าจะทำให้เราชอบธรรมต่อหน้า พระพักตร์พระเจ้าได้ในปัจจุบันเป็นการใช้อย่างไม่ถูกต้อง

ข้อ 9-10 ในภาษากรีก คำว่า “ธรรมบัญญัติ” ไม่มีคำนำหน้านามในข้อ 9 จึงหมายถึงบัญญัติโดยทั่วไป ข้อความนี้ เปรียบเทียบบัญญัติบ้านเมืองและธรรมบัญญัติของโมเสส ดังนั้น “คนชอบธรรม” ในที่นี้จึงหมายถึงผู้ที่ปฏิบัติถูกต้องตามศีลธรรม หรือปฏิบัติตามกฎหมาย การพาดพิงถึงคุณสมบัติตรงกันข้ามในประโยคต่อมานั้นสนับสนุนข้อสรุปนี้ บัญญัติตั้งไว้เพื่อควบคุมคน อธรรม เพื่อเหนี่ยวรั้งการผิดธัมมะ (การขาดความเคารพต่อสิ่งบริสุทธิ์อันศักดิ์สิทธิ์) ของพวกเขา

อย่างไรก็ตาม ความกลัวบัญญัติ ไม่ว่าจะ เป็น บัญญัติ บ้าน เมือง หรือ ธรรมบัญญัติของโมเสส ไม่เพียงพอที่จะให้ชีวิตใหม่ทางฝ่ายวิญญาณแก่ใจของคนทั้งหลายได้ ทั้งนี้ จะต้องมีความรัก พระคุณ พระกรุณาและการให้อภัย สิ่งเหล่านี้ประกอบรวมกันอยู่ในการบังเกิดใหม่ และจัดให้บุคคลอยู่ภายใต้บัญญัติที่สูงกว่า นั่นคือ บัญญัติ แห่งรักของพระองค์ (2โครินธ์ 5:14) ยูดาวิงวอนผู้ฟังของเขาให้ “รักษาตัวไว้ให้ดำรงในความรักของพระเจ้า” (ยูดา 21) เมื่อเราทำ เช่นนั้น เราไม่ต้องกลัวการลงโทษเนื่องด้วยธรรมบัญญัติ (กาลาเทีย 5:14; โรม 13:10) “เหตุฉะนั้นการลงโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลาย ที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ [ผู้ซึ่งไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญาณ]” (โรม 8:1)

เปาโล กล่าว ถึง ผู้ ไม่ ปฏิบัติ ตาม บัญญัติ ทาง ศีลธรรม ว่า ได้แก่ คน ผิด (อาเซเบส (asebes) ขาดความเคารพพระเจ้า) คนไม่นับถือพระเจ้า คนหมิ่นประมาท (เบเบลอส (bebelos) ไม่ได้รับการชำระ ไม่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้า) คนฆ่าคน คนล่วงประเวณี ชายรักร่วมเพศ (อาร์เซโนคอยเทส (arsenokoites) เล่นลูกสวาท รัก ร่วมเพศ) ผู้ร้ายลักคน (อานดราพอดิสเทส (andrapodistes) คนซื้อขายทาส คนลักพาตัว) คนโกหก และคนทวนสบล (เอะพืออ์ คอส (epiorkos) ผู้ที่ปฏิญาณอย่างไม่ซื่อสัตย์ต่อหน้าผู้มีอำนาจ)

ถ้าหากเปาโลไม่ได้รวมความบาปหรือคนบาปบางประเภท เขากล่าวโทษ “อะไรๆ” [สิ่งอื่นใด] ที่ขัดกับคำสอนอันมีหลัก

ข้อ 11 เปาโลเทศนาข้อความก่อนหน้านี้เนื่องจากคำสอนอันมีหลักเป็นส่วนหนึ่งของ “ชาวอันประเสริฐเลิศของพระเจ้าผู้ เสวยสุข” เขาได้รับความไว้วางใจอันศักดิ์สิทธิ์ ให้ความจริง สอนความจริง ปกป้องความจริง

แมทธิว เฮนรีอธิบายไว้ว่า

เปาโลถือว่าเขาได้รับเกียรติและพระกรุณาอันใหญ่ยิ่ง ที่เขาได้รับมอบพระกิตติคุณอันประเสริฐเลิศนี้ นั่นคือว่า การ เทศนาพระกิตติคุณเนื่องจากคำอธิบายของพระกิตติคุณ ไม่ได้ทรงมอบไว้กับมนุษย์คนใดหรือกลุ่มคนใดในโลกนี้ การ กำหนดเงื่อนไขของความรอดในพระกิตติคุณของพระคริสต์เป็นพระราชกิจของพระเจ้าเอง แต่การประกาศพระกิตติคุณ แก่โลกนั้นได้ทรงมอบไว้กับบรรดาอัครทูตและผู้รับใช้³

ข. การระลึกถึงประสบการณ์ส่วนตัวของเปาโล (1:12-17)

(12) ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ผู้ทรงชุกกำลังข้าพเจ้า ด้วยว่าพระองค์ทรงพระกรุณาถือว่าข้าพเจ้า เป็นคนสัตย์ซื่อ จึงทรงตั้งข้าพเจ้าให้ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ (13) ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนนั้นข้าพเจ้าเป็นคนหลู่ พระเกียรติ ข่มเหง และทำการหมิ่นประมาทพระองค์ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระกรุณา เพราะว่าที่ข้าพเจ้าได้กระทำอย่างนั้น ก็ได้กระทำ ไปด้วยความเชื่ออย่างใดเขลา (14) และพระองค์ทรงเป็นผู้เป็นเจ้าของเรานั้น มีมากเหลือล้นสำหรับข้าพเจ้า พร้อมด้วย ความเชื่อ และความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ (15) คำนี้เป็นคำจริงและสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้ คือว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาใน โลก เพื่อจะได้ทรงช่วยคนบาปในรอด และในพวกคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอก (16) แต่ว่าเพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้รับพระ กรุณา คือว่า เพื่อพระเยซูคริสต์จะได้ทรงสำแดงความอดกลั้นพระทัยทุกอย่าง ให้เห็นในตัวข้าพเจ้าซึ่งเป็นตัวเอกนั้น ให้เป็น แบบอย่างแก่คนทั้งปวง ที่จะเชื่อในพระองค์ แล้วรับชีวิตนิรันดร์ (17) พระเกียรติและพระสิริจะมีแต่พระมหากษัตริย์ผู้ทรงพระเจริญ อยู่นิรันดร์ ผู้ทรงเป็นองค์อมตะ ซึ่งมีได้ปรากฏพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแต่องค์เดียวสืบๆ ไปเป็นนิตย์ อาเมน

ข้อ 12 เปาโลกล่าวถึงประสบการณ์ของตนเองในองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นสิ่งซึ่งเขารู้สึกขอบพระคุณเป็นอย่างมาก โลกนี้คือศัตรู (2ทิโมธี 3:2) แต่เปาโลไม่มีความหึงหวงของเช่นนั้น เขาทราบว่าเขาเป็นผู้ดำรงตำแหน่งรับใช้ของตนด้วยการมอบอำนาจจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ด้วยความดีของตัวเอง

ผู้อรรักษาที่ไว้วางใจได้ต้องเป็นคนสัตย์ซื่อ (1โครินธ์ 4:1-2) เปาโลรู้สึกอย่างแรงกล้าว่าเขาต้องสัตย์ซื่อต่อการทรงเรียกของตน เปาโลไม่ได้ “พลิกแพลงพระกิตติคุณของพระเจ้า” เหมือนเช่นผู้สอนผิด (2โครินธ์ 4:2)

ข้อ 13 เปาโลสารภาพว่าก่อนที่จะเขาจะรับเชื่อ เขาเป็นคนหลู่พระเกียรติ (blasphemos) ผู้ซึ่งต่อว่า พูดยุติโทษเกี่ยวกับ) เขาแสดงความเกลียดชังต่อพระเยซูคริสต์ (กิจการ 9:5) ฟาริสีคนหนึ่งจะไม่หมิ่นประมาทพระเจ้าโดยตั้งใจ แต่เปาโลไม่ทราบว่าเป็นพระเจ้า เขาได้รับพระกรุณาเพราะเขา “ได้กระทำไปด้วยความเชื่ออย่างโง่เขลา” เมื่อบุคคลหนึ่งรู้จักว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใดเป็นการส่วนตัว และมีส่วนในลักษณะของพระองค์โดยรับพระวิญญูณบริสุทธิ การหลู่พระเกียรติอย่างตั้งใจและการปฏิเสธพระเจ้าอย่างดื้อรั้นกลายเป็นเรื่องที่น่ารังเกียจยิ่ง (ดูมัทธิว 12:31-32; ฮีบรู 6:4-6)

เมื่อเป็นผู้ซุ่มเหิง เปาโลพยายามปกป้องการปฏิบัติตามหลักของศาสนายิวเป็นอย่างมาก เขารู้สึกว่าไม่ว่าวิธีการจะเป็นอย่างไร แต่ถ้าผลลัพธ์ออกมาดี ก็ถือว่าเป็นสิ่งยอมรับได้ เขาจึงสามารถทำลายคริสตศาสนาได้ คำว่า “ทำการหมิ่นประมาท” (ฮูบริสเทส (hubristes)) แสดงให้เห็นว่าการกระทำของเขาเป็นการอวดดีและล่งละเมิด (ดูกิจการ 8:3)

กาลาเทีย 1:15 ดูเหมือนจะสรุปว่าตั้งแต่ต้น พระเจ้าทรงวางแผนให้เปาโลทำงานของอัครทูต พระประสงค์ดังกล่าวไม่ชัดเจนในช่วงเวลาที่เขาต่อสู้กับคริสตจักร แต่เมื่อมองย้อนกลับไปในอดีต เราเห็นได้ว่าการที่เขามีโอกาสทางการศึกษาและรู้จักคนมากมายทำให้เขาพร้อมทำหน้าที่รับผิดชอบที่สำคัญนี้

ข้อ 14 พระคุณไม่มีขีดจำกัด ไม่ว่าบุคคลหนึ่งจะทำความผิดบาปที่เลวร้ายเพียงใด พระคริสต์ทรงมีพระคุณอันเหลือล้น “ที่ได้มีบาปปรากฏมากขึ้น ที่นั่นพระคุณก็จะไพบูลย์ยิ่งขึ้น” (โรม 5:20)

อย่างไรก็ตาม ไม่ได้มีแต่เพียงพระคุณอันยิ่งใหญ่เท่านั้น แต่ยังมีความรักและความรักอีกด้วย Expositor's Bible Commentary เขียนไว้ว่า “นี่เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่มีส่วนประกอบสามประการ ‘พระคุณ’ นำมาซึ่งความรอด ‘ความเชื่อ’ ทำให้เราสามารถให้พระคุณนั้นได้ และ ‘ความรัก’ ทำให้พระคุณสำเร็จในชีวิตของเรา”⁴

ข้อ 15 “คำนี้เป็นคำจริง” (พิสทีออส ฮอส ลอโกส (pistos ho logos)) เป็นวลีที่เปาโลใช้ทั้งหมดห้าครั้ง เขาเสริมความสำคัญในที่นี้โดยประกาศคำกล่าวที่เขาบอกว่าสมควรที่เรารู้จักไว้และเชื่อวางใจอย่างแท้จริง เขาพูดถึงเรื่องที่ว่าพระคริสต์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อสอน หรือรักษาให้หาย หรือเป็นตัวอย่างเท่านั้น แต่เพื่อช่วยคนบาปให้รอด (ลูกา 19:10)

เปาโลทราบว่าเขาเป็น “ตัวเอก” ในพวกคนบาป การสารภาพเช่นนั้นขัดกับการสั่งสอนที่เขาได้รับในเวลาก่อนหน้านั้นเมื่อครั้งเป็นฟาริสีอย่างแท้จริง แต่เขาได้รับการเปลี่ยนแปลงแล้ว เราต้องเป็นเช่นนั้นด้วย เพราะใครจะกล่าวได้ว่าตนเองไม่มีบาป (ดู 1 ยอห์น 1:8; กาลาเทีย 3:22) มีคนกล่าวว่า “จุดเริ่มต้นของความยิ่งใหญ่คือการเป็นผู้ต่ำต้อย ความยิ่งใหญ่เพิ่มขึ้นเมื่อเรากลายเป็นผู้น้อย และเราสมบูรณ์แบบเมื่อเรากลายเป็นผู้ไม่มีความสำคัญเลย”

ข้อ 16 เมื่อเราประหลาดใจที่พระเจ้าไม่ทรงลงโทษคนบาปที่น่ารังเกียจในวันนี้ เราต้องระลึกว่าประสบการณ์ของเปาโลเป็นตัวอย่างของความอดกลั้นพระทัยที่เกือบจะไม่มีขีดจำกัดของพระเจ้า คำที่แปลมาเป็นคำว่า ความอดกลั้นพระทัย (มาครอธูเมีย (makrothumia)) หมายถึง “การมีความอดทนในเวลายากลำบาก การควบคุมจิตวิญญูณเป็นระยะเวลาอันไม่ให้อ้อมต่ออารมณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอารมณ์โกรธ”⁵

“แบบอย่าง” (ฮูพอทุโพซิส (hupotuposis)) ที่เปาโลกล่าวถึงนั้นหมายถึงแบบอย่างที่คุณทุกคนจะปฏิบัติตาม พระคุณที่เขาได้รับมีให้แก่ทุกคนที่ “จะเชื่อในพระองค์” พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้นั้นผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่และเชื่อวางใจในพระกิตติคุณ (มาระโก 1:15; กิจการ 17:30; 2เปโตร 3:9) และความเชื่อดังกล่าวนำไปสู่ “ชีวิตนิรันดร์”

ข้อ 17 เมื่อเขาหวนคิดถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในเวลาที่เขารับเชื้อ เปาโลแสดงการสรรเสริญต่อ “พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่พระองค์เดียว” ในทันที เขามายถึงพระเยซู โดยเรียกพระองค์ว่าเป็น “พระมหากษัตริย์ผู้ทรงพระเจริญอยู่ในรันดร์” ผู้ปกครองแห่งยุคสมัยต่างๆ อย่างแท้จริง (ดู 1ทิโมธี 6:13-16) เขาบรรยายว่าพระองค์ทรงเป็นองค์อมตะ (อาพาร์ทอส (aphartos) ไม่ต้องเปื่อยเน่าหรือตาย) และมีได้ปรากฏพระองค์ (ดูยอห์น 1:18; 1เปโตร 1:8; 2โครินธ์ 4:18; 1ยอห์น 4:12) ฉบับแปลบางฉบับแปลคำว่า “แต่เพียงองค์เดียว” เป็น “ที่ไม่มีใครเหมือน” แน่แน่นอนว่า ไม่มีอื่นใดเหมือนพระองค์ (ดูอิสยาห์ 46:9; 1พงศาวดาร 17:20; ยอห์น 7:46; 1โครินธ์ 8:4) พระองค์ทรงสมควรแก่พระเกียรติและพระสิริที่ผู้ได้รับการไถ่ของพระองค์ถวายให้แก่พระองค์ (สดุดี18:3; ยากอบ 2:7; วิวรรณ์ 4:11)

ค. การระวังไม่ให้ความเชื่อเสื่อมเสีย (1:18-20)

(18) ดูก่อนทิโมธี บุตรของข้าพเจ้า คำกำชับนี้ ข้าพเจ้าได้ให้ไว้กับท่านตามคำพยากรณ์ซึ่งเล็งถึงท่าน เพื่อข้อความเหล่านั้นจะเป็นแรงใจให้ท่านสู้รบได้ดี (19) จงยึดความเชื่อไว้ และมีจิตสำนึกว่าตนชอบ ซึ่งข้อนี้บางคนได้ละทิ้งเสีย ความเชื่อของเขาจึงอับปางลง (20) ในคนเหล่านั้นมีอีเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์ ซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้แก่ชาตานั้นแล้ว เพื่อเขาจะได้เรียนรู้และจะไ ม่ ห ลู่ พ ร ะ เ กี่ ย ร ติ พระเจ้า”

ข้อ 18 เปาโลมอบหน้าที่หรือ “ฝาก” ให้แก่ทิโมธี เขาเตือนทิโมธีและคนอื่นๆ ให้อยู่ห่างจากอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับความเชื่อของพวกเขา เปาโลเตือนทิโมธีให้หลีกเลี่ยงคำสอนบางอย่าง (1ทิโมธี 4:1) ผู้สอนผิดและคำสอนผิดๆ (1ทิโมธี 6:20-21) และบุคคลบางคน (2ทิโมธี 2:17)

วินเซนต้อธิบายในเรื่องคำพยากรณ์ที่เปาโลกล่าวถึงไว้ดังนี้

ความหมายของข้อความทั้งหมดคือ “ข้าพเจ้าได้ให้ไว้กับท่านตามคำพยากรณ์เกี่ยวกับท่านที่ข้าพเจ้าได้รับในเวลา ก่อนหน้านี้” ใน 1ทิโมธี 4:14 คำพยากรณ์ นี้ให้เห็นว่าทิโมธีเป็นผู้รับของประทานฝ่ายพระวิญญาณพิเศษ และคำพยากรณ์ ในคำเทศนาของเรามีความหมายเหมือนกัน หรือเป็นคำอธิบายเกี่ยวกับคำพยากรณ์ที่กล่าวไว้ในที่นี้

เปาโลใช้คำพยากรณ์เหล่านี้เพื่อเป็นสิ่งหนุนใจทิโมธีให้ “สู้รบได้ดี” นั่นคือ สู้อย่างเต็มกำลังความเชื่อ การต่อสู้มีปัญหา การสูญเสียและบาดเจ็บ แต่ไม่สมควรที่จะนำไปเปรียบเทียบกับรางวัลแห่งชัยชนะ

ข้อ 19 ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวถึง “ความเชื่อ” (ยูดา 3) ไม่ใช่ความเชื่อส่วนตัว (ในภาษากรีก คำว่า ความเชื่อ ที่กล่าวถึงเป็นครั้งที่สองมีคำนำหน้านาม) การยึดมั่นความเชื่อเป็นสิ่งต่อต้านไม่ให้ฝ่ายวิญญาณต้องอับปางลง เปาโลเน้นการมีจิตสำนึกว่าตนชอบโดยใช้คำนี้ถึงหกครั้งในจดหมายเรื่องการเป็นศิษยาภิบาล เราสามารถมีจิตสำนึกที่ดีได้ (กิจการ 24:16; ฮีบรู 9:14) หรือไม่ได้ (1ทิโมธี 4:2) การสสารภาพและละทิ้งความบาปสามารถทำให้มีจิตสำนึกที่ดีได้ (1ยอห์น 1:9)

ข้อ 20 เปาโลให้ตัวอย่างของคริสเตียนที่ความเชื่อได้อับปางลงสองคนด้วยกัน ได้แก่ อีเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์ คนเหล่านี้ น่าจะเป็นช่างทองแดงที่กล่าวถึงใน 2ทิโมธี 4:14 และเป็นครูที่หันไปจากความจริงใน 2ทิโมธี 2:17

“ได้ ม อ บ ใ ไว้ ก ่ ซ า ต น แ ล้ ว ” น่า จะ มี ค ว ม ห ม า ย เ หี่ ม ี อ ก บ ก า ร ก ร ะ ท า ใน 1โครินธ์ 5:3-5 ได้แก่ การขับออกจากการเป็นสมาชิกคริสตจักรของพระคริสต์ ซึ่งหมายความว่าบุคคลนั้นอยู่ภายในมือของชาตนั้นในบางครั้ง อาจส่งผลให้เกิดปัญหาทางร่างกาย เหมือนเช่น 1โครินธ์ 5:5 กล่าวถึงเป็นนัย วัตถุประสงค์สูงสุดของการตัดสินนั้นคือการ แก่ ไ ข ไ ม่ ไ ซ ก า ร ล ง โ ท ษ สั ง เ ก ต ไ ต้ จ า ก ค ำ ว ่า “เรี ย น ู ้ ” (ไฟดีโอ (paideuo)) ถ้าพวกเขาเรียนรู้ที่จะไม่หลู่พระเกียรติ พวกเขาจะได้กลับคืนสู่สภาพเดิม กริยาที่แปลว่า “ได้มอบไว้...แล้ว” เป็นรูปกาลที่สมบูรณ์ แสดงให้เห็นว่าชายทั้งสองคนนี้ถูกขับออกจากการเป็นสมาชิกแล้วในเวลาที่เขาเขียนจดหมายเหล่านี้

บรรณานุกรม

¹Kenneth S. Wuest, *The Pastoral Epistles in the Greek New Testament* (Grand Rapids: Williams B. Eerdmans, 1954), 22-23.

²David K. Bernard, *The Oneness of God* (Hazelwood, Mo.: Word Aflame Press, 1983), 208-9.

³Matthew Henry, *Commentary on the Whole Bible* (Old Tappan, N.J.: Fleming H. Revell, n.d.), 6:808.

⁴*The Expositors Bible Commentary*, ed. Frank Gaebelin (Grand Rapids: Zondervan, 1978), 2:354.

⁵Wuest, 36.

⁶Marvin R. Vincent, *Word Studies in the New Testament* (McLean, Va.: Mac Donald Publishing Company), 4:214.

ทิโมธี ฉบับที่หนึ่ง บทที่สอง

3. การตักเตือนทั่วไป (2:1-15)

ก. การอธิษฐานเพื่อผู้อื่น (2:1-8)

(1) เหตุฉะนั้นก่อนสิ่งอื่นใด ข้าพเจ้าขอร้องทูลทั้งหลายให้วิงวอนอธิษฐานทูลขอ และขอบพระคุณเพื่อคนทั้งปวง (2) เพื่อกษัตริย์ทั้งหลายและคนทั้งปวงที่มีตำแหน่งสูง เพื่อเราจะได้ดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่าย และสงบสุขในทางธรรมและอย่างนอบน้อม (3) การกระทำเช่นนี้เป็นกิจการกระทำที่ดี และเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา (4) ผู้ทรงมีพระประสงค์ให้คนทั้งปวงรอด และให้รู้ความจริง (5) ด้วยเหตุว่ามีพระเจ้าองค์เดียว และมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์ (6) ผู้ทรงประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวง เหตุการณ์นี้เป็นพยานในเวลาอันเหมาะสม (7) และสำหรับการนี้ข้าพเจ้าจึงได้ถูกตั้งไว้ให้เป็นผู้ประกาศ และเป็นอัครทูต (ข้าพเจ้าพูดจริงไม่ปดเลย) และเป็นครูสอนความเชื่อและความจริงแก่คนต่างชาติ (8) เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าปรารถนาให้ผู้ชายทั้งหลายอธิษฐานในที่ทุกแห่ง ด้วยใจบริสุทธิ์ปราศจากโทโสและการเถียงกัน

ข้อ 1 คำตักเตือนนี้ดูเหมือนจะเป็นผลพลอยได้จาก 1:18 “ก่อนสิ่งอื่นใด” แสดงให้เห็นว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งสำคัญที่สุด การนมัสการในที่ประชุมเป็นเรื่องโต้เถียงกันอย่างต่อเนื่อง และความสำคัญของการอธิษฐานในการนมัสการนั้นเป็นบทนำสู่คำตักเตือน

ในข้อนี้ มีการใช้คำนามภาษากรีกสำหรับคำว่าอธิษฐาน สืบคำจากทั้งหมดเจ็ดคำในพระคัมภีร์ใหม่ คำแรก *เดเซซิส* (*deeseis*) มีการใช้สิบเก้าครั้งและในที่นี้คือคำว่า วิงวอน (*supplications*) ซึ่งส่วนใหญ่หมายถึง การวิงวอนเพื่อความจำเป็นและความปรารถนาของบุคคลหนึ่ง เราต้องนำคำเรียกกร้องของเราไปหาพระเจ้าในการอธิษฐาน (ฟิลิปปี 1:4; 4:6) “ทูลขอ” (*intercessions*) (*เอ็นทีอซิส* (*enteuxis*)) ดังที่ใช้ในที่นี้มีความหมายถึงการอธิษฐานที่เป็นการสนทนา (การสนทนายระหว่างเพื่อน) มากกว่าเป็นการวิงวอนแทนผู้อื่น คำว่า *เอ็นทุงชานอ* (*entugchano*) ดังที่แปลในโรม 8:26 ว่า “อธิษฐานขอ” มีความหมายว่า “แทรกแซง หรือสอดแทรก” คำนี้มีความหมายถึงการเข้ามาต่อหน้าพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างกล้าหาญดังที่อธิบายไว้ในฮีบรู 4:16 “ขอบพระคุณ” (*อีอคาริสเทีย* (*eucharistia*)) ซึ่งหมายถึงการแสดงความรักขอบคุณ ควรจะเป็นส่วนสำคัญในการอธิษฐานทุกครั้ง

ข้อ 2 เราจะตั้งอธิษฐานเช่นนี้ต่อ “คนทั้งปวง” แต่ข้อนี้เน้นชนชั้นหนึ่ง นั่นคือ “เพื่อกษัตริย์ทั้งหลายและคนทั้งปวงที่มีตำแหน่งสูง” คริสเตียนมีหน้าที่รับผิดชอบต่อเจ้าหน้าที่บ้านเมืองที่ปกครองเขา (โรม 13:1-7) หน้าที่รับผิดชอบอย่างหนึ่งคืออธิษฐานเพื่อผู้นำบ้านเมือง วัตถุประสงค์ของการอธิษฐานเพื่อผู้นำทางการเมืองคือเพื่อที่เราจะดำเนินชีวิตอย่างสงบสุข ดำเนินชีวิตตามความเชื่อถือและจิตสำนึกผิดชอบคริสเตียนของเรา

ข้อ 3 สรรพนามชี้เฉพาะ “เช่นนี้” (*ทูทอ* (*touto*)) หมายถึงคำสั่งให้อธิษฐานเพื่อทุกคน ไม่ใช่สิ่งที่เป็นผลในข้อ 2 เราอธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นเพราะการกระทำเช่นนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องและเหมาะสม

ควรระวังว่า อัครทูตเปาโลแสดงให้เห็นว่าเขามีความเข้าใจอย่างชัดเจนว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า เขาใช้คำว่า “พระผู้ช่วยให้รอด” สิบสองครั้งในจดหมายฉบับต่างๆ และผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่คนอื่นๆ ใช้คำนี้ในชื่อพระคัมภีร์อื่นๆ อีกเก้าข้อ ในหกข้อจากข้อเหล่านั้น เขียนระบุว่าพระผู้ช่วยให้รอดทรงเป็น “พระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา” (เช่น ทิตัส 2:10; ยูดา 25) เปาโลอ้างถึง “พระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา” ในทิตัส 1:4 และเปโตรลงท้ายจดหมายฉบับที่สองของเขาโดยอ้างถึง “พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา” (2เปโตร 3:18)

พระเยโฮวาห์ทรงประกาศในอิสยาห์ 43:3, 11 ว่า “เพราะเราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลผู้ช่วยให้รอดของเรา...เรา เราคือพระเจ้า และนอกจากเราไม่มีพระเจ้าผู้ช่วย

ให้รอด” ถ้ามีพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเพียงองค์เดียวเท่านั้นและถ้าพระองค์คือพระเยซูฮิวาห์ เช่นนั้นแล้วพระคริสต์จะเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอีกได้อย่างไร นอกจากว่าพระเยซูฮิวาห์และพระคริสต์ทรงเป็นหนึ่งเดียว พระเยซูฮิวาห์แห่งพันธสัญญาเก่าคือพระเยซูคริสต์แห่งพันธสัญญาใหม่ พระนาม “พระเยซู” หมายถึง “พระเยซูฮิวาห์ทรงมาเป็นความรอดของเรา”

1ทิโมธี 3:16 อธิบายไว้ว่า “เราต้องยอมรับว่าข้อล้าลึกแห่งศาสนาของเรานั้นยิ่งใหญ่มาก คือว่า พระองค์ทรงปรากฏเป็นมนุษย์ พระวิญญาณได้ทรงพิสูจนแล้ว หมู่ทูตสวรรค์ก็เห็น และมีผู้ประกาศพระองค์แก่ประชาชาติ มีชาวโลกเชื่อถือพระองค์และพระองค์เสด็จขึ้นรับพระสิริ” การมาบังเกิดเป็นมนุษย์คือการที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ที่ประจักษ์แก่ตา เพื่อที่จะปฏิบัติหน้าที่ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและพระเมสสิยาห์ในสภาพของพระเจ้า ไม่ได้มีพระเจ้าสององค์ สองวิญญาณหรือสองพระภาค แต่เป็นพระเจ้าองค์เดียว (เอเฟซัส 4:4-6) ผู้ทรงปรากฏเป็นเนื้อหนัง เป็นพระบุตร เพื่อไถ่เราจากความบาปของเรา

ข้อ 4 พระเจ้า “ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพิณาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่” (2เปโตร 3:9) พระคริสต์ทรงประสงค์ที่จะช่วยทุกคนในทุกสมัยให้รอด ชาวฮิวได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันเพ็นเทคอสต์ ซึ่งเป็นวันเกิดของคริสตจักร ในกิจการ 2 ชาวสะมาเรีย (ครึ่งยิว ครึ่งต่างชาติ) ได้ยินและเชื่อพระกิตติคุณในกิจการ 8 และชาวต่างชาติในกิจการ 10 จึงเป็นการสำเร็จตามคำพยากรณ์เยเรมีย์ 2:28-29 ในส่วนหนึ่ง ไม่มีคนใดที่ไม่มีโอกาสที่จะได้ยิน ได้รู้ได้เชื่อ และได้รับความรอด ไม่ว่าจะอายุเท่าไร เพศอะไร ชนชาติไหน เชื้อชาติอะไร หรือมีสถานะทางสังคมอย่างไร พระเจ้าจะไม่ทรงละเมิดความต้องการของผู้ใดโดยบังคับให้เขาได้รับความรอด แต่พระองค์ทรงประทานความรอดให้เปล่าๆ ไม่ต้องเสียเงินและเสียค่าใดๆ (อิสยาห์ 55:1; วิวรณ์ 22:17)

ข้อ 5 ในการที่จะเพิ่ม “[ความ] รู้ [เรื่อง] ความจริง” ข้อพระคัมภีร์เน้นเรื่องพระเจ้าองค์เดียว “ด้วยเหตุว่ามีพระเจ้าองค์เดียว” พระเยซูตรัสไว้ชัดเจนในยอห์น 4:24 “พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ” สภาพของพระเจ้าไม่ได้ประกอบไปด้วยสาม “พระภาค” หรือสามวิญญาณ “พระภาค” เดียวของพระเจ้าคือพระบิดา/พระวิญญาณผู้เสด็จมาในโลกนี้เป็นพระเยซูคริสต์

พระเยซูทรงมีลักษณะของพระเจ้าอย่างแท้จริง และทรงมีลักษณะของมนุษย์ด้วย “คือพระเจ้าทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์โดยพระคริสต์” (2โครินธ์ 5:19) ดังนั้น พระองค์จึงมีคุณสมบัติพิเศษที่จะเป็น “คนกลาง” ของเรา (เมสสิเทส (mesites) ผู้ซึ่งแทรกแซงระหว่างสองคน เพื่อที่จะก่อให้เกิดความสงบสุขและมิตรภาพหรือให้ความสงบสุขและมิตรภาพกลับมาเป็นเหมือนเดิม หรือเพื่อทำสัญญาหรือยืนยันพันธสัญญา) ในการที่จะไกล่เกลี่ยได้สำเร็จและมีความเป็นกลางระหว่างสองฝ่าย คนๆ หนึ่งต้องมีลักษณะของทั้งสองฝ่ายนั้น พระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์ ซึ่งเป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์ สามารถเป็นคนกลางได้แต่เพียงผู้เดียว พระองค์ทรงจัดวางพระองค์เองที่ไม่กางเขนระหว่างการพิพากษาของพระเจ้าและมนุษย์ที่เต็มไปด้วยบาป และพระองค์ทรงยับยั้งการพิพากษาลงโทษนั้นแก่ผู้ที่เชื่อวางใจและเชื่อฟัง (1เปโตร 2:24; 2โครินธ์ 5:21; ยอห์น 1:29; 1:3-16)

ข้อ 6 พระคริสต์ทรงประทานพระองค์เอง อันเป็นสิ่งแสดงให้เห็นความสูงส่งของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ต่างกับคนอื่นๆ หนึ่งที่อาจตายด้วยการดิ้นรน มนุษย์ไม่มีอำนาจที่จะเอาชีวิตของพระองค์ได้โดยปราศจากการยินยอมของพระองค์ (ยอห์น 10:17-18)

คำว่า “ค่าไถ่” คือ อานทิลูทรอน (antilutron) ซึ่งใช้บ่อยครั้งเพื่ออธิบายถึงราคาทดแทนสำหรับไถ่ทาสหรือนักโทษ เวลส์ตอธิบายเพิ่มเติมว่า

อานทิลูทรอน คือเงินชำระสำหรับทาสหรือนักโทษ นั่นคือ เพื่อแทนทาสหรือนักโทษนั้น ผู้ที่ครอบครองทาสหรือนักโทษพอใจกับเงินชำระที่เป็นสิ่งแทนทาสที่เขาเป็นเจ้าของหรือนักโทษที่เขาจับกุมไว้ บุพพท “สำหรับ” คือ ฮูเพอร์

(hyper) “เพราะเห็นแก่ให้ เพื่อ” ทิตัส 2:14 ใช้ว่า “ผู้ได้ทรงโปรดประทานพระองค์เองให้เรา” และในกาลาเทีย 3:13 “พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความแช่งสาปแห่งธรรมบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกแช่งสาปเพื่อ (ฮูเปอร์) เรา”

ส่วนหลังของข้อนี้ “เป็นพยานในเวลาอันเหมาะสม” แสดงถึงขอบเขตเวลาที่พระกิตติคุณเรื่องความรอดเพราะความเชื่อโดยการถวายพระชนม์ของพระคริสต์แทนเรา นั้นจะได้เทศนาออกไป

ข้อ 7 เปาโลกล่าวอีกครั้งถึงการเรียก การแต่งตั้งและสถาปนาไว้เป็นผู้เทศนาพระกิตติคุณแห่งการคืนดีกันทางพระคริสต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อชาวต่างชาติ เขาปกป้องสถานภาพในการเป็นอัครทูตของเขาอย่างเหมาะสมใน 2 โครินธ์ 11 ดูเหมือนว่าเขาจะจริงจังมากกับข้อสงสัยใดๆ เกี่ยวกับการที่เขาเป็นอัครทูตต่อชาวต่างชาติจริงหรือไม่ “ข้าพเจ้าพูดความจริงในพระคริสต์และไม่ปดเลย” (พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับคิงเจมส์) เขากล่าวว่าเขาปฏิบัติหน้าที่อัครทูตด้วย “ความเชื่อและความจริง” นั่นคือ จริงใจและเปิดเผย

ข้อ 8 เปาโลกลับมาพูดถึงการนมัสการและการอธิษฐานในที่ประชุม โดยให้คำเตือนเป็นพิเศษแก่ผู้ชาย คำว่า “ผู้ชาย” คือ *อานเนอร์ (aner)* ซึ่งหมายถึงเพศชายโดยเฉพาะ ไม่ใช่ *อานธะโรพอส (anthropos)* ซึ่งหมายถึงมนุษย์โดยทั่วไป ข้อนี้ไม่ได้กล่าวถึงเรื่องการอธิษฐานเป็นพิเศษ แต่อธิบายว่าผู้ชายนั้นต้องนำในการอธิษฐานในที่ประชุม และดำเนินชีวิตให้เหมาะสมกับการนำนั้น (“ด้วยมืออันบริสุทธิ์”, *พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับเก่า*) พวกเขาไม่ควรแสดงการโทโส (ความโกรธ การมุ่งร้าย ความขุ่นเคืองใจ) ต่อใครๆ หรือมีความสงสัยอยู่ในใจ การอธิษฐานอย่างเกิดผลจะต้องมีสภาพเช่นนี้

ฉบับแปลบางฉบับแปลคำว่า “สงสัย” (*เดียลอกิสมอส (dialogismos)*) ว่า “การเถียงกัน” เนื่องจากแสดงถึงความสงสัยและการวิพากษ์วิจารณ์ “ในที่ทุกแห่ง” มีความหมายตามตัวอักษรว่า “ในทุกสถานที่” (*เอ็น ทอพอส พานทิ (en panti tropoi)*) ซึ่งหมายความว่าควรอธิษฐานเช่นนั้นในที่ใดก็ตามที่คริสเตียนชุมนุมกันเพื่อนมัสการ

ข. ผู้หญิงจะรับใช้ด้วยความสุภาพและอ่อนน้อม (2:9-15)

(9) ฝ่ายพวกผู้หญิงก็เหมือนกัน ให้แต่งตัวสุภาพเรียบร้อย ไม่ใช่ถักผมหรือประดับกายด้วยเครื่องทองและไข่มุก หรือเสื้อผ้าราคาแพง (10) แต่ให้ประดับด้วยการกระทำดี ซึ่งสมกับหญิงที่ประกาศศรัทธาต่อพระเจ้า (11) ให้ผู้หญิงเรียนอย่างเรียบง่าย และด้วยใจนอบน้อม (12) ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ผู้หญิงสั่งสอนหรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้เขานิ่งๆ อยู่ (13) ด้วยว่าพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างอาดัมขึ้นก่อน แล้วจึงถึงเอวา (14) และอาดัมไม่ได้ถูกหลอกลวง แต่ผู้หญิงนั้นได้ถูกหลอกลวงจึงได้กระทำบาป (15) แต่ถึงกระนั้นผู้หญิงก็จะรอดได้ด้วยการมีบุตร ถ้ายังดำรงอยู่ในความเชื่อ ในความรักและในความบริสุทธิ์ ด้วยความสงบเสงี่ยม

ข้อ 9-10 ข้อเหล่านี้เป็นคำชี้แนะสำหรับหญิงคริสเตียนในเรื่องความพอประมาณและการประดับกาย หลักการเหล่านี้มีประโยชน์กับคนของพระเจ้าทุกคน เพราะทุกคนจะต้องเป็น “ชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกบุโรฮิตหลง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติของพระเจ้าโดยเฉพาะ...ผู้อาศัยในโลกอย่างโลกไม่เป็นบ้านเกิดเมืองนอน [ให้] เว้นจากต้นหาของเนื้อหนัง ซึ่งเป็นข้าศึกต่อวิญญาณจิต...” (1 เปโตร 2:9, 11) 1 เปโตร 3:3-5 ตักเตือนผู้หญิงคริสเตียนเช่นกันเกี่ยวกับเรื่องความสุภาพเรียบร้อยและการประดับกาย “การประดับกายของท่านนั้น อย่าให้เป็นการประดับภายนอกด้วยการถักผม ประดับด้วยเครื่องทองคำและนุ่งห่มเสื้อผ้าสวยงาม แต่จงให้เป็นการประดับภายในจิตใจ แต่งด้วยเครื่องประดับซึ่งไม่รู้เสื่อมสลาย คือด้วยจิตใจที่สงบและสุภาพ ซึ่งเป็ น ลี ง ที่ ป ร ะ เ ส ริ ฐ ย์ ง ใน ส า ย พระเนตรพระเจ้า บรรดาสตรีผู้ทรงศีล (พวกผู้หญิงบริสุทธิ์) ในครั้งโบราณนั้น ผู้ซึ่งเชื่อในพระเจ้า ก็ได้ประดับกายเช่นนั้นและเชื่อฟังสามีของตน”

“เรียบร้อย” มาจากคำว่า *คอสมิออส (kosmios)* ซึ่งหมายถึง “เหมาะสม สมควร ดีงาม เป็นระเบียบ” คำสั่งให้ “แต่งตัวสุภาพเรียบร้อย” ซึ่ให้เห็นการแต่งกายที่ไม่เปิดเผยร่างกายอย่างไม่เหมาะสม หรือทำให้ผู้อื่นสนใจเสื้อผ้านั้นหรือผู้สวมใส่ในทางลบ

ต่อ “วิญญาณแห่งความบริสุทธิ์” คำว่า “ด้วยความสุภาพเรียบร้อย” แสดงถึงทัศนคติที่ชี้นำผู้หญิงในการเลือกเสื้อผ้าที่สุภาพเรียบร้อย ถ้อยคำเหล่านี้แสดงถึงความถ่อมใจ ความสงบเสงี่ยมด้วยความเคารพ และการควบคุมตนเอง ความสุภาพเรียบร้อยทำให้เกิดอารมณ์สงบ แต่ความไม่ใส่ใจทำให้เกิดตึงเครียด

ข้อ 9 สิ่งที่ไม่ให้ใช้เครื่องประดับ การใส่เครื่องประดับตกแต่ง หรือเสื้อผ้าราคาแพงขัดกับวิญญาณแห่งความสุภาพเรียบร้อยและความสงบเสงี่ยม ทองคำ ไข่มุก และเสื้อผ้าราคาแพงเป็นตัวอย่างของสิ่งที่ไม่เหมาะสมที่คริสเตียนจะใส่ สิ่งเหล่านี้ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์กับการดำเนินชีวิตคริสเตียน ซึ่งจะต้อง “แยกออกจากโลก” (ยอห์น 15:19; โรม 12:2; 1 โครินธ์ 2:12; 2 โครินธ์ 6:17; ยากอบ 4:4; 1 ยอห์น 2:15-17) ทองคำเป็นตัวอย่างของโลกหมีค่าและไข่มุกเป็นตัวอย่างของเครื่องประดับมีค่า ไม่ควรใช้สิ่งทั้งสองนั้นเพื่อประดับกายของเรา นอกจากนี้ การแต่งหน้ายังละเมิดหลักการของความสุภาพเรียบร้อย ความสงบเสงี่ยม ความเหนียมอาย และการไม่ประดับกายที่กล่าวไว้ในที่นี้

ในสมัยของเปาโล เหมือนเช่นในสมัยของเรา โสเภณีใช้เครื่องประดับเพื่อดึงดูดความสนใจมาที่ตนเอง และบุคคลที่หึงหวงโสและเห็นแก่ตัวใช้เครื่องประดับเพื่อแสดงความจรรยาและ “ความเป็นอิสระ” ของพวกเขา คริสเตียนต้องไม่ใช่สิ่งเหล่านี้ ผู้หญิงที่ขอบพระทัยพระเจ้าแสดงความเชื่อของตนโดยการประพฤติ ไม่ใช่เสื้อผ้าที่โอ้อวด

“ถักผม” เป็นคำเดียวในภาษากรีกคือ *เพล็กมา* (*plegma*) ซึ่งหมายความว่าถึงสิ่งที่ทอหรือถัก แม้ว่าคำว่า ผม จะไม่ได้กล่าวถึงในข้อความต้นฉบับเดิม แต่ดูเหมือนจะมีความหมายอยู่ในที่นี้เมื่อเทียบกับ 1 เปโตร 3:4 ซึ่งใช้คำว่า *เอ็มเพลอเค* (*emphloke*) ที่ไวโนลธิบายไว้ว่า “การพันผม เข้ากับเครื่องประดับ” ดูเหมือนว่า วลีนี้สอนผู้หญิงไม่ให้ถักเครื่องประดับเข้ากับผม เช่น เส้นเชือกทองคำ มากกว่าที่จะกล่าวโทษการถักผมตามธรรมดา เพื่อให้จัดผมได้ง่ายขึ้น ฮีเบิร์ต ให้ความเห็นว่า

ผู้หญิงมีแนวโน้มที่จะประดับกายอย่างเกินควรเป็นอย่างมากในสมัยของเปาโลจนเขาารู้สึกว่าจำเป็นต้องกล่าวถึงเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ เรื่องนั้นคือ “ธรรมเนียมที่แพร่หลายในเวลานั้น ที่จะถักผมด้วยทอง เงิน ไข่มุก เพื่อที่จะสะท้อนแสงวาววับในแสงสว่าง” (Harvey) เปาโลห้ามการประดับกายมากเกินไปทุกอย่าง ซึ่งเป็นการขัดกับความเรียบร้อยและความเรียบง่ายในการดำเนินกับพระเจ้า เปาโลจะไม่ให้มีสิ่งใดที่จะทำให้ผู้คนแสวงหาไขว้เขวหรือแสดงถึงความสูงส่งทางจิตวิญญาณของสมาชิก ในปัจจุบันต้องระวังเรื่องนี้เป็นอย่างมาก²

พระคัมภีร์ฉบับ New International Version แปลข้อ 9-10 ดังนี้ “ฝ่ายพวกผู้หญิงก็เหมือนกัน ให้แต่งตัวด้วยผ้านุ่มอย่างสุภาพ ให้รู้จักละอายและหึงหวงเสงี่ยม ไม่ใช่ถักผมหรือประดับกายด้วยเครื่องทองและมุกดาหรือมีผ้านุ่มอย่างแพง แต่ให้ประดับกายด้วยกิจการอันดี ซึ่งสมกับหญิงที่ประกาศตัวว่าเป็นคนธรรม”

ข้อ 11 ข้อพระคัมภีร์นี้และข้อถัดไปกล่าวถึงบทบาทของผู้หญิงในคริสตจักร คำว่า “อย่างเงียบๆ” (*เอน เฮซูเซีย* (*en hesuchia*)) หมายถึง “ความเงียบและความสงบที่เกิดขึ้นจากภายใน” ในทางสถานะ ทั้งผู้ชายและผู้หญิงมีจุดยืนทางฝ่ายวิญญาณในพระคริสต์เหมือนกัน (กาลาเทีย 3:28) แต่ในหน้าที่ ในพระกายของพระคริสต์ อัครทูตกล่าวถึงความแตกต่างอย่างชัดเจน ในการบริหารคริสตจักร ผู้นำที่เป็นผู้ชายจะต้องมีหน้าที่รับผิดชอบและอำนาจสูงสุด ผู้หญิงจะต้อง “เรียนอย่างเงียบๆ” เปาโลเขียนไว้ในที่อื่นว่า “ถ้าเขา [ผู้หญิง] อยากรู้สิ่งใด ก็ให้เขากถามสามีที่บ้าน เพราะว่าการที่ผู้หญิงจะพูดในที่ประชุมนั้นก็เป็นการที่ น่าอาย ” (1 โครินธ์ 14:35) บิริบท แสดงให้เห็น คำว่า “เงียบ ” และ “พูด ” ไม่ได้ห้ามผู้หญิงไม่ให้อภิษฐานหรือเผยแพร่พระวจนะในคริสตจักร (1 โครินธ์ 11:5; 14:31) (ดูกิจการ 2:17; 12:12)

“ด้วยใจนอบน้อม” แสดงให้เห็นว่าหญิงคริสเตียนจะต้องมีทัศนคติเช่นนั้นต่อผู้มีอำนาจในคริสตจักร ใน 1 โครินธ์ 14:33-34 คำภาษากรีกเดียวกันแปลออกมาเป็น “ได้บังคับบัญชา” หากบางคนจะเข้าใจว่าถ้อยคำของเขาเกิดจากอคติหรือความรังเกียจ

ไม่มีเหตุผลส่วนตัว เปาโลได้กล่าวว่คำสั่งนี้มาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า "ถ้าผู้ใดถือว่าตนเป็นผู้เผยพระวจนะ หรืออยู่ฝ่ายพระ
วิญญาณก็ควรยอมรับว่า ข้อความซึ่งข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนั้น เป็นพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า" (1 โครินธ์ 14:37)

ข้อ 12 เปาโลไม่ได้อนุญาตให้ผู้หญิงสอนหรือใช้อำนาจทางฝ่ายวิญญาณเหนือผู้ชาย การสอนที่เปาโลไม่อนุญาต
เหมือนจะเป็นการสอนคำสั่งสอนในฐานะผู้มีอำนาจเหนือผู้ชาย การห้ามนี้ไม่เกี่ยวกับการสอนผู้หญิงและเด็กๆ (ทิตัส 2:3, 4; 2 ทิ
โมธี 1:5)

การ "ใช้อำนาจ" (*เอาเทินเทะไอ (authentain)*) หมายถึง "การใช้อำนาจหรือปกครองเหนือ" บางฉบับแปลข้อความนี้ว่า
"การมีอำนาจเหนือผู้ชาย" (NW) หรือ "สั่งผู้ชาย" (Moffat) การใช้คำว่า *อานเอร์ (aner)* เพศชาย) โดยไม่มีคำนำหน้านามเฉพาะดู
เหมือนจะลดล้างความคิดที่ว่า เปาโลหมายถึงแต่เพียงสามีของหญิงเท่านั้น บริบทเกี่ยวกับลำดับของการทำงานและการนมัสการ
ในคริสตจักร ผู้ศึกษาพระคัมภีร์จำนวนมากอธิบายว่าข้อความนี้ห้ามไม่ให้ผู้หญิงดำรงตำแหน่งผู้เทศนาหรือผู้สอนในคริสตจักรหาก
มีผู้ชายอยู่ในที่ประชุม³ บางคนถือว่ถ้าผู้มีอำนาจในคริสตจักรซึ่งเป็นผู้ชายได้มอบสิทธิพิเศษในการเทศนาหรือสอน ผู้หญิงก็จะ
กระทำการภายใต้อำนาจ และไม่ทำการละเมิดอย่างไม่เหมาะสม

ข้อ 13-14 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ให้เหตุผลเกี่ยวกับสถานะที่กล่าวถึงในข้อ 11 และ 12 นั่นคือ การเป็นผู้นำของผู้ชาย
เป็นไปตามลำดับของพระเจ้าในการทรงสร้างและการทำบาปของมนุษย์ 1 โครินธ์ 11:8-9 ยังกล่าวว่ พระเจ้าทรงสร้างผู้ชายก่อน
และจากนั้น ทรงสร้างผู้หญิงเพื่อผู้ชาย ใน 1 โครินธ์ 11:11-12 อธิบายว่ผู้ชายและผู้หญิงต้องพึ่งพากัน เอิร์ดมันอธิบายว่ "[ลำดับ
การทรงสร้าง] นี้ในความคิดของอัครทูตเปาโลชี้ให้เห็นอิสรภาพหรือลำดับความสำคัญหรือหน้าที่รับผิดชอบที่ทำให้สามีมีหน้าที่
บางอย่างที่ภรรยาไม่ต้องมี"⁴

ข้อ 14 กล่าวถึงการทำบาปของมนุษย์ โดยเขียนว่ อาดัมไม่ได้ถูกผีมารหลอกลวง แต่ภรรยาของเขาถูกหลอกลวง พระ
เจ้าทรงสร้างเธอทีหลัง แต่เธอเป็นผู้แรกในการลวงละเมิด เจมีสัน ฟอเซ็ท และบราวน์ ชี้ให้เห็นว่ "เอวาถูกหลอกลวง [แต่] อาดัม
ถูกภรรยาของตนชักชวน" (ปฐมกาล 3:13, 17)⁵ ทั้งสองมีความผิด ตามจริงแล้ว อาดัมมีความรับผิดชอบมากกว่าเพราะเป็นผู้นำ
ของมนุษยชาติ และเพราะเขาทำความบาปอย่างตั้งใจแม้ว่าจะไม่ได้ถูกหลอกลวงในสิ่งที่เขากำลังทำก็ตาม ดังนั้นจึงเป็นความบาป
ของอาดัมที่นำมนุษยชาติให้อยู่ในความบาป (โรม 5:12-19)

การใช้กริยาผสมภาษากรีก *เอ็กซ์พาทาโอ (exapatao)* (หลอกลวงอย่างแท้จริงหรือโดยสิ้นเชิง) แสดงให้เห็นว่ซาตาน
หลอกลวงเอวาสำเร็จได้อย่างไร เมื่อเทียบ ข้อพระคัมภีร์ใช้ *อาพาทาโอ (apatao)* เพื่อกล่าวว่ อาดัมไม่ได้ "ถูกหลอกลวง"
เนื่องจากแนวโน้มในการถูกหลอกลวง โกงหรือล่อลวงนี้ และเพราะเอวาทำบาปก่อน เธอจึงต้องอยู่ใต้อำนาจของสามีของเธอ ซึ่ง
เป็นแบบแผนที่พระเจ้าทรงเรียกให้มีในคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่

ข้อ 15 ผู้หญิงที่ปฏิบัติตามหลักการของพระเจ้าจะรอดได้ด้วยการมีบุตร ข้อนี้มีผู้เสนอคำแปลมากมาย

1. เนื่องจากมีการใช้คำนำหน้านามเฉพาะหน้า "การมีบุตร" ในภาษากรีก จึงหมายถึงการที่มารีย์ให้กำเนิดพระคริสต์ ผู้
ซึ่งนำความรอดเข้ามายังโลกนี้
2. ผู้หญิงจะปลอดภัยในการมีบุตรถ้าเขาแสดงความสัตย์ซื่อและความสงบเสถียร
3. ผู้หญิงจะได้รับความรอดแม้ว่าจะต้องผ่านการมีบุตร เจมีสัน ฟอเซ็ท และบราวน์กล่าวว่

คำว่ ทาง หรือจาก ไม่ได้ใช้เพื่อแสดงวิถีทางแห่งความรอดของเธอ แต่แสดงถึงสถานการณ์ต่างๆ *ท่ามกลาง* สิ่ง
เ ธ อ ตั อ ง ป ร ะ ส บ ดั ง นั น
1 โครินธ์ 3:15 "ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจาก (ความหมายตามตัวอักษรว่ ทาง เช่น ท่ามกลาง) ไฟ" แม้ว่าจะ
ผ่านไฟซึ่งเป็นสิ่งที่เขาต้องผ่าน เขาจะได้รับความรอด ดังนั้นในที่นี้ "แม้ว่าจะต้องผ่านการมีบุตร (เพราะเป็นส่วนองคำ
แห่งสาป ในปฐมกาล 3:16 'เจ้าจะคลอดบุตรด้วยความเจ็บปวด' พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับคิงเจมส์) เธอจะได้รับความ

รอด) นอกจากนี้ ข้าพเจ้าคิดว่า มีความหมายเป็นนัยว่าคำแข่งสาปจริงๆ นั้นกลับเป็นสภาพที่ช่วยให้เธอรอด โดยปฏิบัติหน้าที่ของเธอในการกระทำและทนทุกข์สิ่งที่พระเจ้าได้มอบหมายให้แก่เธออย่างสัตย์ซื่อ”⁶

ดูเหมือนว่า โวไน้ได้ให้คำอธิบายที่ง่ายที่สุด และเป็นคำอธิบายตามบริบท “โดยการให้กำเนิดบุตร และจึงเป็นการปฏิบัติตามรูปแบบที่ทรงกำหนดไว้ให้เธอโดยการยอมรับการเป็นแม่...เธอจะได้รับความรอดจากการเป็นเหยื่อของความชั่วร้ายของสังคมแห่งเวลานี้ และจะปฏิบัติหน้าที่ของเธอในการรักษาชื่อเสียงของคริสตจักรท้องถิ่น”⁷

บางที พระเจ้าทรงปลอบประโลมผู้หญิงหลังจากตรัสเกี่ยวกับการที่เธอนำความบาปเข้ามาในโลกและความอ่อนแอของเธอ ผู้หญิงมีวัตถุประสงค์ ความแข็งแกร่งที่มีมาแต่กำเนิด ความสามารถเฉพาะ ลักษณะที่ประกอบกันสมบูรณ์ และด้วยพระคุณของพระเจ้า พวกเขาจะหนีจากคำแข่งสาปและการตัดสินใจที่มีแต่ตอนต้นได้สำเร็จ “ถ้ายังดำรงอยู่ในความเชื่อ ในความรักและในความบริสุทธิ์ ด้วยความสงบเสงี่ยม”

บรรณานุกรม

¹Wuest, 42, quoting Moulton and Milligan, *Vocabulary of the Greek New Testament*.

²D. Edmond Hiebert, *First Timothy* (Chicago Moody Press, 1957), 59.

³See *ibid.*; Charles R. Erdman, *The Pastoral Epistles of The Pastoral Epistles Paul* (Grand Rapids, Baker Book House, 1983), 41; R. C. H. Lenski, *The Interpretation of St. Paul's Epistles to the Colossians, to the Thessalonians, to Timothy, to Titus and to Philemon* (Columbus, Oh.: Lutheran Book Concern, 1937).

⁴Erdman, 41.

⁵Jamieson, Fausset, and Brown, *The Bethany Parallel Commentary of the New Testament*, Minneapolis: Bethany House, 1983), 1232.

⁶*Ibid.*

⁷W. E. Vine, quoted in *The Expositor's Bible Commentary*.

ทิโมธี ฉบับที่หนึ่ง บทที่สาม

4. ระเบียบของพระเจ้าสำหรับคริสตจักร

และผู้รับใช้ (3:1-16)

ก. คุณสมบัติสำหรับผู้หน้าที่เป็นผู้รับใช้ (3:1-7)

(1) คำนี้เป็นคำจริง คือว่าถ้าผู้ใดปรารถนาหน้าที่ผู้ปกครองดูแลคริสตจักร ผู้นั้นก็ปรารถนากิจการงานที่ประเสริฐ (2) ผู้ปกครองดูแลนั้นต้องเป็นคนที่ไม่มีใครติได้ เป็นสามีของหญิงคนเดียว เป็นคนรู้จักประมาณตน มีสติสัมปชัญญะ เป็นคนสง่า เรียบร้อย มีอัครมาสัยรับแขกดี เหมาะที่จะเป็นครู (3) ไม่ดื่มสุรามึนเมา ไม่เป็นนักเลงหัวไม้ แต่เป็นคนสุภาพ ไม่เป็นคนชอบวิวาท ไม่เป็นคนเห็นแก่เงิน (4) ต้องเป็นคนครอบครองบ้านเรือนของตนได้ดี อบรมบุตรธิดาของตนให้อยู่ในโอวาทและมีใจนอบน้อม (5) เพราะว่าถ้าชายคนใดไม่รู้จักรักษาครอบครองบ้านเรือนของตน คนนั้นจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าอย่างไรได้ (6) อย่าให้ผู้ที่ถูกจับใจใหม่ๆ เป็นผู้ปกครองดูแล เก่งว่าเขาอาจจะยโส แล้วก็จะถูกปรับโทษเหมือนอย่างมารนั้น (7) นอกนั้นเขาจะต้องเป็นที่นับถือของคนภายนอก มิฉะนั้นจะเป็นที่ติเตียนและจะติดบ่วงแร้วของมาร

ข้อ 1 การปรารถนาที่จะรับใช้พิเศษบางอย่างในแผ่นดินของพระเจ้าเป็นสิ่งน่าชมเชย การปรารถนาตำแหน่งหนึ่งที่กระตุ้นเหตุของคริสเตียนนั้นไม่ใช่สิ่งผิดในตัวของเขาเอง แต่จะไม่ถูกต้องหากว่าจะพยายามให้ได้มาซึ่งตำแหน่งนั้นเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้วยวิธีที่ไม่ซื่อตรง ความทะเยอทะยานเช่นนั้นอาจเป็นการแสดงออกถึงความหยิ่งโสทางเนื้อหนัง ไม่ใช่การอุทิศต่อการรับใช้พระเจ้าอย่างแท้จริง บุคคลหนึ่งควรจะแสวงหาการทำงาน ไม่ใช่เกียรติยศ ตำแหน่งควรจะหามนุษย์ ไม่ใช่มนุษย์แสวงหาตำแหน่ง ข้อพระคัมภีร์นี้สั่งว่าต้องมีความปรารถนาที่มีเหตุถูกต้องเพื่อรับใช้ในตำแหน่งผู้นำ

ในเวลาที่เราพูดถึงการศาสนาและสถาบันทางศาสนามากมายที่ใช้ตำแหน่งตามพระคัมภีร์ เช่น ผู้ดูแล ผู้ปกครองดูแล คณะผู้ปกครอง ผู้ปกครอง และศิษยาภิบาล เราไม่ได้นึกถึงคริสตจักรท้องถิ่นเมื่อได้ยินคำศัพท์เหล่านี้ แต่ในสมัยของเปาโลไม่มีสถาบันที่มีลำดับชั้นที่ซับซ้อนเช่นนั้น ในพระคัมภีร์ คำว่า ผู้ดูแลและผู้ปกครองดูแล หมายถึงบุคคลหรือตำแหน่งเดียวกัน และมาจากคำภาษากรีกว่า *เอพิสคอปอส* (*episkopos*) ซึ่งมีความหมายตามตัวอักษรว่า “ดูแล” (กิจการ 1:20; 20:28; พิบัติ 1:1; 1 ทิโมธี 3:2; ทิตัส 1:7; 1 เปโตร 2:25) *เพรสบิวเทรอส* (*Presbuteros* (ผู้ปกครอง)) และ *เอพิสคอปอส* (*episkopos* (ผู้ปกครองดูแล)) ในทิตัส 1:5, 7 ยังดูเหมือนว่าจะหมายถึงตำแหน่งเดียวกันอีกด้วย กิจการ 20:17, 28 แสดงให้เห็นเพิ่มเติมว่าคำเหล่านี้สามารถเปลี่ยนใช้กันได้ ในปัจจุบันคริสตจักรใช้ตำแหน่งตามพระคัมภีร์เหล่านี้กับความรับผิดชอบและหน้าที่ที่อาจแตกต่างกันเล็กน้อย คำที่ใช้กันแพร่หลายว่า “ศิษยาภิบาล” (*พอยเมน* (*poimen* ผู้เลี้ยงแกะ ผู้ที่ดูแลฝูงแกะ)) มีการใช้ในทางอุปมาเพียงครั้งเดียวในพระคัมภีร์ใหม่ (เอเฟซัส 4:11) ดูเหมือนว่าเป็นการรับใช้เดียวกันกับที่อธิบายไว้ใน 1 เปโตร 5:1-2 ซึ่งกล่าวว่า “ผู้ใหญ่” (*เพรสบิวเทรอส*) ต้อง “เลี้ยง” (*พอยไมโน* (*poimaino*)) เลี้ยงเหมือนเช่นผู้เลี้ยงแกะ) ฝูงแกะของพระเจ้าภายใต้การดูแลของเขา

“กิจการงานที่ประเสริฐ” (ความหมายตามตัวอักษรว่า งานที่มีเกียรติ) หมายความว่า ตำแหน่งของผู้ปกครองดูแลเป็นหน้าที่อันก่อให้เกิดผลและทำให้บรรลุผล เป็นตำแหน่งที่มีความเคารพและความรับผิดชอบ

ข้อ 2 ผู้ที่ทำหน้าที่รับใช้ในตำแหน่งต่างๆ ที่มีความรับผิดชอบและอำนาจจะต้องปฏิบัติหน้าที่ของตนด้วยความสัตย์ซื่ออย่างสูงสุด เพื่อมิให้พฤติกรรมและวิถีชีวิตเป็นไปตามความคิดหรือธรรมเนียมของตนเพียงอย่างเดียว ข้อความนี้ให้รายการคุณสมบัติที่คนเหล่านั้นที่มีหน้าที่รับใช้จะต้องมี

“ไม่มีใครติได้” แสดงให้เห็นว่าผู้ดูแลจะต้องไม่เป็นที่ตำหนิได้ ไม่มีแนวโน้มที่จะถูกวิพากษ์วิจารณ์ที่มีเหตุผลสนับสนุนอันร้ายแรง

“สามีมองหญิงคนเดียว” หมายถึงผู้ปกครองดูแลต้องผูกพันกับภรรยาของตนเองตลอดชีวิต ไม่ได้หมายความว่าเขาต้องแต่งงาน เพราะเปาโลเองไม่ได้แต่งงาน แต่เขามีเพื่อนคู่ชีวิตได้เพียงคนเดียว ผู้อธิบายบางคนแปลข้อนี้ว่าเป็นการห้ามไม่ให้มีภรรยาหลายคนในเวลาเดียวกัน อัลฟอร์ดไม่เห็นด้วยโดยกล่าวว่า “การไม่เห็นด้วยกับความหมายนี้คือว่า อัลฟอร์ดเปาโลไม่น่าจะระบุคุณสมบัตินั้นไว้เป็นข้อกำหนดสำหรับผู้ปกครองดูแลหรือผู้ปกครอง ซึ่งเป็นสิ่งที่เรารู้ว่าคริสเตียนทุกคนจะต้องปฏิบัติอยู่แล้ว ไม่มีการอ้างถึงคริสเตียนที่มีภรรยาหลายคนในเวลาเดียวกันในคริสตจักร และไม่มีคำเตือนให้ละเว้นจากการกระทำเช่นนั้น”¹ เอิร์ดมันกล่าวไว้ในทำนองเดียวกันว่า

ไม่น่าจะหมายถึงการมีภรรยาหลายคนในเวลาเดียวกัน เพราะสมาชิกคริสตจักรจะไม่ทนต่อการกระทำเช่นนั้น และไม่จำเป็นต้องกล่าวไว้เป็นพิเศษสำหรับการดำรงตำแหน่งหนึ่ง นอกจากนี้ ไม่น่าจะหมายถึงการแต่งงานใหม่หลังจากที่ภรรยาเสียชีวิตไป เพราะเปาโลสนับสนุนให้แต่งงานครั้งที่สอง และชายผู้ที่ภรรยาคนแรกเสียชีวิตไปนั้น ได้แต่งงานครั้งที่สองแล้ว ก็เรียกได้ว่าเป็น “สามีมองหญิงคนเดียว” เป็นไปได้ว่าการอ้างอิงนี้หมายถึงการแต่งงานใหม่หลังจากหย่าร้าง การกระทำดังกล่าวอาจมีการเข้าใจผิดและความสงสัยอันเป็นสิ่งที่ผู้ดำรงตำแหน่งในคริสตจักรไม่ควรจะมี²

คำแปลซึ่งเป็นที่ยอมรับกันมากที่สุดอาจเป็นว่า ผู้นำคริสเตียนจะต้องเป็นสามีมองหญิงที่มีชีวิตอยู่เพียงคนเดียว เพราะพระคัมภีร์ไม่ได้ห้ามไม่ให้พอม่ายแต่งงานใหม่

“รู้จักประมาณตน” ((เนฟาเลียออส) *nephalios*) แปลได้ดีที่สุดว่า “บังคับตนเอง มีสติในการคิด ละเยียดรอบคอบ” แม้ศิษยาภิบาลจะต้องระมัดระวังเมื่อเขาดูแลฝูงแกะ

“มีสติสัมปชัญญะ” หมายถึง “ควบคุมตนเองได้ หรือมีความจริงจัง” คุณลักษณะดังกล่าวเป็นสิ่งจำเป็นต่อการตัดสินใจอย่างถูกต้อง

“สง่าเรียบร้อย” เป็นคำแปลอย่างกว้างๆ ของคำว่า *kosmios* ในข้อ 2:9 ความหมายโดยพื้นฐานคือเรียบร้อย โดยบอกเป็นนัยถึงความน่าเคารพหรือการมีเกียรติ

ในที่นี้ มีคำสั่งให้มีอัครทูตรับแขกดี ((ฟิล็อกเซโนส *philoxenos*)) เช่นเดียวกับในทิตัส 1:8 และ 1 เปโตร 4:9 ซึ่งมีความหมายตามตัวอักษรว่า “การรักคนแปลกหน้า” *Expositor's Bible Commentary* อธิบายว่า

คริสเตียนที่เดินทางในศตวรรษที่หนึ่งเสี่ยงที่จะพักในโรงแรมทั่วไปที่มีบรรยากาศของผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้า และอาหารที่ไ ดั ถ ว า ย แ ก่ ร ู ป เ ค า ร พ (ดู 1 โครินธ์ 8) ดังนั้นพวกเขาจะหาบ้านของคริสเตียนที่จะไปหยุดพักในคืนนั้น ผลพลอยได้ที่มีความคืบหน้าคือว่าผู้เชื่อจากสถานที่ต่างๆ กัน จะได้รู้จักกัน จึงมีความแน่นแฟ้นกัน ดังนั้น การมีไมตรีจิตจึงเป็นคุณสมบัติคริสเตียนที่สำคัญอีกประการหนึ่งในเวลานั้น³

ศิษยาภิบาลจะต้อง “เหมาะที่จะเป็นครู” ไม่เพียงแต่ความพร้อมที่จะทำเช่นนั้นเท่านั้น แต่มีความสามารถความชำนาญที่จะถ่ายทอดความจริงได้อย่างเกิดผล เขาต้องเป็นผู้ศึกษาพระวจนะ เขาต้องใส่ใจในความจำเป็นของสมาชิก และตอบสนองความจำเป็นเหล่านั้นโดยการรับใช้ด้วยพระวจนะ

ข้อ 3 ไม่มีใครเป็นตัวอย่างทางฝ่ายวิญญาณและคนขี้เหล้าได้ในเวลาเดียวกัน ข้อพระคัมภีร์และตัวอย่างมากมายแสดงให้เห็นว่า ไม่ว่าสภาพในศตวรรษที่หนึ่งเป็นอย่างไรก็ตาม คริสเตียนโดยทั่วไปและโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้นำคริสเตียนจะต้องละเว้นจากเครื่องดื่มเมาอย่างแท้จริง

“นักเลงหัวไม้” คือผู้ที่ควบคุมอารมณ์ของตนเองไม่ได้จนลงมือทางร่างกาย ผู้ที่ชอบทะเลาะวิวาท ชอบหาเรื่อง

“เห็นแก่เงิน” หมายถึง “มีความปรารถนาที่จะได้ผลประโยชน์อย่างไม่ถูกต้อง” อาดัม คลาร์ก แสดงถึงคุณลักษณะของบุคคลประเภทนี้ว่า “ใช้วิธีที่ชั่วช้าและไม่ถูกต้องเพื่อหาและเพิ่มรายได้ การค้า หรือการซื้อขายอย่างผิดกฎหมาย เพราะลักษณะทางโลกที่นายกองจะเป็นสิ่งชั่วช้าและไม่นายกองในผู้ปกครองดูแล”⁴ ความอ่อนแอดังกล่าวอาจล่อลวงเขาให้ยกยอกเงินของคริสตจักร หรือดำรงชีวิตอย่างไม่เหมาะสม

ภาษากรีก *เอปิเอเคส (epieikes)* ที่แปลว่า “สุภาพ” มีความหมายหลายอย่าง ได้แก่ การมีความกรุณา การเห็นอกเห็นใจผู้อื่น การมีเมตตา การมีไมตรีจิต และการมีใจกว้าง

“คนชอบวิวาท” (*อามาชิออส (amachos)*) คือผู้ชอบต่อสู้ ผู้ต่อสู้ ชอบทะเลาะ ผู้ปกครองดูแลต้องไม่ชอบทะเลาะ

ผู้ปกครองดูแลไม่ควรจะโลภ ซึ่งเป็นความหมายตามตัวของ “ไม่เห็นแก่เงิน” (*ออฟิลอาร์กูรอส (aphilargyros)*) การรักเงินทองนั้นเป็นมูลรากแห่งความชั่วทั้งหมด (1ทิโมธี 6:10) (ดูมัทธิว 6:22, 24; ลูกา 16:13; 1ทิโมธี 6:6-11; สุภาสิต 15:27)

ข้อ 4 ผู้ปกครองดูแลจะต้องครอบครองบ้านเรือนของตนได้ดี พระคัมภีร์สอนให้ผู้นำมีความรักและเมตตา ไม่ใช่เป็นผู้เผด็จการครอบงำผู้อื่น (เอเฟซัส 6:4; โคโลสี 3:19; 1เปโตร 3:1, 7) การ “ครอบครอง” คือการ “นำ” ความสำเร็จในการทำงานรับใช้ของผู้นำเกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการเป็นสามีและเป็นพ่อ ลูกๆ ที่บ้านของเขาควรจะเชื่อฟังบิดามารดา มิฉะนั้นแล้วลูกๆ ในความเชื่อก็จะเหมือนเหมือนกับลูกๆ ในครอบครัว

พวกเขาควรจะอยู่ในโอวาทและ “มีใจนอบน้อม” “ใจนอบน้อม” เป็นคำเดียวกับที่แปลว่า “นอบน้อม” ใน 1ทิโมธี 2:2 คำแปลที่น่าจะดีกว่าในบริบทนี้คือ “เคารพ”

ข้อ 5 ข้อพระคัมภีร์นี้ถามคำถามที่ต่อจากข้อความก่อนหน้านี้ ใจความสำคัญคือว่า ผู้ชายคนหนึ่งไม่อาจเป็นผู้นำครอบครัวของพระเจ้าได้เป็นอย่างดีถ้าเขาไม่สามารถจัดการดูแลครอบครัวของตนเองได้ดี หลักการในการปกครองของพระเจ้าควรจะปรากฏในบ้านของเขาก่อนที่จะมารับหน้าที่รับผิดชอบในการดูแลคริสตจักร

ข้อ 6 “ผู้ที่กลับใจใหม่” (*เนอออฟูทอส (neophytos)* ตั้งขึ้นใหม่) หมายถึงผู้ที่เพิ่งจะรับเชื่อ หรือสมาชิกใหม่ บุคคลที่ไม่มีประสบการณ์มีแนวโน้มที่จะทำผิดพลาดในเรื่องที่ต้องตัดสินใจด้วยความเป็นผู้ใหญ่ (ดู 3:10; 5:22) และบุคคลดังกล่าวมีแนวโน้มที่จะล่าพองใจหลังจากที่ประสบความสำเร็จ คำศัพท์ภาษากรีกว่า “ยโส” คือ ทูเฟาะ (*tuphoos*) ซึ่งหมายถึง “การทำให้เกิดควั่น ควั่น” และแสดงถึง “สภาพจิตใจที่ยุ่งเหยิงหรือโง่เขลาเนื่องจากความหยิ่งยโส” (Wuest) เขาไม่รู้ และเขาไม่รู้ว่าเขาไม่รู้ เวย์เมอร์แปลข้อความนี้ว่า “เกรงว่าเขาจะตบอดเพราะความหยิ่งยโส”

มารถูกปรับโทษเพราะความหยิ่งยโส ดังนั้น ความหยิ่งยโสของสมาชิกใหม่จะทำให้เขาต้องถูกปรับโทษเช่นเดียวกัน ด้วยเหตุนี้ เราต้องระวังเมื่อเลือกคนในการดำรงตำแหน่งต่างๆ การยกผู้เชื่อใหม่ขึ้นมาอย่างรวดเร็วอาจมากเกินไปที่เขาจะรับได้

ข้อ 7 ผู้ที่อยู่นอกคริสตจักรสมควรที่จะเห็นตัวอย่างวิถีชีวิตของคริสเตียน มีคำประพันธ์หนึ่งเขียนไว้ว่า “มีสองสิ่งในชีวิตที่ฉันไม่ต้องการแล้ว นั่นคือ คำแนะนำที่ดี และตัวอย่างที่ไม่ดี” ไม่สำคัญว่าผู้รับใช้จะเป็นที่นับถือในกลุ่มเพื่อนของคุณมากเพียงใด แต่ความสัมพันธ์กับคนภายนอกต้องส่งผลที่ดี มิฉะนั้นความพยายามของคริสตจักรในการประกาศข่าวประเสริฐจะไม่ประสบความสำเร็จ ชาตานเป็นผู้ที่กล่าวโทษพวกพี่น้อง (วิวรณ์ 12:10) และมันจะทำให้ผู้ที่ก่อให้เกิดความขุ่นเคืองถูกตำหนิ โดยเปิดเผยข้อด้อยทุกประการแก่โลกเพื่อทำลายการเป็นพยานของผู้รับใช้ของพระเจ้า ผู้รับใช้ของพระเจ้าจะต้องรักษาภาพลักษณ์ของพระองค์ในชุมชน การไม่ใส่ใจอะไรทั้งสิ้นอาจส่งผลเสียต่ออุปนิสัยของเขาจนเสียชื่อเสียงได้ อันจะก่อให้เกิดผลดังที่ได้กล่าวถึงไปในข้อ 6 นั่นคือ ให้รางวัลแก่มารเพราะความไม่ใส่ใจหรือการเสแสร้งของเขาเอง

ข. คุณสมบัติสำหรับผู้นำที่เป็นสมาชิก (3:8-12)

(8) ฝ่ายมัคนายกนั้นก็เช่นเดียวกัน คือต้องเป็นคนเอาการเอางาน ไม่เป็นคนสองลิ้น ไม่ดีมีสุรามึนเมา ไม่เป็นคนโลภมาก ได้ (9) และเป็นคนยึดมั่นในข้อล้าลึกแห่งความเชื่อ ด้วยจิตสำนึกว่าตนชอบ (10) จงลองดูคนเหล่านี้เสียก่อนด้วย และเมื่อเห็นว่าไม่มีข้อตำหนิแล้ว จึงตั้งเขาไว้ในตำแหน่งมัคนายก (11) ฝ่ายพวกผู้หญิงก็เหมือนกัน ต้องเป็นคนเอาการเอางาน ไม่ใ้สร้ายผู้อื่น เป็นคนรู้จักประมาณตน และเป็นคนสัตย์ซื่อในประการทั้งปวง (12) มัคนายกนั้นต้องเป็นสามีของหญิงคนเดียว และบังคับบัญชาบุตรของตน และปกครองบ้านเรือนของตนได้ดี

ข้อ 8 ตำแหน่งมัคนายกดังที่กล่าวถึงในที่นี้ดูเหมือนจะเป็นตำแหน่งเฉพาะในคริสตจักร หน้าที่และความรับผิดชอบดูเหมือนจะไม่ได้ระบุไว้ชัดเจน ผู้อธิบายข้อพระคัมภีร์หลายคนเห็นว่าบรรดาชายที่ได้รับเลือกให้ดูแลแจกอาหารในกิจการ 6 เป็นมัคนายก

“มัคนายก” มาจากคำว่า *เดียคอนอส (diakonos)* “ผู้รับใช้ ผู้ดูแล” ซึ่งมาจากคำว่า *เดียคอส (diako)* “ริบตาม” เหมือนเช่นนักวิ่ง คริสตจักรหลายแห่งในปัจจุบันระบุหน้าที่ของมัคนายกไว้ชัดเจน พวกเขาจะทำหน้าที่ผู้อุปการะ (ผู้ช่วยเหลือ) ผู้รับใช้และที่ประชุม ในที่ประชุมบางแห่ง พวกเขามีหน้าที่ตามที่ศิษยาภิบาลมอบหมายให้ ในบางแห่ง พวกเขาทำหน้าที่เป็นกรรมการถาวร โดยธรรมนูญคริสตจักรระบุบทบาทหน้าที่ของพวกเขาเอาไว้ มัคนายกในสมัยของทิโมธีถือว่าเป็นผู้ช่วยเหลือในการรับใช้ ทั่วหน้าที่ทางฝ่ายวิญญาณและร่างกาย

มัคนายกและศิษยาภิบาลต้องเป็นคนเอาการเอางาน (*เซมโนส (semnos)*) ความมีเกียรติที่ก่อให้เกิดความนับถือและความเคารพ) และรู้จักประมาณตน ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวถึงข้อกำหนดบางอย่างที่เหมือนกับข้อกำหนดสำหรับผู้ปกครองดูแล ได้แก่ การเอาการเอางาน ไม่ดีมีสุรามึนเมา ไม่โลภมากได้ เนื่องจากข้อพระคัมภีร์เพิ่ม “ไม่เป็นคนสองลิ้น” (*ดีล็อกอส (dilogos)*) เข้ามา สำหรับมัคนายก ไม่ได้หมายความว่าศิษยาภิบาลไม่จำเป็นต้องมีคุณสมบัตินี้ [ผู้รับใช้] จะต้องบอกเล่าความจริงอย่างใจจริง ไม่พูดสิ่งหนึ่งแต่หมายความอีกอย่างหนึ่ง หรือไม่บอกคนหนึ่งสิ่งหนึ่งและบอกคนหนึ่งอีกอย่างหนึ่ง ใน *Pilgrim's Progress* จอห์น บันยัน กล่าวถึง “นักเทศน์ในเขตปกครองของเรา นาย Two-Tongues (คนสองลิ้น)”

ข้อ 9 มัคนายกต้องยึดมั่นในข้อล้าลึกแห่งความเชื่อ ด้วยจิตสำนึกว่าตนชอบ วินเซนต์อธิบาย “ข้อล้าลึก” (*musterion*) ว่าเป็น “ความจริงที่ซ่อนไว้จากโลกจนกระทั่งสำแดงออกมาในเวลาที่กำหนดไว้ และซึ่งเป็นความลับต่อคนธรรมดาทั่วไป แต่รู้ได้ด้วยการสำแดงของพระเจ้า”⁵ คำว่า “ความเชื่อ” หมายถึงสิ่งต่างๆ ที่ชาวคริสเตียนเชื่อ โดยได้รับจากพระคริสต์และอัครทูต (เอเฟซัส 2:20) การรับความเชื่อด้วยจิตสำนึกว่าตนชอบเป็นการผสมความเชื่อกับศีลธรรม ความเชื่อจะได้รับการรักษาไว้ อย่างปลอดภัยด้วยการมุ่งมั่นและความบริสุทธิ์ของผู้ที่เชื่อเท่านั้น

ข้อ 10 พระคัมภีร์กล่าวซ้ำถึงข้อกำหนดของผู้หน้าที่ได้รับการพิสูจน “จงลองดูคนเหล่านี้เสียก่อนด้วย” หมายถึง “อย่าแต่งตั้งผู้ที่เชื่อใหม่” ข้อพระคัมภีร์ไม่ได้หมายถึงช่วงเวลาทดลองงาน แต่หมายถึงการตรวจสอบอุปนิสัยและความสมควรของบุคคล เมื่อผ่านการตรวจสอบแล้ว บุคคลนั้นจึงสามารถได้รับการแต่งตั้งและรับใช้ในตำแหน่งหน้าที่ได้ โดยเป็นผู้ที่ไม่มีใครตำหนิได้

ข้อ 11 ภรรยา ของ ผู้ นำ ต่ อ ง มี ค ณ ส ม บั ตี บ าง อ ย า ง ดั บ ย ผู้ อธิ บาย ข้อ พระคัมภีร์บางคนเน้นว่าไม่มีการใช้สรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของ “ของพวกเขา” ในข้อพระคัมภีร์นี้ จริงๆ แล้ว จึงหมายถึงผู้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สามในคริสตจักร ไม่ใช่เพียง “ภรรยา” ของผู้ดูแลและมัคนายกเหมือนเช่นที่ฉบับ KJV, NIV และฉบับแปลอื่นๆ ส่วนใหญ่ คำที่ใช้ในที่นี้คือ *गु ने (gune)* ซึ่งสามารถหมายถึงผู้หญิงหรือภรรยา ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบริบท ดูเหมือนเป็นเรื่องปกติหลังจากกล่าวถึงผู้รับใช้สองระดับในคริสตจักร ที่จะพูดถึงภรรยาของพวกเขา ซึ่งตามจริงแล้วมีส่วนในการทำงานของสามีโดยการสนับสนุน และชีวิตของภรรยาสะท้อนให้เห็นชื่อเสียงของสามีในฐานะผู้ดำรงตำแหน่ง บริบทกล่าวถึงภรรยา ลูกๆ และชีวิตที่บ้าน (ข้อ 4, 5, 12) อย่างไรก็ตาม ผู้หญิงเหล่านี้ควรแก่การเคารพนับถือ

นอกจากนี้ พวกเขายังต้องเอาการเอางาน ไม่ใ้สร้ายผู้อื่น เป็นคนรู้จักประมาณตน และเป็นคนสัตย์ซื่อ คำศัพท์ “ใ้สร้ายผู้อื่น” มาจากคำว่า *เดียบอลัส (diabolos)* ซึ่งเป็นรากของคำว่า *มาร* ดังนั้น ผู้ที่ใ้สร้ายคนอื่น “กล่าวหาอย่างมารร้าย” ว่าคน

บริสุทธิทำผิด “สัตย์ชื่อในประการทั้งปวง” มีความหมายกว้าง แสดงถึงความรับผิดชอบที่น่ายำเกรงซึ่งอยู่บนปาของผู้นำและครอบครัวของเขา รายละเอียดอุปนิสัยเหล่านี้ตรงกับคุณสมบัติของมัคนายก

ข้อ 12 ข้อพระคัมภีร์กลับมาพูดถึงคุณสมบัติเฉพาะสำหรับผู้นำคริสตจักร โดยกล่าวถึง “หญิงคนเดียว” มัคนายกจะต้องปกครองดูแลภรรยาและลูกๆ ได้ เหมือนเช่นผู้ปกครองดูแล การมีลูกที่ไม่มีระเบียบวินัยและปกครองไม่ได้มักจะเป็นสัญญาณถึงการประนีประนอมทางศีลธรรม หรือความไม่กล้าใช้ระเบียบวินัยด้วยความรักและการแก้ไข

ค. รางวัลสำหรับการรับใช้ของคริสเตียน (3:13)

(13) เพราะว่าคนที่ทำหน้าที่มัคนายกได้ดีก็มีเกียรติ และมีใจกล้าเป็นอันมากเพราะความเชื่อซึ่งมีในพระเยซูคริสต์

ข้อ 13 มัคนายก ผู้ซึ่งรับใช้ในหน้าที่ที่ตนได้รับมอบหมายอย่างไม่เห็นแก่ตัวและอุทิศตัว จะได้รับชื่อเสียงดี (“เกียรติ”) ในสายตาของที่ประชุมและในสายพระเนตรของพระเจ้า พวกเขาจะมี “ใจกล้าเป็นอันมาก” หรือดังที่เวย์เมิร์ทแปลว่า “และมีใจกล้าเป็นอันมากเพราะความเชื่อซึ่งมีในพระเยซูคริสต์” ความกล้าหาญนี้เป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับความกลัว ความสงสัย หรือความกังวลใจในการเป็นพยานเพื่อพระคริสต์ มัคนายกจะสามารถยึดมั่นความเชื่อได้โดยมีสติรู้ผิดชอบ

ง. ข้อความส่วนตัวถึงทิโมธี (3:14-16)

(14) ข้าพเจ้าหวังใจว่าในไม่ช้าจะมาหาท่าน แต่ข้าพเจ้าเขียนข้อความนี้ถึงท่าน ก็เพื่อว่า (15) หากข้าพเจ้ามาช้า ท่านก็จะได้ว่า ควรจะประพฤติอย่างไรในครอบครัวของพระเจ้า คือคริสตจักรของพระเจ้าผู้ดำรงพระชนม์ เป็นหลักและรากแห่งความจริง (16) เราต้องยอมรับว่าข้อล้าลึกแห่งศาสนาของเรานั้นยิ่งใหญ่มาก คือว่า พระองค์ทรงปรากฏเป็นมนุษย์ พระวิญญาณได้ทรงพิสูจน์ และผู้มีประกาศพระองค์แก่ประชาชาติ มีชาวโลกเชื่อถือพระองค์ และพระองค์ก็เสด็จขึ้นรับพระสิริ

ข้อ 14-15 เปาโลวางแผนที่จะไปเยี่ยมทิโมธีในเร็ววัน แต่ต้องการให้เขาระวังเกี่ยวกับความจริงที่สำคัญบางประการ เพื่อที่ถ้าเปาโลไปช้า ทิโมธีจะสามารถสอนความจริงเหล่านั้นแก่ธรรมิกชนได้ หัวข้อที่สำคัญอย่างหนึ่งคือการรับใช้ในคริสตจักรนั่นคือ “ควรจะประพฤติอย่างไรในครอบครัวของพระเจ้า” (NIV) ข้อ 15 อธิบายว่า “ครอบครัวของพระเจ้า” หมายถึงคริสตจักร กำแพงและป้อมปราการแห่งความจริง หรือเหมือนที่พระคัมภีร์ฉบับ Amplified แปลไว้ว่า “สิ่งสนับสนุนและค้ำจุนความจริง” คริสตจักรเป็น “ที่สถิตของพระเจ้าในฝ่ายพระวิญญาณ” (เอเฟซัส 2:22) และสมาชิกแต่ละคนเปรียบเหมือนศิลาที่มีชีวิตในอาคารซึ่งเป็นคริสตจักรของพระองค์ (1เปโตร 2:5) ลีออดอธิบายข้อ 15 ไว้เป็นอย่างดีว่า “คริสตจักรท้องถิ่นแต่ละแห่งมีอำนาจของตนเองในการสนับสนุนและเสริมกำลังความจริงด้วยการเป็นพยานถึงความเชื่อ และด้วยชีวิตของสมาชิกคริสตจักร”⁶

ข้อ 16 ในที่นี้ เป็นข้อความที่ล้าลึกที่สุดข้อความหนึ่งในพระคัมภีร์ใหม่ทั้งหมด “ต้องยอมรับ” หมายถึง “แน่ชัดอย่างไม่ต้องสงสัย” (ฮอสมอลอกูเมะโนส (homologounous)) หรือ “ปราศจากคำถาม” “ข้อล้าลึกแห่งศาสนา” เป็นแผนการไถ่บาปของพระเจ้าที่อยู่ในพระคริสต์ (โคโลสี 1:27)

“พระเจ้าทรงปรากฏ [ฟาเนรโอ (phaneroo) การทำให้มองเห็นหรือรู้จัก] เป็นมนุษย์” หรืออีกนัยหนึ่งคือ พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวซึ่งมาบังเกิดเป็นมนุษย์ (ปรากฏเป็นเนื้อหนัง) ได้สำแดงพระองค์เองต่อบรรพบุรุษฮีบรู อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ (ยอห์น 8:58) พระองค์ทรงเป็นพระศิลาที่ติดตามชาวอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร (1โครินธ์ 10:4) ตำแหน่งของพระเจ้าทุกต้น และในพระคัมภีร์เก่า เช่น ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระผู้เลี้ยง ผู้พิพากษา พระผู้ช่วยให้รอด พระมหากษัตริย์ พระผู้ไถ่ และเจ้าเหนือเจ้าทั้งหลาย หมายถึงพระเยซูในพระคัมภีร์ใหม่ เนื่องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพระบิดาของพระเยซู (มัทธิว 1:20) หลังจากเนื้อหนังพระเยซู

ทรงเป็น “พระบุตร [ที่ทรงให้กำเนิด]” พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวถึง “พระบุตรชั่วนิรันดร์” หรือ “พระเจ้าสามพระภาค” เหล่าสาวกของพระคริสต์และคริสตจักรในยุคแรกไม่ได้สอนทฤษฎีเช่นนั้น พวกเขาเข้าใจชัดเจนว่าพระเจ้าองค์เดียวได้ทรงสำแดงพระองค์ให้คนทั้งหลายรู้จักในรูปร่างของมนุษย์ (พระบุตร) แม้ว่าการบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นจะเป็นข้อล้าลึกต่อความคิดทางเนื้อหนังตลอดไปก็ตาม (ดูฟิลิปปี 2:7-8; ฮีบรู 2:16; ยอห์น 14:8-9; มัทธิว 1:23; อีสยาห์ 9:6) ไม่มีความสับสนในใจของคริสเตียนยุคแรกเมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า พวกเขาถือว่า “พระเจ้าผู้ทรงสถิตในองค์พระคริสต์ทรงกระทำให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์” (2 โครินธ์ 5:19, พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับเก่า)

ฉบับแปลสมัยใหม่หลายฉบับใช้คำว่า “พระองค์” แทนคำว่า “พระเจ้า” ในข้อนี้ แม้ว่าจะอ่านฉบับแปลเหล่านั้น ก็เห็นได้ชัดว่า คำที่มาก่อนคำว่า “พระองค์” คือ “พระเจ้า” ในข้อ 15 ไม่อาจเป็น “พระบุตร” เหมือนเช่นที่ผู้เชื่อพระเจ้าสามพระภาคมักจะเชื่อกันได้ เพราะ “พระบุตร” หมายถึงมนุษย์ที่พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์ และคำดังกล่าวไม่ปรากฏอยู่แม้แต่ครั้งเดียวในจดหมายทั้งฉบับ

“พระวิญญาณได้ทรงพิสูจน์แล้ว” พระเยซูทรงได้รับการประกาศและพิสูจน์ (ได้รับการพิสูจน์ว่าไม่ผิด ได้รับการรับรอง) ในและโดยพระวิญญาณ เวสต์ กล่าวไว้อย่างน่าสนใจว่า

คำว่า “เนื้อหนัง” ตรงกันข้ามกับ “วิญญาณ” คำแรกหมายถึงชีวิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าบนโลกในฐานะพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์ คำหลังหมายถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นในสภาพก่อนที่จะมาบังเกิดเป็นมนุษย์ในฐานะพระวิญญาณที่บริสุทธิ์ ซึ่งเป็นพระเจ้า... ในการอธิบายเรื่องนี้เพิ่มเติม เราจะกล่าวว่า “เนื้อหนัง” หมายถึงลักษณะมนุษย์ของพระองค์ คำว่า “วิญญาณ” หมายถึงลักษณะพระเจ้าของพระองค์ ในระหว่างชีวิตของพระองค์บนโลกนี้ ลักษณะมนุษย์ของพระองค์เห็นได้อย่างชัดเจน แต่ลักษณะพระเจ้าของพระองค์โดยทั่วไปซ่อนไว้ภายใต้ลักษณะมนุษย์ของพระองค์ แต่กระนั้น บางครั้ง จะเห็นลักษณะพระเจ้าของพระองค์ปรากฏบ้างเป็นบางขณะ เช่น บนภูเขาที่ทรงจำแลงพระกาย เมื่อพระสุรเสียงของพระบิดาจากสวรรค์ตรัสว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงเชื่อฟังท่านเถิด” ลักษณะของพระเจ้าเห็นได้จากอุปนิสัยอันไร้อำนาจและสูงส่งของพระองค์ ด้วยผลแห่งรักและอำนาจของพระองค์ ด้วยพระวอนแห่งอำนาจของพระองค์ ทั้งหมดนี้พิสูจน์ว่าพระองค์ไม่มีความผิด พิสูจน์ รับรอง ประกาศพระองค์ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระเจ้าพระองค์เอง... สำแดงในเนื้อหนังของมนุษย์⁷

“หมู่ทูตสวรรค์ก็เห็น” ทูตสวรรค์เห็นและเป็นพยานถึง ช่วงเวลาสำคัญของพระเยซู นั่นคือ การบังเกิด การบัพติศมา การทดลอง การทนทุกข์ การฟื้นคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

“มีผู้ประกาศพระองค์แก่ประชาชาติ” พระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์แก่ชาวยิว แต่พระองค์ช่วยให้รอดแก่ทั้งโลก “พระองค์ได้เสด็จมายังบ้านเมืองของพระองค์ และชาวบ้านชาวเมืองของพระองค์ไม่ได้ต้อนรับพระองค์” (ยอห์น 1:11) ดังนั้น จึงมีผู้ประกาศพระองค์แก่ชาวต่างชาติ (ผู้ที่ไม่ใช่ชาวฮีบรู) ซึ่งมีหลายคนรับพระองค์ด้วยความยินดี (โรม 1:16; กิจการ 13:44-49)

“มีชาวโลกเชื่อถือพระองค์” การที่มีผู้เชื่อวางใจในพระองค์ เมื่อชาวยิว กล่าวโทษพระองค์และชาวโรมตรึงพระองค์นั้นเป็นการอัศจรรย์ทีเดียว อย่างไรก็ตาม คนจากทุกชนชาติและความเชื่อทั้งหลายจะกลายเป็นสาวกของพระองค์

“พระองค์ทรงถูกขับขึ้นไปในรัศมี” “ไปโน” (เอ็น (en)) ในที่นี้ หมายถึง “ใน” ดังที่วินเซนต์ได้กล่าวไว้ว่า พระองค์ทรงถูกขับ “ด้วยเกียรติและความสง่าผ่าเผย เหมือนเช่นที่เรากล่าวเกี่ยวกับแม่ทัพที่ได้รับชัยชนะ”⁸ ดูกิจการ 1:9-11 เกี่ยวกับการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู

บรรณานุกรม

- ¹Henry Alford, trans., *Greek Testament*.
- ²Charles R. Erdman, 44
- ³*The Expositor's Bible Commentary*, 364.
- ⁴Adam Clarke, in *The Bethany Parallel Commentary*.
- ⁵Vincent, 4:234-35.
- ⁶Lock, 44.
- ⁷Wuest, 64.
- ⁸Vincent, 241-42.

ทิโมธี ฉบับที่หนึ่ง บทที่สี่

5. คำแนะนำสำหรับผู้รับใช้หนุ่ม (4:1-16)

ก. เรื่องการละทิ้งความเชื่อในกายหน้า (4:1-5)

(1) พระวิญญาณได้ตรัสไว้อย่างชัดเจนว่า ต่อไปกายหน้าจะมีบางคนละทิ้งความเชื่อ โดยหันไปเชื่อฟังวิญญาณที่ล่องลอย และฟังคำสอนของพวกผีปีศาจ (2) ซึ่งมาจากการหน้าซื่อใจคดของคนโกหก คือคนที่จิตสำนึกเป็นทาสของมาร (3) เขาห้ามไม่ให้ทำการสมรส ห้ามบริโภคอาหารบางชนิดซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้ให้ผู้เชื่อ และรู้จักความจริงบริโภคด้วยความขอบพระคุณ (4) ด้วยว่าสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างไว้เป็นของดี ถ้าแม้บริโภคด้วยความขอบพระคุณ ก็ไม่ห้ามเลยสักสิ่งเดียว (5) เพราะว่ามีสิ่งเหล่านั้นเป็นของที่ชำระไว้แล้ว โดยพระวาระของพระเจ้าและคำอธิษฐาน

ข้อ 1 คำสั่งและข้อมูลให้ปฏิบัติตามเป็นสิ่งที่ “พระวิญญาณ” ต้องการให้เปาโลอธิบายให้ชัดเจนเป็นพิเศษ จดหมายเรื่อง การเป็นศิษยาภิบาลเต็มไปด้วยคำเตือนเกี่ยวกับเรื่องนี้

พระเจ้าทรงทราบว่ามีอะไรที่คริสตจักรอยู่ และพระองค์ทรงอนุญาตให้คริสตจักรทราบอนาคตได้บางส่วนผ่านทาง จดหมายฉบับต่างๆ ด้วยความรู้ที่ ธรรมชาติของพระเจ้าจะสามารถป้องกันตนเองจากปัญหาต่างๆ ได้ การได้รับคำเตือนล่วงหน้าเป็นการ เตรียมการล่วงหน้า ธรรมชาติของพระเจ้าจะรู้ว่าใครเป็นผู้ที่หันไปจากความจริงได้โดยง่ายกว่ารู้ว่าจะมีคนเหล่านั้นเข้ามา แต่ กระนั้น แม้จะมีคำเตือนเช่นนี้แล้ว จะมีผู้ละทิ้งความเชื่อ เปาโลได้บอกกับผู้ปกครองในเอเฟซัสหลายปีก่อนหน้านั้นว่า “ข้าพเจ้า ทราบอยู่ว่า เมื่อข้าพเจ้าไปแล้วจะมีสุนัขป่าอันร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และจะไม่ละเว้นผู้แกะไว้เลย จะมีบางคนในหมู่พวกท่าน เองกล่าวมั่นแปรความจริง เพื่อจะชักชวนพวกสาวกให้หลงตามเขาไป” (กิจการ 20:29-30)

“ต่อไปกายหน้า” หมายถึงวันเวลาของเราเอง แต่ไม่ได้ยกเว้นสมัยของอัครทูต ตามจริงแล้ววิญญาณแห่งการหันไปจาก พระเจ้าเริ่มทำงานอยู่ตั้งแต่เวลาที่เปาโลเขียนจดหมาย เป็น “อำนาจลึกลับ” (2 เธสะโลนิกา 2:7; 2 ทิโมธี 4:4) การล่องลอยคน ทั้ง ห ล า ย ไ ห้ ห ัน ไ ป [จ า ก ค ว า ม จ ร ิ ง] จ ะ ม า จ า ก “ วิ ญ ญ า ณ ที่ ล ่อ ล อย ” (พลาโนส (planos) การชักนำไปในทางที่ผิด การทิ้งความสนใจ การนำไปสู่ความผิดพลาด) วิญญาณชั่วแห่งความผิดพลาด ซึ่ง แห่ลงและที่ปรึกษาคือซาตาน (1 ยอห์น 4:1-6) “คำสอนของพวกผีปีศาจ” เป็นปรัชญาที่ก่อให้เกิดความสับสน หลอกลวง เป็นของผี มารที่แสดงออกผ่านทางมนุษย์ ยกอบเขียนถึงปัญญา “เช่นปีศาจ” (ยากอบ 3:15) และเปาโลเขียนถึง “คนรับใช้” ของซาตาน (2 โครินธ์ 11:15)

ข้อ 2 ผู้สอนผิดที่จะเป็นหนทางสำหรับคำสอนผิดจะเป็นคนโกหก นั่นคือ เป็นคนเสแสร้ง หน้าซื่อใจคดซึ่งไม่เกรงกลัวพระเจ้า เขาไม่มีจิตสำนึกผิดชอบจนความจริงจะไม่ใช่สิ่งน่าสนใจสำหรับพวกเขา พวกเขาจะดูเหมือนเป็นครูคริสเตียนที่ดีแต่จะ เปิดเผยถึงวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของตนทางความประพฤติที่ขัดแย้งกัน (2 ทิโมธี 3:5)

ข้อ 3 ข้อพระคัมภีร์นี้ไม่ก่อให้เกิดความสงสัยว่าเป็นคำสอนประเภทใด เพราะกล่าวไว้ว่า “ห้ามไม่ให้ทำการสมรส ห้าม บริโภคอาหารบางชนิด” สมาชิกของ นิกายสันโดษ (Essene) ที่ Qumran สอนธรรมเนียมที่คล้ายคลึงกันนั้น คนเหล่านั้นไม่ยอมรับ การสมรส ยกเว้นไว้เพื่อรักษาพงศ์พันธุ์มนุษย์ไว้ และมีแนวทางปฏิบัติที่เคร่งครัด นอกจากนี้ ยังไม่กินเนื้อทั้งปวง ในเวลาต่อมา ผู้ที่ เชื่อว่าความรอดเกิดจากความรู้ (Gnostics) บางคนมีแนวทางปฏิบัติเช่นเดียวกัน

คำว่า “เนื้อ” อาจหมายถึงอาหารทุกประเภท ในปัจจุบันนี้ เราเห็นว่าหมายถึงเนื้อสัตว์ แต่สำหรับผู้แปลฉบับ KJV ห ม า ย ถึ ง อ า ห า ร แ ช้ ง โ ด ย ที่ ว ไ ป (มัทธิว 3:4; ลูกา 24:41; ยอห์น 4:32-34; 6:27) คำภาษากรีกในที่นี้มีความหมายเช่นนี้ โดยทั่วไป พระคัมภีร์ใหม่ไม่ห้ามการกิน อาหารใดๆ เนื่องจากพระเจ้าทรงสร้างอาหารเพื่อที่ผู้เชื่อที่เป็นคริสเตียนจะรับด้วยการขอบพระคุณ ในทางตรงกันข้าม ผู้ถือสันโดษ

มักจะกำหนดแนวปฏิบัติในการปฏิเสธตนเองเพียงเพื่อปฏิเสธตนเอง ไม่ใช่เพื่อวัตถุประสงค์เรื่องความบริสุทธิ์ อย่างไรก็ตาม เราควรสังเกตว่า พระคัมภีร์ใหม่สอนไม่ให้กินเลือดและกินอาหารที่เราว่าเราได้ถวายแก่รูปเคารพ (กิจการ 15:29; 1โครินธ์ 10:27-28) และเตือนเรื่องการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ (เอเฟซัส 5:18; 1ทิโมธี 3:3)

ในเรื่องการห้ามไม่ให้สมรส พระคัมภีร์ใหม่ไม่ได้บังคับให้ใช้ชีวิตโสด เปาโลเรียกให้ชาวโครินธ์บางคนพิจารณาที่จะใช้ชีวิตโสดเพื่อที่จะให้ตนเองแก่การรับใช้พระเจ้าอย่างแท้จริง (1โครินธ์ 7:1; 7-8; 32-35, 39-40) เขาไม่ได้กล่าวว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นการอยู่ทางฝ่ายวิญญาณเป็นพิเศษ หรือสั่งให้ทำเช่นนั้น แต่หนุนใจให้กระทำเช่นนั้นเพื่อรับใช้โดยไม่มีอุปสรรค โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลาที่ยากลำบาก (1โครินธ์ 7:25-26) การสอนผิดๆ ที่ขัดแย้งในที่นี้สนับสนุนการใช้ชีวิตโสดเพื่อเป็นสิ่งที่แสดงถึงการอยู่ทางฝ่ายวิญญาณ ซึ่งนำไปสู่ความผิดหวังและความสับสน

ผู้ที่เชื่อว่าความรอดเกิดจากความรู้ (Gnostics) สอนว่าทุกสิ่งเป็นสิ่งที่ชั่ว ดังนั้น คนเหล่านั้นจำนวนมากจึงถือสันโดษ เพราะเห็นว่าความเปลือยเปลื้องทางร่างกายเป็นความบาป ความบริสุทธิ์คือการลงโทษตัวเอง พวกเชคเกอร์ (Shakers)^๓ มีแนวทางการถือสันโดษของตนเอง ซึ่งรวมถึงการใช้ชีวิตโสด เหมือนเช่น คริสตจักรโรมันคาทอลิกและคริสตจักรออร์ทอดอกซ์หลายคณะ ผู้เขียนหนังสือฮีบรูกล่าวไว้ชัดเจนว่า “จงให้การสมรสเป็นที่นับถือแก่คนทั้งปวง ให้เพียงสมรสปราศจากความชั่วช้า” (ฮีบรู 13:4)

ข้อ 4-5 สามัญสำนึกควรจะชี้นำคริสเตียนในการรับประทานอาหาร แต่กระนั้นพระเจ้าก็ไม่ได้ทรงสั่งห้ามอาหารบางอย่างไม่ว่าเขาจะกินอาหารอะไร เขาสามารถชำระอาหารนั้นโดยพระวจนะและคำอธิษฐาน อาหารไม่ถูกหรือผิดศีลธรรมในตัวของมันเอง (โรม 14:14-15) คริสเตียนสามารถรับประทานอาหารได้โดยไม่มีผลทางวิญญาณตามมา ด้วยการอธิษฐานและขอบพระคุณ (กิจการ 10:9-15) การอธิษฐานก่อนรับประทานอาหารมีตัวอย่างมากมายในพระคัมภีร์ (1ซามูเอล 9:13; มัทธิว 14:19; 15:36; กิจการ 27:35)

ข. การต่อสู้กับการละทิ้งความเชื่อ (4:6-11)

(6) ถ้าท่านจะให้คำแนะนำเหล่านี้แก่พวกพี่น้อง ท่านก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์ เจริญด้วยคำสอนแห่งความเชื่อและด้วยหลักธรรมอันดีที่ท่านได้ประพฤติตามนั้น (7) อย่าใส่ใจกับเพศนิยายอันหาสาระมิได้ จงฝึกตนในทางธรรม (8) เพราะถ้าการฝึกทางกายนั้นมีประโยชน์อยู่บ้าง ทางของพระเจาก็มีประโยชน์ในทุกทาง เพราะทรงไว้ซึ่งประโยชน์สำหรับชีวิตปัจจุบันและชีวิตอนาคตด้วย (9) ข้อความต่อไปนี้เป็นความจริง และควรแก่การรับไว้ (10) เหตุที่เราตรากตรำทำงานและทนสู้ ก็เพราะว่าเรามีความหวังใจในพระเจ้าผู้ดำรงพระชนม์ พระผู้ช่วยให้อรอดของคนทั้งปวง โดยเฉพาะของผู้ที่เชื่อในพระองค์ (11) จงสั่งและสอนสิ่งเหล่านี้

ข้อ 6 ผู้สอนที่สัตย์ซื่อจะจดจำคำสั่งสอนก่อนหน้านั้นและส่งต่อไปยัง “พวกพี่น้อง” ผู้รับใช้ไม่สมกับคำจ้างหากว่าไม่เตือนธรรมิกชนของพระเจ้าให้ระวังคำสั่งสอนที่ผิดๆ การเตือนเช่นนั้นอาจไม่ใช่สิ่งที่คนชอบกันเสมอไป แต่ก็เป็นที่ของเขา เมื่อ “เจริญด้วยคำสอนแห่งความเชื่อและด้วยหลักธรรมอันดี” ทิโมธีสามารถใช้เหตุผลของเขาในการ “รู้จักผิดชอบชั่วดี” (ฮีบรู 5:14) และถ่ายทอดความรู้ทางฝ่ายวิญญาณเช่นนั้นต่อไปยังคริสตจักร

ข้อ 7 เปาโลเรียกให้ทิโมธีปฏิเสธเรื่องเล็กๆ น้อยๆ อันหาสาระไม่ได้ ไม่ว่าจะฟังดูเหมือนเป็นเรื่องทางศาสนาก็ตาม มีตำนานและนิทานมากมายที่ผู้เชี่ยวชาญศาสนายิวและผู้นับถือศาสนาอกริตเผยแพร่ เรื่องเหล่านี้ไม่เป็นประโยชน์ต่อคริสเตียนทั้งนี้ รวมถึง “บทบัญญัติของมนุษย์” ที่ไร้สาระและถือกฎระเบียบมากเกินไปด้วย (มัทธิว 15:9) ผู้นำศาสนายิวในเวลานั้นได้จัดเตรียมคำอธิบายธรรมบัญญัติที่ยึดยาวของตนเอง และสอนคำคาดเดาของตนเองราวกับว่าเป็นบัญญัติของพระเจ้า หากพิจารณางานเขียนเช่นนั้นใน Talmud ก็จะทำให้เห็นว่าทำไมคำเตือนของพระเยซูและเปาโลจึงมีเหตุผลสมควรอย่างแท้จริง ทิโมธีควรจะ

^๓ คริสเตียนิกาย Millennial Church ยึดถือการดำรงชีวิตอย่างง่าย

ใช้เวลาของตนกับกิจกรรมที่ก่อให้เกิดประโยชน์ทางฝ่ายวิญญาณ เช่น การใคร่ครวญถึงสิ่งที่ดี (ฟิลิปปี 4:8) ขวนขวายกระทำการดี (ทิตัส 2:14) และอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ (1 เธสะโลนิกา 5:17) ความบากบั่นในทางฝ่ายวิญญาณเช่นนั้นจะเป็นการ “ฝึกตนในทางธรรม”

ข้อ 8 การฝึกทางกายมีประโยชน์อยู่บ้าง แต่ทางของพระเจ้ามีประโยชน์ในทุกทาง ทั้งตอนนี้และตลอดนิรันดร์ เอิร์ดมัน อธิบายได้อย่างเหมาะสมว่า

ผู้สอนผิดก่อให้เกิดความรุนแรงต่อร่างกายมากกว่าแค่ไร้ประโยชน์ อย่างไรก็ตาม มีการฝึกทางกายที่อาจเป็นประโยชน์ต่อความบริสุทธิ์ ได้แก่ การไม่ปล่อยให้ความต้องการควบคุมความตั้งใจ การอดกลั้นและการควบคุมร่างกาย โดยความคิดที่ถูกต้องและใจที่บริสุทธิ์ การฝึกเช่นนั้น เหมือนเช่น การฝึกทางกายอื่นๆ มีประโยชน์ แต่การฝึกวิญญาณมีประโยชน์ยิ่งกว่า ซึ่งทำให้มนุษย์ได้รับสิ่งที่ดีที่ไม่มีขีดจำกัดและอยู่ทน “เพราะถ้าการฝึกทางกายนั้นมีประโยชน์อยู่บ้าง ทางของพระเจ้าก็มีประโยชน์ในทุกทาง เพราะทรงไว้ซึ่งประโยชน์สำหรับชีวิตปัจจุบันและชีวิตอนาคตด้วย” การดำเนินชีวิตคริสเตียนที่เสมอต้นเสมอปลายไม่จำเป็นต้องเสียสิ่งที่ดีที่สุดซึ่งชีวิตในปัจจุบันให้ได้ และจะได้รับความปีติยินดีที่มากยิ่งขึ้นกว่าในชีวิตหน้า ในความหมายที่แท้จริง คริสเตียน “ได้สิ่งที่ดีที่สุดของทั้งสองโลก”¹

การปฏิเสธตนเองทางร่างกาย ได้แก่ การอดอาหาร (2 โครินธ์ 11:27) และการปฏิเสธการอยู่ร่วมกัน (1 โครินธ์ 7:5) แต่ไม่เกิดประโยชน์เหมือนเช่นการเชื่อฟังพระเจ้าและการปฏิบัติตามความบริสุทธิ์ เพราะสิ่งเหล่านี้ “มีประโยชน์ในทุกทาง” อย่างไรก็ตาม ร่างกายที่ได้รับการฝึกฝนหรือพัฒนาขึ้น ตายลงไป แต่วิญญาณจะคงอยู่ ชีวิตทั้งหมดไม่ได้อยู่ในโลกนี้เท่านั้น สำหรับคริสเตียนแล้ว มีชีวิตที่ดีกว่ารออยู่อีกฝั่งหนึ่งของความตาย นั่นคือ ชีวิตที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระองค์เองทรงซื้อให้กับเราโดยการวายพระชนม์ที่ไม้กางเขน

ข้อ 9 “ข้อความ...เป็นความจริง” คือข้อความในข้อ 8 ใน 1:15 วลีนี้เน้นเรื่องนี้ เป็นการสมควรและฉลาดที่จะละสายตาของเราจากโลกทางกาย และใส่ใจความหวังที่มีชีวิตอยู่ที่เรามีนอกไปจากชีวิตนี้ (1 เปโตร 1:3)

ข้อ 10 พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่าการมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าจะหายไปด้วยกลีบกุหลาบ การเอาใจใส่สิ่งที่อยู่เบื้องบน (โคโลสี 3:2) แม้ว่าการทดลองและความยากลำบากในชีวิตนี้เกิดขึ้นอยู่รอบตัวเรานั้นเป็นการ “ตรากตรำทำงาน” คำภาษากรีก *คอปิอาโอ* (*kopiaio*) ในที่นี้แสดงให้เห็นความพยายามอย่างเต็มที่ การพยายามอย่างสุดกำลัง เช่น ความพยายามของนักกีฬาในการเตรียมตนเพื่อการแข่งขัน คำว่า “ทนสู้” มีใจความสำคัญเช่นเดียวกัน คือคำว่า *อาโกนิซอไม* (*agonizomai*) ซึ่งหมายถึงการกระทำเหมือนกับที่เกี่ยวข้องในการต่อสู้ของนักกีฬา กู๊ดสปีดแปลข้อความนี้ว่า “งานหนักและต่อสู้ดิ้นรน” และฉบับ NIV แปลว่า “ทำงานตรากตรำและต่อสู้”

เหตุผลในการต่อสู้หรือความพยายามนี้ คือว่า เราไว้วางใจในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ด้วยความไว้วางใจนี้ หรือจะให้ชัดเจนคือความหวังใจ ที่ทำให้การต่อสู้นี้คุ้มค่า การชมเชยหรือการถูกตำหนิใดๆ ที่เกิดขึ้นกับคริสเตียนเทียบไม่ได้กับสง่าราศีที่เราจะได้รับในวันหนึ่ง (โรม 8:18) ความหวังใจทำให้เรามั่นคงในเวลาสิ่งร้ายเกิดขึ้น เราพยายามในการฝึกเพื่อการต่อสู้ทางฝ่ายวิญญาณ เราตรากตรำทำงานเพื่อไม่ให้ผู้อื่นเข้าใจเราผิด เราต่อสู้กับศัตรูของโลก เราทำงานเพื่อรักษาตัวเราให้อยู่ในความรักของพระเจ้า ทั้งหมดนั้น เพราะว่า พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์สมควรที่จะได้รับการอุทิศตนและการรับใช้อย่างสูงสุด และเนื่องจากเราต้องเป็นผู้สละชีวิตในการรับใช้เมื่อพระองค์กลับมารับคริสตจักรของพระองค์

พระเจ้าทรงเป็น “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของคนทั้งปวง” วลีนี้ไม่ได้สอน Universalism ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ว่าทุกคนจะได้รับ ความรอดในท้ายสุด ไม่ว่าพวกเขาจะขาดความเชื่อ ความเชื่อฟังหรือความสัมพันธ์กับพระเยซูคริสต์ แม้ว่าพระคริสต์ทรงช่วยทุกคนให้รอดโดยเป็นเครื่องบูชาบนไม้กางเขน แต่ละคนมีหน้าที่แสดงความเชื่อวางใจของตนในพระองค์ และเชื่อฟังพระกิตติคุณที่เปิดเผยในพระคัมภีร์ 2 เธสะโลนิกา 1:7-8 กล่าวไว้ชัดเจนว่า “เมื่อพระเยซูเจ้าจะปรากฏองค์จากสวรรค์ในเปลวเพลิง พร้อมกับหมู่ทูต

สวรรค์ผู้มีฤทธิ์ของพระองค์ และจะลงโทษสนองคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า และแก่คนที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเยซูเจ้าของเรา” พระองค์เสด็จมาเพื่อช่วยโลกให้รอด แต่พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของ “ผู้ที่เชื่อ[ฟัง]” “โดยเฉพาะ”

ข้อ 11 เพื่อไม่ให้ทิโมธีขาดกลัว เปาโลแนะนำให้เขาสั่งและสอนความจริงเหล่านี้ให้แก่ธรรมิกชน ความจริงเหล่านี้ตรงข้ามกับคำสอนผิดในข้อ 3 ความจริงเหล่านี้ไม่ใช่คำแนะนำให้เลิกทำเท่านั้น แต่เป็นแนวทางปฏิบัติที่จะชี้นำชีวิต

ค. ความพยายามในการทำกรดี (4:12-16)

(12) อย่าให้ผู้ใดหมิ่นประมาทความหนุ่มแน่นของท่าน แต่จงเป็นแบบอย่างแก่คนที่เชื่อทั้งปวง ทั้งในทางวาจาและการประพฤติ ในความรัก ในความเชื่อ และในความบริสุทธิ์ (13) จงใส่ใจในการอ่านพระคัมภีร์ในที่ประชุม ในการเทศนาและในการสั่งสอนจนกว่าเราจะมา (14) อย่าละเลยความสามารถที่มีอยู่ในตัวท่าน ซึ่งได้ทรงประทานแก่ท่านตามคำพยากรณ์ เมื่อคณะผู้ปกครองได้เอามือวางบนท่าน (15) จงปฏิบัติหน้าที่เหล่านี้ โดยถือเป็นผู้ที่จริงจังใจ เพื่อความเจริญของท่านจะได้ปรากฏแก่คนทั้งปวง (16) จงเอาใจใส่ทั้งตัวท่านและคำสอนของท่าน จงยึดข้อที่กล่าวนี้ให้มั่น เพราะเมื่อกระทำดั่งนั้น ท่านจะช่วยทั้งตัวท่านเอง และคนทั้งปวงที่ฟังท่านให้รอดได้

ข้อ 12 แม้ว่าทิโมธีอาจมีอายุเกินสามสิบห้าปี (วินเซนต์คิดว่าเขามีอายุสามสิบแปดถึงสี่สิบปี และคนอื่นๆ คาดว่ามีอายุเช่นนั้น) แต่เขาเป็นคนหนุ่มเมื่อเทียบกับผู้ปกครองชาวเอเฟซัส เวลาอย่างน้อยสิบห้าปีผ่านไปกว่าที่เขาจะได้ไปพบเปาโลที่เมืองลิสตรา (กิจการ 16:1-3) ถึงกระนั้น เขาก็ยังเป็นคนหนุ่มที่จะมีหน้าที่รับผิดชอบในสิ่งที่อัครทูตได้มอบหมายให้เขาทำ (ในอาณาจักรโรม คนๆ หนึ่งถือว่าเป็น “คนหนุ่ม” จนกว่าจะอายุสี่สิบห้าปี) ทิโมธีจะต้องเคารพผู้อาวุโสที่เขาทำงานด้วย และปฏิบัติหน้าที่ของเขาเพื่อที่คนเหล่านั้นจะให้ความเคารพเขา

ข้อความก่อนหน้านั้นชี้แนะให้ผู้ปกครองหนุ่มสอนและสั่งให้ปฏิบัติตามคำสั่งสอนบางอย่าง ถ้าอาจจะมีปัญหาในการกระทำตามคำตักเตือนนั้นบ้าง ก็คงเป็นปัญหาเรื่องความหนุ่มของเขา ข้อความนี้กล่าวว่า “อย่าปล่อยให้ความหนุ่มแน่นของท่านทำให้ท่านกลัว จงกระทำงานของท่าน ทั้งทางฝ่ายวิญญาณและทางโลก ในวิถีทางที่ไม่มีใครสามารถกล่าวได้ว่าท่านควรจะทำได้อย่างฉลาดกว่านี้หากว่าท่านมีอายุมากกว่าและมีประสบการณ์มากกว่า”

ด้วยการเป็นแบบอย่างแก่คนที่เชื่อ ไม่มีใครมีโอกาสที่จะกล่าวหาเขา และทำลายความสามารถในการรับใช้ของเขา ผู้รับใช้หนุ่มจะต้องเป็นแบบอย่างในทางวาจา ในที่นี้ หมายถึงการพูดของเขาทั้งต่อหน้าที่ประชุม และเป็นการส่วนตัว ในการกระทำ นั่นคือ ล ก ษ ณะ ก า ร ต า เ น ิน ชี วิ ต ป ระ จ า วั น ใน ค ว า ม ร ัก นั่น คื อ ค ว า ม ร ัก คริสเตียนที่แท้จริง อันเป็นผลของพระวิญญาณ ในน้ำใจ^๔ นั่นคือ การสำแดงทัศนคติและแรงกระตุ้นทางฝ่ายวิญญาณโดยทั่วไป ใน ค ว า ม เ ชื่ อ ใน ที่ นี้ แ ล ะ ใน กาลาเทีย 5:22 คำนี้มีความหมายถึงความสัตย์ซื่อ รวมทั้งการไว้วางใจในพระเจ้า ในความบริสุทธิ์ นั่นคือการปราศจากตำหนิในความประพฤติและแรงจูงใจ

ข้อ 13 ในช่วงเวลาก่อนที่อัครทูตจะมาหาเขานั้น ทิโมธีจะต้องกระทำหน้าที่โดยการอ่าน การเทศนา และการสั่งสอน “การอ่าน” อาจรวมถึงการอ่านในที่ประชุม แม้ว่าจะหมายถึงการอ่านข้อพระคัมภีร์ในการศึกษาโดยส่วนตัวก็ตาม การเทศนา [ในที่นี้] หมายถึงการหนุนใจที่เป็นการตักเตือน หรือการใช้พระวจนะ การสั่งสอน (ดิดาสคาเลีย (didaskalia)) ในบริบทนี้คือการสอนจริงๆ หรือการอธิบาย เกี่ยวกับพระวจนะ ชัดเจนว่าในข้อพระคัมภีร์นี้ ศิษยาภิบาลจะต้องเน้นการศึกษาและสอนพระวจนะของพระเจ้า (2ทิโมธี 4:2; กิจการ 6:4) อีกนัยหนึ่ง เป็นการหนุนใจให้เทศนาแบบธรรมาธิบาย^๕

ข้อ 14 เปาโลเตือนทิโมธีเกี่ยวกับของประทานในการเป็นผู้รับใช้ของเขา เพื่อที่เขาจะใช้ของประทานเหล่านั้น พรสวรรค์ ความสามารถ และสติปัญญาทางฝ่ายวิญญาณบางอย่างที่บุคคลหนึ่งจะต้องไม่ซ่อนเอาไว้ (มัทธิว 5:15; 25:25) ทิโมธีได้รับของประทานของเขา (ฮาริสมา (charisma)) ทางคำพยากรณ์และพร้อมกับคำพยากรณ์ และมีหมายสำคัญโดยการวางมือของคณะผู้ปกครอง “การสถาปนา” นี้เป็นการตระหนักถึงของประทานที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทานให้ เปาโลและบารนาบัสมีประสบการณ์คล้ายคลึงกันนี้ในอันติโอก (กิจการ 13:2-3)

^๔ คำนี้มาจากพระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับคิงเจมส์ ซึ่งไม่มีอยู่ในต้นฉบับภาษากรีก แต่มีอยู่ในพระคัมภีร์ฉบับ King James Version ในภาษาอังกฤษ

^๕ การเทศนาแบบธรรมาธิบายเป็นการอธิบายข้อพระคัมภีร์เพื่อที่ผู้ฟังจะเข้าใจความหมายและเห็นความสำคัญของข้อพระคัมภีร์

คำภาษากรีก *เพริสบูเทออน (presbyterion)* ปรากฏอยู่เพียงสามครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ การใช้ครั้งอื่นๆ หมายถึงผู้
อ อ กู โ ส ช า ว ยี ว ใน ส ภ า ช า น อี ด ริน
(ลูกา 22:66; กิจการ 22:5) แต่ในที่นี้ หมายถึงกลุ่มผู้ปกครองคริสเตียนในสถานที่ซึ่งทิโมธีได้รับการสถาปนา

ข้อ 15 คำว่า *เมะและทาโอ (meletao)* ซึ่งแปลว่า “ปฏิบัติ” มีความหมายมากกว่าแค่การคิดเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้เป็น
บางครั้ง ทิโมธีต้อง “ใส่ใจ เอาใจใส่ และปกป้อง” สิ่งเหล่านั้น เขาจะต้อง “ถือป็นชีวิตจิตใจ” โดยให้ตัวเองต่อการรับใช้อย่างแท้จริง
การกระทำเช่นนั้นจะแสดงให้เห็นในคริสตจักรภายใต้การนำของเขาเห็นว่าเขา “เจริญ” ขึ้น (ก้าวหน้าขึ้น ขยายออกไป) โดยสิ่ง
เหล่านี้

ผู้รับใช้จะปฏิบัติตามข้อพระคัมภีร์นี้ได้ยากหากไม่มีระเบียบในการศึกษาและเตรียมตัวอย่างคร่ำคร่า ผู้ที่รู้สึกรับได้รับการ
เรียกให้มีส่วนเกี่ยวข้องในการรับใช้ควรจัดเวลาด้วยความยินดีเพื่อการฝึกอบรมในพระวจนะ ทักษะการพูด หลักจรรยาและ
มารยาททางสังคม ในภายหลัง เปาโลยื่นกรานให้ทิโมธี “อุทิศสำหรับสำแดงตนว่าได้ทรงพิสูจน์แล้วเป็นคนงานที่ไม่ต้องอาย ใช้พระ
วจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง” (2ทิโมธี 2:15) “อุทิศสำหรับ” ในที่นี้หมายถึง การมี “ความพยายามที่จะ” แต่เห็นได้ชัดว่าการ “ใช้
พระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง” ต้องมีการศึกษาด้วย คนทั้งหลายได้รับการทรงเรียกให้เทศนาพระวจนะ (2ทิโมธี 4:2) เราจะ
เ ท ศ น า
พระวจนะและใช้พระวจนะนั้นอย่างถูกต้องได้อย่างไรหากว่าไม่ใช้เวลาที่จะ “ปฏิบัติหน้าที่เหล่านี้” และอุทิศตนเองต่อสิ่งเหล่านี้
อย่างแท้จริง

ข้อ 16 ข้อความนี้คงเน้นต่อไปว่า ผู้รับใช้จะต้องไม่ปล่อยให้สิ่งใดหรือคนใดทำให้เขาเขวไปจากแนวปฏิบัติในการเป็นผู้รับ
ใช้และคำสั่งสอนสำหรับเขา ข้อพระคัมภีร์นี้ใช้คำว่า *เอ็พอะไซะ (epecho)* ซึ่งหมายถึง “ยึดมั่น เอาใจใส่” เพื่อหนุนใจเขาให้ใส่ใจ
เป้าหมายเพื่อที่เขาจะหลงไป ไม่ว่าจะจากงานของเขาหรือคำสั่งสอนของเขา (ดู 4:1) ความแน่วแน่เช่นนั้นจะทำลายแนวโน้มที่จะ
ไว้วางใจในคำสั่งสอนของผีมารและวิญญาณที่ล่อลวง ดังนั้น เขาจึงจะได้รับความรอด หรือรักษาไว้จากการละทิ้งความเชื่อ เหมือน
เช่นผู้ที่เขาสอน ไม่บ่อยครั้งที่สมาชิกจะหลงไปหาคำสั่งสอนผิดๆ ด้วยตัวของเขาเอง โดยทั่วไปแล้ว เขาถูกนำไปเพราะผู้รับใช้ที่
กระทำผิดและถูกหลอกลวง ถ้าผู้เทศนาจะสอนความจริงอย่างสัตย์ซื่อและมั่นคง การละทิ้งความเชื่อจะไม่มีอยู่ในพระกายของพระ
คริสต์

¹Erdman, 60.

ทิโมธี ฉบับที่หนึ่ง บทที่ห้า

6. การทำงานกับกลุ่มคนต่างๆ (5:1-25)

ก. การปฏิบัติต่อกลุ่มคนต่างๆ ในคริสตจักร (5:1-16)

(1) ในการตักเตือนนั้น อย่าตำหนิชายผู้มีอาวุโส แต่จงขอร้องเขาเสมือนเป็นบิดา จงถือว่าคนหนุ่มๆ ทั้งหลายเป็นเสมือนพี่หรือน้อง (2) และผู้หญิงผู้มีอาวุโสเป็นเสมือนมารดา และสวณหญิงสาวๆ ก็ให้เป็นเสมือนพี่สาวน้องสาว มีใจบริสุทธิ์ต่อเขา (3) จงให้เกียรติแก่แม่ผู้ไร้อุปการะ (4) ถ้าแม่ผู้ใดมีลูกหลาน* ก็ให้ลูกหลานนั้นหัดปฏิบัติหน้าที่ทางศาสนา โดยปฏิบัติกับครอบครัวของตนก่อน และให้สอนแทนคุณบิดามารดา เพราะว่าการกระทำเช่นนี้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า (5) ฝ่ายผู้หญิงที่เป็นแม่ผู้ไร้อุปการะ และอยู่แต่ลำพังผู้เดิวนั้นก็ยอมมอบความหวังไว้กับพระเจ้า และวิงวอนอธิษฐานทั้งกลางวันกลางคืนไม่ขาด (6) ส่วนผู้หญิงที่ปล่อยตัวนั้นก็ตายทั้งเป็น (7) จงกำชับข้อนี้ เพื่อเขาจะไม่ถูกตำหนิ (8) ถ้าแม่ผู้ใดไม่เลี้ยงดูวงศ์ญาติของตน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในบ้านเรือนของตน ผู้นั้นก็ได้ปฏิเสธพระศาสนาเสียแล้ว และชั่วยิ่งกว่าคนที่ไม่ได้เชื่อเสียอีก (9) อย่าให้แม่ผู้ใดที่อายุต่ำกว่าหกสิบปี หรือผู้ที่ได้ทำการสมรสมากกว่าหนึ่งครั้งลงชื่อในทะเบียนแม่ผู้ไร้อุปการะ (10) และจะต้องเป็นผู้ที่ได้ชื่อว่าได้กระทำดี เช่นได้เอาใจใส่เลี้ยงดูลูก ได้มีน้ำใจรับรองแขก ได้ล้างเท้าธรรมิกชน ได้สงเคราะห์คนที่มีความทุกข์ยาก และได้บำเพ็ญคุณความดี (11) แต่แม่ผู้สาว ๆ นั้น อย่ารับขึ้นทะเบียน เพราะว่าเมื่อเขาหลงระเห็จห่างจากพระคริสต์ไปแล้ว ก็ใครจะสมรสอีก (12) เขาจะต้องถูกตำหนิ เพราะเขาได้ละเมิดคำปฏิญาณเดิมของเขา (13) นอกจากนั้น เขาก็จะกลายเป็นคนเกียจคร้าน เที่ยวไปบ้านนี้บ้านนั้น และมีใจแต่เกียจคร้านเท่านั้น แต่ปากบอন্দด้วย และเที่ยวยุ้งกับเรื่องของผู้อื่น พุดสิ่งซึ่งไม่ควรจะพูด (14) เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าปรารถนาให้พวกแม่ผู้สาว ๆ นั้นมีสามี มีบุตรและดูแลบ้านเรือน เพื่อมิให้ศัตรูมีช่องทางนินทาได้ (15) ด้วยว่ามีบางคนได้หลงตามพญามารไปแล้ว (16) ถ้าหญิงผู้มีความเชื่อคนใดมีญาติพี่น้องที่เป็นแม่ผู้ไร้อุปการะ ก็ให้เขาช่วยเหลือด้วย อย่าให้เป็นภาระของคริสตจักรเลย เพื่อคริสตจักรจะได้สงเคราะห์คนที่แม่ผู้ไร้อุปการะจริงๆ

ข้อ 1-2 คำว่า “ผู้มีอาวุโส” ในข้อ 1 หมายถึงผู้ชายที่มีอายุมาก ไม่ใช่ตำแหน่งปกครอง การอ้างถึงหญิงผู้มีอาวุโสในข้อ 2 ยืนยันข้อสรุปนี้ ทิโมธีต้องไม่ต่อสู้อายุวจาก (เอะพิพะเลสโซ (epi-plezzo) ซึ่งมีความหมายตามตัวอักษรว่า ตื่ออย่างแรง) กับผู้มีอาวุโสในที่ประชุม Expositor's New Testament กล่าวว่า “การเคารพผู้มีอาวุโสต้องบรรเทาการแสดงการตำหนิเมื่อผู้มีอาวุโสกระทำผิด”¹ ทั้งนี้ จะต้องขอร้อง (พาราคาเลโอ (parakaleo) ตักเตือน วิงวอน) ผู้มีอาวุโส เหมือนเช่น “บิดาและมารดา” และถือว่าชายและหญิงที่อายุน้อยกว่าเป็นเหมือน “น้องชายและน้องสาว” ต้องมีความเคารพในครอบครัว การ “มีใจบริสุทธิ์” ขจัดความผิดพลาดที่อาจเกิดจากความสัมพันธ์เช่นนี้ ผู้รับใช้ต้องหลีกเลี่ยงอันตรายเนื่องจากความไม่เหมาะสมที่อาจเกิดจากความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดได้

ข้อ 3 คำว่า “ให้เกียรติ” (ทิมาโอ (timaō)) หมายถึง “การเคารพและนับถือ” แสดงถึงแนวคิดเกี่ยวกับการเห็นค่าของผู้อื่น ต่อกายทั้งหมดหรือต่อเหตุอย่างเหมาะสม คำดังกล่าวและบริบทแสดงให้เห็นว่าการสนับสนุนทางการเงินสมควรแก่ผู้ที่ได้รับเกียรติ เช่นนั้น แต่พวกเขาต้องเป็น “แม่ผู้ไร้อุปการะ” หรือผู้ที่ไม่มีลูกหลานหรือญาติ อย่างแท้จริง ฮีเบิร์ตเพิ่มเติมว่า “คำว่า ‘แม่ผู้ไร้อุปการะ’ ให้ความรู้สึกโดดเดี่ยว คำดังกล่าวมาจากความหมายที่เป็นคำคุณศัพท์ ‘ซึ่งสูญเสียไป’ และแสดงถึงความโดดเดี่ยวอันเป็นผลจากการสูญเสียสามีของเธอ คำที่เสริมเข้าไป ‘ไร้อุปการะ’ เน้นผู้ที่อยู่ในสถานะที่เป็นแม่ผู้ไร้อุปการะอย่างแท้จริง [ไม่มีลูกหลาน]”²

วินเซนตีให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับการจำแนกว่าผู้ใดเป็นแม่ม่ายไว้ดังนี้

เปาโลกล่าวถึงแม่ม่ายใน 1 โครินธ์ 7:8 ซึ่งแนะนำพวกเขาไม่ให้แต่งงานใหม่ มีการกล่าวถึงกลุ่มแม่ม่ายในกิจการ 6:1 ในเรื่องเกี่ยวกับการแต่งตั้งชายเจ็ดคน และในกิจการ 9:39, 41 ตั้งแต่ต้น คริสตจักรตระหนักถึงหน้าที่ของตนในการดูแล สนับสนุนพวกเขา แม่ม่ายในทางตะวันออกไร้ที่พึ่งและช่วยเหลือตนเองไม่ได้อย่างแท้จริง เพื่อแลกเปลี่ยนกับการดูแล พวกเขาที่มีหน้าที่บางอย่าง เช่น ดูแลเด็กกำพร้า คนป่วย และนักโทษ³

ข้อ 4 คำว่า *เอ็คกอโนอส (ekgona)* ซึ่งในที่นี้แปลว่า “หลาน” มีใช้อยู่เพียงครั้งเดียวในพระคัมภีร์ใหม่ ในที่นี้แปลว่า “หลานชาย” พจนานุกรมทุกฉบับแปลว่า “หลาน” ถ้าแม่ม่ายมีลูกหรือหลาน พวกเขาต้องรับผิดชอบในการดูแลแม่ม่าย “ให้” (*อพอดิโดมิ (apodidomi)*) มีความหมายตามตัวอักษรว่า “ให้ ให้กลับคืน หรือตอบแทน” แสดงความคิดว่าลูกๆ จะต้องตอบแทนบิดามารดาโดยดูแลพวกเขาเมื่อพวกเขาไร้ที่พึ่งขอ พระเจ้าตระหนักถึงหน้าที่ของครอบครัวในการดูแลตนเอง “เพราะว่าการกระทำเช่นนี้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า”

ข้อ 5 วลีว่า “แม่ม่ายไร้ที่พึ่งและอยู่แต่ลำพังผู้เดียว” (*มอนอไฮไม (monomai)* อยู่โดดเดี่ยว) แสดงให้เห็นเกณฑ์บางอย่างที่ตัดสินว่าเธอจะได้รับการดูแลจากคริสตจักรหรือไม่ เธอต้องไม่มีลูกหรือหลานที่สามารถดูแลเธอได้ เธอไว้วางใจพระเจ้า ซึ่งหมายความว่า เธอแสดงความสัตย์ซื่อในการเป็นคริสเตียน เธออธิษฐานอยู่เสมอ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเพราะเธอมีความยากลำบาก เธอจึงเข้าใจถึงความจำเป็นของผู้อื่นและอธิษฐานเพื่อพวกเขาอยู่เสมอ การรับใช้โดยการอธิษฐานของผู้หญิงซึ่งเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้านั้นก่อให้เกิดความแตกต่างในชีวิต คริสตจักร และการรับใช้มากมายทั่วโลก การดูแลและกิจกรรมดังกล่าวทำให้แม่ม่ายสมควรที่จะได้รับการสนับสนุนจากคริสตจักร

ข้อ 6 แม่ม่ายทุกคนที่ดำรงชีวิตอย่างหรูหรา หรือปล่อยตัวนั้นไม่เหมาะสมที่จะได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษจากคริสตจักร “ตาย” เป็นกริยาปัจจุบัน แสดงให้เห็นว่าแม้ว่าเธอจะยังมีชีวิตอยู่ในทางร่างกาย เธอก็ไม่มีประโยชน์อะไรหรือเหมือนกับตายทั้งเป็น ต่อทั้งพระเจ้าและคริสตจักร บุคคลดังกล่าวเป็น “ภาวะ” ต่อคริสตจักรและไม่สมควรที่จะได้รับการดูแลอย่างต่อเนื่องจากคริสตจักร

ข้อ 7 เปาโลหนุนใจทิโมธีให้ตักเตือนแม่ม่ายให้เป็นผู้ไร้คำหยาบ ไม่มีข้อติได้ และจึงสมควรต่อการเอาใจใส่และดูแลจากสมาชิกที่ประชุม

ข้อ 8 แม่ม่ายผู้สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าและมีคุณสมบัติตรงตามหลักเกณฑ์ทางฝ่ายวิญญาณ จะต้องได้รับการดูแลจากคนในครอบครัวของตนเองก่อน ซึ่งหมายความว่าถึงลูกหลานในข้อ 4 ผู้เชื่อที่ไม่ดูแลครอบครัวของตนเองก็ชั่วยิ่งกว่าคนที่ไม่เชื่อ เพราะแม้แต่คนเหล่านั้นก็ตระหนักถึงหน้าที่ของตนต่อครอบครัวของตน ในทางปฏิบัติแล้ว การกระทำเช่นนั้นเป็นการปฏิเสธบัญญัติแห่งความรัก อันเป็นพื้นฐานของความเชื่อคริสเตียนทั้งหมด

คริสเตียนจะต้องมีทั้งความเชื่อและการกระทำ “ดูก่อนพี่น้องของข้าพเจ้า แม้ผู้ใดจะว่าตนมีความเชื่อ แต่ไม่ประพฤติตามจะได้ประโยชน์อะไร ความเชื่อของเขาจะช่วยเขาให้รอดได้หรือ ถ้าพี่น้องชายหญิงคนใดขัดสนเครื่องนุ่งห่มและอาหารประจำวัน และมีคนใดในพวกท่านกล่าวแก่เขาว่า ‘เชิญไปเป็นสุขเถิด ขอให้อบอุ่นและอิ่มเถิด’ และไม่ได้ให้สิ่งที่เขาขัดสนนั้น จะเป็นประโยชน์อะไร ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้าไม่ประพฤติตามก็ไร้ผล” (ยากอบ 2:14-17) หากไม่มีการกระทำ เราก็ไม่มีหลักฐานแสดงถึงความเชื่อของเรา

ข้อ 9-10 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ยังคงกล่าวถึงคุณสมบัติทางฝ่ายวิญญาณสำหรับแม่ม่ายที่คริสตจักรเลี้ยงดู แต่ข้อ 9 เพิ่มอายุเข้าไปด้วยว่า เธอจะต้องมีอายุอย่างน้อยหกสิบปี เธอต้องไม่ “ทำการสมรสมากกว่าหนึ่งครั้ง” (ไม่ได้หย่าสามีคนหนึ่งเพื่อแต่งงานใหม่กับอีกคนหนึ่ง) บางคนแปลข้อความนี้ว่าเป็นข้อห้ามในการมีสามีหลายคน

เธอต้องมีชื่อเสียงว่าดี “กระทำดี” ซึ่งรวมถึงการเลี้ยงดูลูกๆ ด้วย ขบวนการสตรีสมัยใหม่ทำให้บทบาทของผู้หญิงในฐานะผู้ดูแลบ้านดังที่อธิบายในทิตัส 2:4-5 มีความสำคัญน้อยลง แต่ภรรยาและแม่ที่ทำงานในสถานที่ทำงานละเลยหน้าที่ของตนที่

บ้าน ละ เมียด หลัก กวาร์ ที่ ศักดิ์สิทธิ์ หึง ชั่ว ที่ ไม่ ใส่ ใจ ความ เชื่อ คริสเตียนมีอิทธิพลต่อยุคของเราเป็นอย่างมากผ่านทางสื่อต่างๆ และกระบวนการทางการเมืองจนหญิงที่ขอบพระทัยพระเจ้าจำนวนมาก ได้ทิ้งบ้านของตนอย่างไม่จำเป็นและไปทำงานกัน ปล่อยให้ลูกเล็กๆ ของตนต้องอยู่ในการดูแลของผู้อื่น การกระทำดังกล่าวอาจเป็นการยอมต่อวิญญาณที่เห็นแก่ตัว วัตถุนิยมในสมัยของเรา ซึ่งอาจบรรลุตามคำพยากรณ์ใน 4:1 นั่นคือ “เชื่อฟังวิญญาณที่ล่อลวง” พระคัมภีร์ยกย่องการเป็นผู้ดูแลบ้าน โดยทำให้เป็นคุณสมบัติอย่างหนึ่งเพื่อช่วยเหลือ

เธอควรจะมีน้ำใจรับรองแขก ถ้าเธอปรารถนาให้คนอื่นรับรองเธอในเวลานี้ แต่ภรรยา เธอต้องกระทำอย่างเหมาะสม เพื่อที่จะไม่ดูเหมือนไม่ใส่ใจในความถูกต้องหรือไม่มีความเข้าใจศีลธรรม

“ได้ล้างเท้าธรรมากร” แสดงให้เห็นการรับรองแขกภายในบ้านของเธอ ภูมิภาคตะวันออกกลางมีธรรมเนียมในการจัดภาชนะใส่น้ำไว้ใกล้ประตูเพื่อล้างเท้า แม้ว่าการปฏิบัติเช่นนี้เหมาะสมกับบริบทเป็นอย่างดี แต่ข้อพระคัมภีร์อาจหมายถึงการคบหาสมาคมในคริสตจักร โดยมีสัญลักษณ์คือการมีส่วนร่วมในพิธีล้างเท้าอย่างสัจซื่อ ตามที่พระเยซูทรงบัญชาใน ยอห์น 13:5-15

การสงเคราะห์คนที่ “มีความทุกข์ยาก” (*thlibo*) (ปีบคั้น) หมายความว่าเธอทำทุกสิ่งในอำนาจของเธอที่จะปลอบโยนและช่วยเหลือผู้ที่ประสบความกดดันในชีวิต เช่น ผู้ที่โศกเศร้า ผู้ถูกขี้

แม้ว่าข้อพระคัมภีร์นี้ไม่อาจกล่าวถึง “ความดี [ทุกประการ]” ได้ในทันที แต่กล่าวถึงบางอย่าง มัทธิว เสนอได้เสนอแนะว่า เพื่อที่ “คนเหล่านั้นที่ได้รับความเมตตาเมื่ออยู่ในความโศกเศร้า จะต้องแสดงความเมตตาเมื่อพวกเขาเจริญขึ้น”

ข้อ 11 “แม่มายสาว” คือผู้ที่มีอายุต่ำกว่าหกสิบปี พวกเขาไม่ได้เป็นความรับผิดชอบของคริสตจักรโดยทันที อาจเป็นไปได้ว่าพวกเขายังสามารถทำงานได้ในทางหนึ่งทางใดเพื่อเลี้ยงดูตนเอง และพวกเขามีโอกาสที่จะแต่งงานใหม่ ถ้าคริสตจักรเลี้ยงดูพวกเขาอย่างเต็มที่ พวกเขาจะมีเวลาว่างมาก ซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหาได้ พวกเขาอาจ “หลงระเหิงห่าง” (*katastrenia*) ซึ่งหมายถึง “การรู้สึกแรงกระตุ้นให้มีความปรารถนาทางเพศ” ลีอกกล่าวถึงความหมายที่แท้จริงในที่นี้คือ “การมีอาการกระสับกระส่ายทางร่างกาย และจึงต่อสู้กับข้อจำกัดในการเป็นแม่มายคริสเตียน” แรงกระตุ้นตามธรรมชาติของพวกเขาอาจเป็นเหตุให้แต่งงานใหม่ โดยไม่ใส่ใจว่าพวกเขาจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือจากคริสตจักร และไม่ทำการรับใช้พิเศษแก่คริสตจักรที่พวกเขาได้ปฏิญาณว่าจะทำเพื่อที่จะได้รับความช่วยเหลือ การแต่งงานใหม่กับผู้ที่เชื่อไม่ใช่ความบาป (1โครินธ์ 7:39; 1ทิโมธี 5:14) แต่เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้แม่มายสาว ไม่ได้ขึ้นทะเบียนเพื่อรับความช่วยเหลือจากคริสตจักร

ข้อ 12 สำหรับผู้แปลภาษาอังกฤษในปี ค.ศ. 1611 คำที่แปลว่า “ต่าหนี” ไม่จำเป็นว่าต้องหมายถึงการลงโทษหรือการแข่งสาปในอนาคตเสมอไป ฉบับแปลสมัยใหม่ที่เข้าใจได้ง่ายอาจเป็น “ต่าหนี” คำภาษากรีกมีความหมายว่า “การตัดสินใจ” ข้อพระคัมภีร์นี้ดูเหมือนจะหมายถึงว่าเมื่อแต่งงานใหม่ แม่มายที่ได้รับการเลี้ยงดูจากคริสตจักรละทิ้ง “ความเชื่อ” หรือ “คำปฏิญาณ” (สัญญาอย่างเป็นทางการ) แรกของเธอในการรับใช้คริสตจักร

ผู้อธิบายข้อพระคัมภีร์บางคนเข้าใจข้อพระคัมภีร์นี้ว่าหมายถึงการแต่งงานกับผู้ที่ไม่ได้เชื่อ โดยไม่เชื่อฟังคำเตือนที่ชัดเจน ใน 2โครินธ์ 6:14 และ 1โครินธ์ 7:39 ความสัมพันธ์ดังกล่าวอาจนำไปสู่การกระทำที่กล่าวถึงในข้อ 13 ได้โดยง่าย และส่งผลให้เกิดการลงโทษจากพระเจ้า (ดู 1โครินธ์ 11:30-32; ฮีบรู 12:4-11)

ข้อ 13 แม่มายสาว ที่ได้รับการเลี้ยงดูอย่างเต็มที่ที่มีแนวโน้มที่จะกลายเป็นคนเกียจคร้าน และชอบบุงเบือเรื่องของคนอื่น ไปบ้านโน้นบ้านนี้ค้นหาผู้อื่น

ข้อ 14-15 เนื่องจากความเป็นได้ในข้อ 11-13 เปาโลแนะนำแม่มายสาวๆ ว่าให้แต่งงาน (กับผู้ที่เชื่อเท่านั้น) แทนที่จะให้คริสตจักรเลี้ยงดู ซึ่งพวกเขาอาจทำผิดหรือทำให้เสื่อมเสียโดยการกระทำที่ได้กล่าวถึงไป

เช่นนั้น ความรับผิดชอบของเขาก็จะเหมือนกับหญิงชาวคริสเตียนที่แต่งงานแล้วโดยทั่วไป พวกเขาจะต้อง “มีบุตรและดูแลบ้านเรือน” พระผู้สร้างทรงกำหนดให้หญิงพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจที่จะมีบุตรได้ และพวกเขามีหน้าที่สำคัญในการดูแลบ้านเรือน เมื่อทำตามหน้าที่นี้ ผู้หญิงจะทำให้พระเจ้าทรง

พอพระทัย ให้เกียรติแก่สามี และจะพบว่าเป็นประสบการณ์ที่ดี (ดูที่ดัส 2:4-5) ความสับสน ความอึดอัด และความผิดหวังเป็นผล
จ าก ก าร ไ ม่ มู่ ง มั้ น ต่ อ แ บ บ บ แ ผ น ต าม
พระคัมภีร์

ถ้าผู้หญิงคริสเตียนปฏิบัติตามคำสอนของพระคัมภีร์ พวกเขาจะไม่ให้โอกาสแก่ศัตรูที่จะกล่าวหาพวกเขา และนำมาซึ่ง
การตำหนิต่อพวกเขาเอง ต่อคริสตจักร และพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า นำเศร้าที่ผู้หญิงบางคนในคริสตจักรไม่ใส่ใจคำตักเตือน
ที่ดีเหล่านี้ และไม่ใส่ใจพระคริสต์พระองค์เอง และกลับไปสู่วิถีแห่งความบาป

ข้อ 16 ข้อพระคัมภีร์นี้สรุปข้อคิดเห็นในข้อ 3-15 เน้นว่าผู้เชื่อจะต้องดูแลแม่ข่ายในครอบครัวของตน เพื่อที่พวกเขาจะไม่
กลายเป็นภาระของคริสตจักร เช่นนั้นแล้ว ที่ประชุมก็จะสามารถดูแลผู้ที่ไม่มีครอบครัวเลยได้

ข. การให้เกียรติแก่ผู้ปกครอง (5:17-18)

(17) จงถือว่าผู้ปกครองที่ปกครองดีนั้นสมควรได้รับเกียรติสองเท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ปกครองที่เทศนาและสั่งสอน (18) เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า อย่าเอาตะกร้าครอบปากัว เมื่อมันกำลังพูดอยู่ และคนงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน

ข้อ 17 ในเวลานี้ หัวข้อเปลี่ยนจากการดูแลแม่มาเป็นเรื่องผู้ปกครองที่ปกครอง ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวถึง “ผู้ปกครอง” ในความหมายที่ต่างไปจากข้อ 1 ในข้อนั้น กล่าวถึงผู้อาวุโส ในที่นี้ หมายถึงผู้ปกครองที่นำหรือเป็นศิษยาภิบาล ตำแหน่งผู้ปกครอง ศิษยาภิบาล ผู้เลี้ยงแกะ และผู้ดูแลมีความหมายโดยทั่วไปเหมือนกัน และปกติแล้ว ใช้แทนกันได้ คุณสมบัติต่างๆ สำหรับผู้นำมีอยู่ใน 3:2-7 แต่ตอนนี้ เป็นการพูดถึง (1) การให้เกียรติผู้ปกครอง (2) การปกป้องผู้ปกครอง (3) การว่ากล่าวผู้ปกครอง และ (4) การเลือกผู้ปกครอง

ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวถึงการให้เกียรติผู้ปกครอง ซึ่งจะกระทำได้โดยนับถือพวกเขา “นับถือคนที่ทำงานอยู่ในพวกท่าน” (1 เธสะโลนิกา 5:12) ชีวิตของพวกเขาควรจะไปรุ่งโรจน์ต่อคนทั้งปวง แรงงูใจของเขาริสุทธิ การทำงานของเขามาจากใจ ประการแรก เกียรติ ได้แก่ การยอมจำนนต่อผู้มีอำนาจ และเชื่อฟังพวกเขาเพราะเป็นผู้นำทางฝ่ายวิญญาณ (ฮีบรู 13:7, 17) แต่คำภาษากรีกที่ใช้ในที่นี้ *ทิเม* (*time*) มีความหมายที่กว้างกว่านั้น แม้ว่าจะมีความหมายว่าความเคารพและนับถือ แต่ก็มีความหมายรวมถึงการให้เงินตอบแทน เหมือนเช่น “เกียรติ” ใน 5:3 เกี่ยวข้องกับการให้ความช่วยเหลือทางการเงิน รากศัพท์มาจาก “เงินรับเพราะผู้อื่นให้เกียรติ” ซึ่งเป็นสิ่งที่ให้สำหรับบริการบางอย่าง

พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่า “จ่ายพวกเขาให้มาก” เนื่องจากเกี่ยวข้องกับแรงงูใจ จดหมายฉบับต่างๆ มักจะเขียนถึงเรื่องเงินในภาษาที่ผู้มีแรงงูใจทางฝ่ายวิญญาณเท่านั้นที่จะรู้ได้ ได้แก่ การเก็บเกี่ยว เมล็ด การรับใช้ กลิ่นหอม ของขวัญ รางวัล การได้รับพร พระคุณ ในทำนองเดียวกัน ทุกวันนี้ เราไม่กล่าวว่า “นี่เงินของคุณ” แต่กลับพูดว่า “เราต้องการให้เกียรติคุณด้วยของขวัญนี้” ผู้ปกครองที่ปกครองหรือศิษยาภิบาลมี “สิทธิ์” ที่จะรับสิ่งของจากกรรมิกชน เนื่องจากเขารับใช้คนเหล่านั้นด้วยสิ่งทางฝ่ายวิญญาณ (1 โครินธ์ 9:11) แต่เปาโลเลือกที่จะไม่รับเงินตอบแทนจากชาวโครินธ์เพราะเหตุผลส่วนตัว อาจมีปัญหามากมาย ที่เขาไม่ต้องการทำให้ยุ่งยากโดยให้ออกสากับใครๆ ในการวิพากษ์วิจารณ์เขามีเหตุจูงใจที่ไม่บริสุทธิ์ได้ (2 โครินธ์ 11:7-9)

“เกียรติสองเท่า” หมายถึงผู้ปกครองที่นำเป็นอย่างดี จะต้องได้รับการตอบแทนอย่างมากมาย พอเพียง ตามตำแหน่งและความสามารถของพวกเขา การอ้างถึงผู้ปกครองซึ่งแสดงความเป็นเลิศเฉพาะในความสามารถในการนำ และความสามารถในการสอน ไม่ใช่เพื่อการจำแนกระหว่างผู้ปกครองที่ “ปกครอง” และผู้ปกครองที่ “สอน” 1 ทิโมธี 4:6-16 กล่าวถึงหลักเกณฑ์ตรงประเด็นบางอย่างเพื่อช่วยเหลือในการตัดสินใจดังกล่าว บางทีคำอธิบายนี้ ได้แก่ ปัจจัย เช่นการคิดที่ชัดเจน ความสามารถในการสื่อสารได้ดี การตัดสินใจที่ถูกต้อง และการบริหารที่ยุติธรรม

แม้ว่าผู้ปกครองทุกคนสามารถสอนได้ ไม่ใช่ว่าผู้ปกครองทุกคนมีความเป็นเลิศสมควรแก่เกียรติสองเท่า ทั้งนี้ไม่ใช่ความแตกต่างระหว่างผู้ปกครองที่ดีและผู้ปกครองที่ไม่ดี แต่เป็นสิ่งที่ดีและดีกว่า “สมควร” หมายความว่าพวกเขาสมควรได้รับเกียรติ คำที่ใช้สำหรับ “ตราครุฑทำงาน” (*คอริออนเทส* (*koriontes*)) มีความหนักแน่น แสดงถึงการทำงานหนักจนเหน็ดเหนื่อยและเมื่ออยู่กับผู้ปกครองเหล่านี้รู้สึกตนเองอย่างตราครุฑเพื่อการศึกษาอย่างหนักและเพื่องานรับใช้ ผู้ปกครองบางคนอาจทำงานหนักกว่าคนอื่น ๆ ในการเทศนาและสอน และมีหน้าที่ในการนำผู้อื่นมากกว่า ชายผู้ซึ่งเป็นแบบการรับใช้ตามมาตรฐานของพระเจ้า ผู้ซึ่งพยายามอย่างมาก เป็นผู้ที่เหมาะสมแก่เกียรติสองเท่า ทั้งนี้ ไม่ใช่พรสวรรค์ แต่เป็นความพยายาม การกระทำอย่างกลางๆ เกิดจากความไม่เต็มใจที่จะพยายาม ที่จะจ่ายมูลค่า

มีคนบอกโดนัลด์ จี บาร์นเฮาส์ว่า “ผมจะทำทุกอย่างเพื่อที่จะสามารถสอนพระคัมภีร์ได้เหมือนคุณ” คำตอบสั้นๆ ของเขา คือ “ก็จะต้องทำอย่างนั้นแหละ [หมายถึงต้องทำทุกอย่าง]” ออสวอลด์ แชมเบอร์ส กล่าวไว้ในงานที่ตีพิมพ์ของเขา *Spiritual Leadership* ว่า “ผู้ที่ไม่เตรียมตัวเพื่อจ่ายค่าที่ยิ่งใหญ่กว่าที่คนร่วมสมัยและเพื่อนร่วมงานของเขาเต็มใจที่จะจ่ายไม่ควรปรารถนา

ตำแหน่งผู้นำในงานของพระเจ้า การเป็นผู้นำที่แท้จริงต้องใช้ทุกสิ่งทุกอย่าง และยิ่งผู้นำมีประสิทธิภาพมากเพียงใด ราคาก็ยิ่งสูงขึ้นเท่านั้น”⁴

ข้อ 18 ผู้ชายที่ได้รับการเรียกจากพระเจ้าจะเทศนาไม่ว่าเขาจะได้รับเงินหรือไม่ก็ตาม แต่แผนการของพระเจ้าคือเพื่อที่พวกเขาจะดำรงชีวิตได้ด้วยการใช้ของเขา (1โครินธ์ 9:7-11) เพื่ออธิบายในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าใช้ตัวอย่างเกี่ยวกับวันนวดข้าว โดยอ้างถึงเฉลยธรรมบัญญัติ 25:4 วัวที่ดิ่งหินหรือเลื่อนบดเมล็ดข้าว ได้รับอนุญาตให้กินได้ในเวลาที่ทำงาน อีกนัยหนึ่งคือ “ถ้าวัวจัดหาอาหารให้เรา เราควรจะจัดหาอาหารให้วอนั้น” “พืชผลอุดมได้มาด้วยแรงวัว” (สุภาษิต 14:4) การครอบปากวอนั้นไม่ยุติธรรม การไม่ให้เงินแก่ผู้เทศนาก็ไม่ยุติธรรมเช่นกัน เราต้องเลี้ยงดูผู้ที่สอนเรา (กาลาเทีย 6:6)

ข้อพระคัมภีร์นี้ยังอ้างถึงพระคำของพระเยซูในลูกา 10:7 ที่ว่า “ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน” แสดงให้เห็นว่า ถ้อยคำเหล่านี้เป็นพระคัมภีร์ คริสตจักรยุคแรกตระหนักว่าพระกิตติคุณของลูกาว่าเป็นพระวอนะของพระเจ้าที่ได้รับการดลใจ

ค. การลงโทษผู้ปกครอง (5:19-21)

(19) อัยยออมรับคำกล่าวหาผู้ปกครองคนใด เว้นเสียแต่จะมีพยานสองสามคน (20) สำหรับผู้ที่ยังคงกระทำบาป จงว่ากล่าวเขาต่อหน้าคนทั้งปวง เพื่อผู้อื่นจะได้เกรงกลัว (21) ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า พระเยซูคริสต์ และเหล่าทูตที่ทรงเลือกไว้แล้วนั้น ให้ท่านรักษาระเบียบเหล่านี้ไว้โดยไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด และไม่กระทำการใดๆ ด้วยใจลำเอียง

ข้อ 19 ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวถึงความคิดเกี่ยวกับการปกป้องผู้อาวุโส หรือการประกันว่าเขาได้รับการปกป้องและได้รับความยุติธรรม การรับใช้เป็นการไว้วางใจที่ศักดิ์สิทธิ์ และผู้รับใช้จะมีประสิทธิภาพหรือไม่ขึ้นอยู่กับความสุจริต ความน่ายกย่อง และความน่าเชื่อถือของเขา ถ้าเขาเสื่อมเสียชื่อเสียง และไม่สามารถพูดอะไรได้อย่างเกิดผลดี จะเป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ของศัตรูของคริสตจักร ชาวสื่อ การพูดเหน็บแนม ความจริงเพียงครั้งเดียวและคำโกหกมักจะเป็นกระสุนยิงไปที่ผู้รับใช้ ถ้าต้องการตรวจสอบเรื่องเหล่านี้ทุกครั้ง ผู้รับใช้ก็จะถูกทำลายลงที่ละเล็กละน้อย ไม่น่าสงสัยว่า บางคนเชื่อว่าพระเยซูพระองค์เองเป็นเหมือนคนที่ผู้นำ “ทางศาสนา” บางคนเรียกพระองค์ นั่นคือ “คนขี้เมา” คนกินดิบ และสหายของคนขี้เมา หึงโสเกดและกลุ่มเซลเลท (Zealots) ^๖

ดังนั้น เมื่อมีคนกล่าวหา (คาเทกอรีเรีย (kategoria)) ผู้ปกครอง ผู้ดูแลฝ่ายบริหารต้องทำให้แน่ใจว่ามีคนอื่นอย่างน้อยหนึ่งหรือสองคนที่จะยืนยันข้อกล่าวหาว่าเป็นจริงและผู้ที่ถูกกล่าวหาที่มีความตรงไปตรงมา (ดูเฉลยธรรมบัญญัติ 19:15) ข้อกำหนดนี้ทำให้ศิษยาภิบาลได้รับการปกป้องอย่างมาก ผู้ที่ต้องสอบสวนการกระทำผิดจะยุ่งอยู่กับการนิทนาหากว่าต้องตรวจสอบข่าวลือทุกเรื่องอย่างละเอียด นอกจากนี้ เมื่อมีผู้ร้องเรียนว่าอีกคนหนึ่งได้ทำผิดต่อเขา พระคัมภีร์กำหนดให้ผู้กล่าวหาพบกับผู้ถูกกล่าวหาก่อนเป็นการส่วนตัว (มัทธิว 18:15) และจากนั้น จึงพบกันเป็นการส่วนตัว โดยมีคนอื่นอีกหนึ่งคนหรือมากกว่าอยู่ด้วย (มัทธิว 18:16) ขั้นตอนที่สาม ดังที่อธิบายไว้ที่นั่นคือ นำเรื่องไปแจ้งต่อคริสตจักร (มัทธิว 18:17) ถ้าพบและประชุมกันเป็นการส่วนตัวไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ จึงนำเรื่องดังกล่าวมาแจ้งต่อผู้นำคริสตจักร

ข้อ 20 ถ้ากระบวนการตรวจสอบแสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองมีความผิด ก็จะต้องว่ากล่าวเขาต่อหน้าผู้อื่น เทรนข้ออธิบายเกี่ยวกับการว่ากล่าว (เอลังโช (elengcho)) ดังกล่าว ว่าเป็น “การใช้อาวุธแห่งความจริงที่มีชัยชนะอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อนำเขา ถ้าไม่ใช่เพื่อสารภาพอยู่เสมอ แต่อย่างน้อยเพื่อให้รู้สึกผิดในความบาปของเขา” การเปิดเผยและการว่ากล่าวต่อหน้าผู้อื่น เช่นนั้น จะทำให้ผู้ปกครองคนอื่นๆ คิดไตร่ตรองใหม่ก่อนที่จะกระทำความผิดที่คล้ายคลึงกัน

ข้อ 21 เนื่องจากเพื่อนผู้ปกครองและคนที่มิตำแหน่งเดียวกันมีส่วนเกี่ยวข้อง จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่าผู้รับใช้ที่มีความรับผิดชอบในเรื่องนี้มีความกดดันในการที่จะไม่ถือสถานการณ์ดังกล่าวอย่างจริงจัง แต่ข้อนี้เตือนว่า พระเจ้าและแม้แต่ทูตสวรรค์ที่ทรงเลือกไว้แล้ว (บริสุทธิ ไม่ได้หลงผิด) ทรงเป็นพยาน อย่างไรก็ตาม ผู้รับใช้หรือคริสตจักรไม่ควรเห็นแก่คนหนึ่งคนใดมากกว่าคนอื่น การตัดสินในเรื่องดังกล่าวต้องไม่ลำเอียง

ในที่นี้ ข้อความภาษากรีกแสดงให้เห็นชัดเจนว่าพระเจ้าคือพระเยซูคริสต์ คำนำหน้านามเฉพาะสำหรับพระเจ้าและพระเยซูเป็นคำเดียว และคำนำหน้านามเฉพาะอีกคำหนึ่งสำหรับเหล่าทูตสวรรค์ คำแปลที่เหมาะสมในที่นี้ได้แก่ “ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า [ซึ่งคือ] พระเยซูคริสต์ และเหล่าทูตสวรรค์ที่ทรงเลือกไว้” หรือ “ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้าและองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งคือ พระเยซูคริสต์ และเหล่าทูตสวรรค์ที่ทรงเลือกไว้” ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวถึงพระวิญญาณของพระเจ้าที่อยู่ทุกหนทุกแห่ง และพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ (ดู 6:13) สำหรับอีกตัวอย่างเกี่ยวกับโครงสร้างภาษากรีกประเภทเดียวกัน ดู 2ทิโมธี 4:1

^๖ กลุ่มเซลเลท เป็นกลุ่มสมาชิกหัวรุนแรงในยูเดียสมัยโบราณที่ต้องการโค่นโรม

ง. คำแนะนำเกี่ยวกับการแต่งตั้งผู้ปกครอง (5:22)

(22) อย่าด่วนเอามือวางเจิมผู้ใด และอย่ามีส่วนร่วมในการกระทำบาปเลย จงรักษาตัวให้บริสุทธิ์

ข้อ 22 เน้นว่าจะต้องแต่งตั้งผู้ที่สมควรแก่ตำแหน่งของผู้ปกครองเท่านั้น การด่วนแต่งตั้งผู้รับใช้ผู้ที่อายุน้อยเกินไป หรือไม่ได้รับการพิสูจน์อาจทำให้พวกเขากระทำผิดได้ (3:6, 10) ดังนั้น จึงทำให้ผู้ที่แต่งตั้งมีส่วนรับผิดชอบในความผิดของพวกเขาด้วย ถ้าชายคนหนึ่งได้รับการตรวจสอบอย่างละเอียดก่อนที่จะได้รับแต่งตั้ง อาจช่วยให้ไม่ต้องลงโทษเขาในภายหลัง การแต่งตั้งเขาโดยยึดตามคุณสมบัติที่ดี ประวัติของเขา และอุปนิสัยของเขา แทนที่จะแต่งตั้งเพียงเพราะไม่มีความบาปเพียงอย่างเดียว

คำเตือนเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการแต่งตั้งเช่นนี้เน้นด้วยคำเตือนที่จริงจังนี้ “จงรักษาตัวให้บริสุทธิ์” วลีนี้ไม่เพียงแต่กล่าวถึงความระมัดระวังในกระบวนการแต่งตั้งเท่านั้น แต่ยังเน้นเกี่ยวกับ “ตัว [เอง]” แม้ว่าจะแก้ไขอุปนิสัยทางศีลธรรมของผู้อื่น ผู้เฒ่าจะต้องรักษาตนเองให้มีเกียรติ ยุติธรรม และไม่มีที่ตำหนิได้

จ. ความเข้าใจเกี่ยวกับสุขภาพและความบาป (5:23-25)

(23) อย่าดื่มแต่น้ำอีกต่อไป แต่จงใช้เหล้าองุ่นบ้างเล็กน้อย เพื่อประโยชน์แก่กระเพาะอาหารของท่าน และโรคที่บังเกิดแก่ท่านเรื่อยๆ (24) การทำบาปของบางคนก็ปรากฏชัด ส่งเขาตรงไปสู่การพิพากษา แต่การทำบาปของผู้อื่นปรากฏภายหลัง (25) ส่วนการกระทำดีนั้นก็ปรากฏชัดเช่นเดียวกัน และถึงแม้ว่าจะไม่ปรากฏชัดแต่ก็จะถูกปิดบังไว้ไม่ได้

ข้อ 23 เปาโลแนะนำให้ทิโมธีใช้เหล้าองุ่นเพื่อประโยชน์ในการบำบัดโรค (ออยนอส (oinos) ใช้ในพระคัมภีร์ Septuagint สำหรับน้ำองุ่นที่หมักและไม่หมัก) คำกล่าวนี้ไม่ได้อนุญาตให้คริสเตียนดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ได้ บาร์เคลย์กล่าวไว้ว่า เปาโลเพียงแต่ยินยอมให้ใช้เหล้าองุ่นเพื่อประโยชน์ในการรักษา ในสมัยของเรา การแพทย์ก้าวหน้า เหล้าองุ่นไม่ได้มีประโยชน์ในการรักษามากนัก ไม่มากพอที่จะเสี่ยงทำให้เป็นอันตรายต่ออุปนิสัย ชื่อเสียง และตัวอย่างในชุมชน ข้อบังคับที่ดีที่สุดที่คริสเตียนควรปฏิบัติตามมีอยู่ใน 1 โครินธ์ 10:31 “เหตุฉะนั้นเมื่อท่านจะรับประทานจะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า”

ข้อ 24-25 ข้อความที่ยากนี่ยังจะเป็นคำเตือนต่อจากข้อ 22 เกี่ยวกับการแต่งตั้งผู้ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมอย่างแท้จริง และอาจเกี่ยวข้องกับข้อความที่อยู่ในข้อ 19-21 เกี่ยวกับการลงโทษผู้ปกครอง พรอดอส (Prodelos) ในที่นี้ หมายถึง “เห็นชัดเจนและเป็นที่ยอมรับแก่คนทั้งปวง” ความบาปบางอย่างชัดเจนและนำไปสู่การพิพากษา ในขณะที่ความบาปอื่นๆ ไม่ชัดเจนและจะปรากฏภายหลัง นั่นคือ “ตามผู้ที่กระทำผิดถึงสถานที่พิพากษาแล้วจะปรากฏในที่นั้น” (Amplified Bible)

ในทำนองเดียวกัน การกระทำดีของบางคนปรากฏค่อนข้างชัดในเวลาปัจจุบัน และใช้เพื่อช่วยให้พวกเขามีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะรับแต่งตั้งเป็นผู้รับใช้ แต่คุณสมบัติเกี่ยวกับอุปนิสัยที่ไม่ดีบางอย่างอาจไม่ปรากฏเป็นระยะเวลาหนึ่ง มีเพียงเวลาและโอกาสเท่านั้นที่จะเปิดเผยให้เห็นความจริง

บรรณานุกรม

¹Newport J. D. White, *Expositor's Greek Testament* (Grand Rapids: Eerdmans, 1970), 128.

²Hiebert, 91.

³Vincent, 257.

⁴Oswald Chambers, *Spiritual Leadership* (Chicago Moody Press, 1967), 104.

ทิโมธี ฉบับที่หนึ่ง บทที่หก

7. ความสัมพันธ์ในการทำงานของผู้ที่เชื่อ (6:1-10)

ก. ความสัมพันธ์ระหว่างทาสและเจ้านาย (6:1-2)

(1) จงให้คนที่อยู่ใต้แอกแห่งความเป็นทาส ถือว่านายของตนเป็นผู้สมควรแก่การได้รับเกียรติยศทุกสถาน เพื่อว่าพระนามของพระเจ้าและคำสอนจะมีได้ถูกเหยียดหยาม (2) ฝ่ายคนเหล่านั้น ผู้มีนายเป็นผู้มีความเชื่อก็ต้องไม่ขาดความเคารพนาย เพราะเหตุที่ได้มาเป็นพี่น้องแล้ว แต่ยิ่งกว่านั้นเขาต้องรับใช้นายให้ดีขึ้น เพราะเหตุว่า นายผู้ที่ได้รับประโยชน์จากการรับใช้ของเขานั้น เป็นผู้ที่มีความเชื่อและเป็นที่รัก จงสั่งสอนและสนับสนุนให้กระทำตามหน้าที่เหล่านี้

ข้อ 1 การเป็นเจ้าของของคนอื่นนั้นเป็นสิ่งเลวร้ายสำหรับเราในปัจจุบัน แต่ในสมัยพระคัมภีร์ การมีทาสรับใช้เป็นเรื่องที่ยอมรับกัน คาดกันว่าครึ่งหนึ่งของประชากรของอาณาจักรโรมในสมัยเปาโลเป็นทาส ภารกิจของพระคริสต์ดังที่กล่าวไว้ในลูกา 4:18 คือ “ปล่อยผู้ถูกบีบบังคับเป็นอิสระ” แต่พระองค์ไม่ได้อธิบายว่าเป็นการปลดปล่อยคนที่เป่าทาสให้เป็นอิสระทางกาย ในทันที อิสราเอลอยู่ภายใต้การปกครองของโรมในเวลานั้น แต่พระองค์ไม่ได้ทรงสนับสนุนให้ล้มล้างการปกครองนั้น พระองค์ไม่ใช่ “ผู้ปฏิวัติ” ในความหมายสมัยใหม่ และไม่เคยสนับสนุนอนาธิปไตย (การไม่มีรัฐบาล) แม้ว่าพระองค์ทรงเผยแพร่อหฺงการแห่งความรักและความยุติธรรมซึ่งทำให้การเป็นเจ้าของทาสถูกยกเลิกไปในหลายแห่งทั่วโลก ภารกิจบนโลกที่สำคัญของพระองค์คือการปลดปล่อยแต่ละบุคคลทางฝ่ายวิญญาณแก่ผู้ที่ยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ การปลดปล่อยดังกล่าวอาจทำให้คนหนึ่งเป็นคริสเตียนได้และเป็นสมาชิกในคริสตจักรอย่างแท้จริง แม้ว่าเขาจะเป็นทาส (ดูลอส (doulos)) ก็ตาม เช่น โอนิเมัส นอกจากนี้ยังมีตัวอย่างของผู้เป็นเจ้าของทาส ซึ่งเข้ามาในคริสตจักร เช่น พีเลโมน

ในที่นี่ ไม่ได้กล่าวถึงความถูกต้องหรือผิดของการมีทาสรับใช้ แต่กล่าวถึงพฤติกรรมของผู้เชื่อที่เป็นทาส คนรับใช้หรือทาสที่เชื่อจะต้องให้เกียรติ (ทิเม (time) เคารพ) ให้ความสำคัญอย่างเหมาะสม แก่เจ้านายที่ไม่ได้เชื่อพระเจ้า แทนที่จะเกลียดชังหรือแค้นใจ เช่นนั้นแล้ว พวกเขาจะเป็นพยานในการเป็นคริสเตียนของตน การกระทำที่มีใจพยายาบท หรือการกบฏอย่างเปิดเผยอาจ “หลู่พระเกียรติ” หรือทำลายพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าและคำสอนของพระองค์ได้ คริสเตียนจะต้องให้เกียรติแก่ผู้ที่มีอำนาจเหนือพวกเขาไม่ว่าพวกเขาจะเป็นผู้มีอำนาจในสังคม (โรม 13:1-7) บิดามารดาที่บ้าน (เอเฟซัส 6:1) หรือเจ้านายที่ทำงาน (เอเฟซัส 6:5-7)

ข้อ 2 ในทำนองเดียวกัน ถ้าคริสเตียนเป็นทาสต่อผู้ที่เชื่อ เขาควรจะคงความเคารพเหมือนเดิมแม้ว่าตอนนี้ พวกเขามีความเท่าเทียมกันทางฝ่ายวิญญาณก็ตาม ตามจริงแล้ว เขาควรจะรับใช้นายด้วยความสามารถมากยิ่งขึ้นเพราะการรับใช้ของเขาก่อให้เกิดประโยชน์กับคริสเตียนอีกคนหนึ่งแล้ว *Expositor's New Testament* อธิบายไว้ว่า

ทาสที่เป็นคริสเตียนมีแนวโน้มที่จะทักท้วงว่าตนมีเสรีภาพ ความเท่าเทียม และความเป็นพี่น้องในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเจ้านายที่เป็นคริสเตียน มากกว่ากับเจ้านายที่เป็นผู้ที่ไม่เชื่อ เจ้านายที่เป็นคริสเตียนตกอยู่ในที่นั่งลำบาก ต้องวุ่นวายใจระหว่างหลักการแห่งความเชื่อซึ่งเขามีร่วมกับทาสของเขา และกฎของสภาพสังคมซึ่งเขารู้สึกว่าไม่ใช่เรื่องผิดทั้งหมด¹

ผู้อธิบายข้อพระคัมภีร์จำนวนมากแนะนำว่าทาสบางคนเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่เจ้านายเป็นสมาชิกอยู่

แม้ว่าจรรยาของคริสเตียนจะขัดแย้งกับการมีทาสรับใช้โดยพื้นฐาน เห็นได้ชัดว่าคริสตจักรไม่ได้สั่งให้ผู้เชื่อใหม่ปล่อยทาสของตนเป็นอิสระโดยทันที แต่ฤทธิ์เดชในการเปลี่ยนแปลงของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทำให้เจ้านายที่รับเชื่อผู้นั้นปฏิบัติต่อทาสของตนอย่างพี่น้องและถูกจ้างที่

ได้รับความเคารพ ซึ่งขัดกับพฤติกรรมของเจ้าของทาสที่ไม่ได้เชื่อพระเจ้าอย่างเห็นได้ชัด และนำไปสู่การเลิกทาสในคริสตจักรในท้ายที่สุด

ทุกคนมีความเท่าเทียมกันในพระคริสต์ แต่พวกเขาไม่จำเป็นต้องมีสถานะทางสังคมเท่าเทียมกัน บางคนอาจไม่เคยมีทรัพย์สินมากมาย หรือเป็นผู้นำทั้งในสังคมหรือในคริสตจักร อย่างไรก็ตาม การยอมรับหรือการดำรงตำแหน่งในคริสตจักรจะต้องไม่ขึ้นอยู่กับความร่ำรวยหรือยากจนของบุคคล (ยากอบ 2:2-7)

เราจะต้องสอนหลักการเหล่านี้และยึดถือเป็นคำสั่งสอนที่ถูกต้อง และเป็นแบบแผนพฤติกรรมในพระนิเวศของพระเจ้า (ดู 3:15)

ข. ที่มาของคุณค่าทางโลก (6:3-5)

(3) ถ้าผู้ใดสอนผิดไปจากนี้ และไม่ยอมเห็นด้วยกับพระวจนะอันมีหลักของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา และคำสอนที่สมกับทางของพระเจ้า (4) ผู้นั้นก็เป็นคนทะนงตัวและไม่รู้อะไร เขาชอบพุ่มเถียงและโต้แย้งในเรื่องคำซึ่งเป็นเหตุให้เกิดการวิวาทกัน การทะเลาะวิวาทกัน การกล่าวร้ายกัน การไม่ไว้วางใจกัน (5) และการด่าทอกันระหว่างผู้ที่มีใจทรามและไร้ความสัตย์จริง ที่คิดว่าทางของพระเจ้านั้นเป็นทางได้ประโยชน์

ข้อ 3-4 ดูเหมือนว่า มีผู้ทำลายบางคนที่จะกล่าวเช่นนี้อยู่เสมอ “นั่นเป็นความเห็นของคุณ ผมมีความเชื่อถือของผมนเองในเรื่องนั้น” ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงไว้ชัดเจนว่า เปาโลเขียนจดหมายภายใต้การดูแลของพระเจ้าและจดหมายของเขาเป็น “พระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (1โครินธ์ 14:37) ดังนั้น ถ้ามีผู้สอนคำสั่งสอนที่ขัดกับคำประกาศเหล่านี้ ถ้อยคำของพวกเขาไม่ “มี ห ล ก ” (ฮูกิโอโน (*hugiano*) ซึ่งเป็นรากของคำว่า ความสะอาด สุขภาพดี ในที่อื่นๆ แปลว่า “มีหลัก” [ดู 1:10]) และสามารถนำไปสู่ความอธรรมได้

ครูเช่นนั้นมักจะแสดงให้เห็นความหยิ่งยโส “ผมรู้มากพอๆ กับเปาโล เขาไม่ได้ฉลาดสักเท่าไร” แต่ในความเป็นจริง เขา “ไม่รู้อะไร” เขาไม่รู้ว่าเขาไม่รู้ คำที่ใช้สำหรับ “ทะนงตัว” (*tu phoomai*) ในที่นี้มีความเหมาะสมเป็นอย่างยิ่ง มาจาก *tu phoo* (*tuphoo*) ซึ่งหมายถึง “การทำให้เกิดควั่น การอำพรางในหมอก” ในภาษาที่ใช้กันในปัจจุบัน ครูเหล่านี้ อยู่ “ในหมอก”

“ชอบ (อุตตริ)” (*noseeo*) มีความหมายตามตัวอักษรว่า “การเจ็บป่วย” ซึ่งตรงข้ามกับ มีหลัก และใช้ในการอุปมาในภาษากรีกโบราณเพื่อหมายถึงการป่วยทางจิต เฮเยอร์ กล่าวไว้ว่า คำดังกล่าวหมายถึง “มีความสนใจในสิ่งหนึ่งเป็นอย่างมากจนกลายเป็นโรค มีความชอบจนน่ากลัว” นักแปลคนหนึ่งกล่าวถึงครูที่สอนผิดไว้ดังนี้ “โรคภัยของเขาคือความอยากรู้ อยากเห็นเกี่ยวกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ” “เรื่อง คำ” หรือมีความหมายตามตัวอักษรว่า “การต่อสู้ด้วยคำพูด” ดูเหมือนจะเป็นงานอดิเรกของบางคน พระคัมภีร์ฉบับ NASB แปลข้อพระคัมภีร์ส่วนนี้ว่า “เขามีความสนใจคำถกที่ก่อให้เกิดการโต้แย้งและพุ่มเถียงกันเกี่ยวกับคำมากจนน่ากลัว” ผู้ชอบเถียงกันเรื่องคำทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทกัน การวิวาทกัน การกล่าวร้ายกัน (*blasphemia*) ดูหมิ่น สบประมาท พุดตอถูก) การไม่ไว้วางใจกัน และผลร้ายทางฝ่ายวิญญาณอื่นๆ อีกมากมาย “การไม่ไว้วางใจกัน” อาจแปลได้ว่า “การสงสัยที่มุ่งร้าย” ต่อความจริงใจของผู้ที่ต่างจากพวกเขา³

ข้อ 5 “การด่าทอกัน” (*diaparatibe*) แสดงถึงการเสียดสีกัน หรือความขัดแย้งกัน ผู้สอนผิดก่อให้เกิดความขัดแย้งกันอย่างต่อเนื่อง ไร้ความสัตย์จริง การใช้คำว่า “ไร้” (*apostereo*) ในที่นี้ดูเหมือนว่าจะแสดงถึงว่า ครั้งหนึ่งพวกเขาเคยมีความจริง แต่ได้เสียความจริงนั้นไปและตัดสิทธิ์การรับมรดกของตนเอง ผลลัพธ์ในตอนท้ายของการหันไปจากความจริงคือความเสื่อมทรามของจิตใจ คริสเตียนในยุคแรกจำนวนมากกลับไปนับถือศาสนาอื่น (กาลาเทีย 1:6; 3:1-3; 4:9-11; กิจการ 15:1, 24) สำหรับหลายคนในปัจจุบัน หมายถึงการหันไปสู่วิถีชีวิตก่อนที่จะมาเชื่อพระเจ้า หรือกลับไปสู่หลักการหรือความเชื่อทางศาสนาที่ไม่เป็นตามพระคัมภีร์ในเวลาก่อนหน้านั้น

การเสียความจริงไปนั้นโดยปกติเกี่ยวข้องกับการกลับไปสู่การเป็นทาสของวัตถุนิยม ตัณหา และข้อผิดพลาดทางฝ่ายวิญญาณ สัญญาณแน่ชัดที่แสดงให้เห็นว่าหลงไปในทางนี้คือ การมีความคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของคริสเตียนกับวัตถุนิยมของต่างๆ ที่บิดเบือนไป คนเช่นนี้อาจอนุญาตให้ใจของพวกเขาเสื่อมเสียจนเชื่อว่าทางของพระเจ้าเป็นวิธีที่ก่อให้เกิดกำไร ในสมัยของเรา เราเห็นว่าผู้ที่ทำให้การรับใช้เป็น พอริสมอส (porismos) “ทางได้ประโยชน์” ผู้สนับสนุน “ชาวดีเรื่องความมั่งคั่ง” (ถ้าเป็นคริสเตียน จะได้เป็นคนร่ำรวย) ในปัจจุบันอยู่ในกลุ่มคนจำพวกนี้ เราต้องไม่คบหาสมาคมกับผู้ที่สอนคำสอนผิดๆ

ค. ความชอบธรรมกับความสุจริตใจ (6:6-10)

(6) จริจอยู่ เราได้รับประโยชน์มากมายจากทางของพระเจ้าพร้อมทั้งความสุขใจ (7) เพราะว่าเราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกอันใด เราก็เอาอะไรออกไปจากโลกไม่ได้อันนั้น (8) แต่ถ้าเรามีอาหารและเสื้อผ้า ก็ให้เราพอใจด้วยของเหล่านั้นเกิด (9) ส่วนคนเหล่านั้น ที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในข่ายของความเขี้ยววน และติดบ่วงแร้วและในความปรารถนานานาที่ไร้ความคิดและเป็นภักดิ์ตัว ซึ่งทำให้คนเราต้องถึงความพินาศเสื่อมสูญไป (10) ด้วยว่าการรักเงินทองนั้นเป็นมูลรากแห่งความชั่วทั้งมวล และเพราะความโลภนี้แหละ จึงทำให้บางคนห่างไกลจากความเชื่อ และตรอมตรมด้วยความทุกข์

ข้อ 6 คริสเตียนจะต้องค้นหา “ความสุขใจ” (เอาทาร์เซอา (autarcheia)) มากกว่าสิ่งที่ดีเหมือนความมั่งคั่ง สิ่งเหล่านี้ไม่ยั่งยืน แต่ความสุขใจจะอยู่ตลอดไป ไม่ว่าจะมั่งคั่งมากเพียงใด พระเยซูทรงสอนเราว่าจะคิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของอย่างไร “จงระวังและเว้นเสียจากการโลภทุกประการ เพราะว่าชีวิตของคนมิได้อยู่ในการที่มีของฟุ่มเฟือย” (ลูกา 12:15) ซาโลมอนเรียนรู้ว่าความมั่งคั่งและร่ำรวยไม่ใช่ทางไปสู่ความพอใจ “อย่าทำงานเพื่อเห็นแก่ทรัพย์สินศฤงคาร จงฉลาดพอที่จะยับยั้งไว้ [เพราะว่า] เจ้าจะพังตาของเจ้าอยู่ที่ของอนิจจังหรือ เพราะทรัพย์สินสมบัติมีปีกแน่นอนที่เดียว มันจะบินไปในท้องฟ้าเหมือนนกอินทรี” (สุภาษิต 23:4-5, NIV) นอกจากนี้ เขายังเตือนอีกว่า “บุคคลผู้วางใจในความมั่งคั่งจะล้มละลาย แต่คนชอบธรรมจะรุ่งเรืองอย่างไรไม่เชียว” (สุภาษิต 11:28, NIV)

ใน ชีวิต ถ้า เรา ได้ รับ สิ่ง ของ ทาง โลก เรา ควร ใช้ สิ่ง เหล่า นั้น และ ชอบ คุณ พระเจ้าสำหรับสิ่งเหล่านั้น แต่ไม่ไว้วางใจในสิ่งเหล่านั้น การพึ่งพาสิ่งเหล่านั้นจะทำให้เราไม่มีสันติสุข แต่มีความกังวลและความเป็นทุกข์ ความมั่นคงของเราอยู่ในพระคริสต์ ไม่ใช่ในทรัพย์สินสิ่งของของเรา “ท่านจงอย่าเป็นคนเห็นแก่เงิน จงพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสว่า เราจะไม่ละท่าน หรือทอดทิ้งท่านเลย” (ฮีบรู 13:5) ผู้ซึ่งมีความสุขใจไม่ว่าสถานะทางโลกจะเป็นอย่างไรเป็นผู้ที่ร่ำรวยอย่างแท้จริง

ข้อ 7 โลกปัจจุบันนี้ไม่ใช่บ้านชั่วคราวของเรา เพราะอยู่ในเวลาจำกัด และเรามุ่งไปสู่นิรันดร์ เราเพียงแต่ผ่านไปเหมือนกับ ผู้อาศัยในโลกอย่างโลกไม่เป็นบ้านเกิดเมืองนอน (ฮีบรู 11:13; 1เปโตร 2:11) เราไม่ได้นำสิ่งใดมากับเราในโลกนี้ และเราไม่สามารถทำอะไรไปได้ ไรท์กล่าวไว้ว่า “โลกนี้ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งที่ท่านเป็นได้”⁴ ผู้จัดการศพคนหนึ่งกล่าวว่า “ไม่มีกระเป๋าในผ้าห่อศพ” เราใช้สิ่งที่เราได้รับเพื่อดำรงชีวิตอยู่ได้ และเราทิ้งสิ่งที่เหลือไว้กับผู้ที่ยังอยู่ การเข้าใจเช่นนั้นช่วยให้มีความสุขใจ

ข้อ 8 เราควรพอใจกับสิ่งจำเป็นพื้นฐานในชีวิต และไม่โลภต่อผู้ดีนรณเพื่อสิ่งต่างๆ มากมาย ในที่นี้ เป็นที่เดียวในพระคัมภีร์ใหม่ ที่ใช้คำว่า *เดยโทรเฟ* (diatrophe) (อาหาร มีความหมายตามตัวอักษรว่า “วิธีการดำรงชีวิต”) และ *สเคพาสมา* (skepasma) (เสื้อผ้า มีความหมายตามตัวอักษรว่า “การปกปิด) คำเหล่านี้ใช้ในงานเขียนอื่นๆ เพื่อแสดงความหมายที่กว้างกว่าที่กล่าวไว้ในที่นี้ คำแรกนี้อาจหมายถึงสิ่งใดๆ ก็ตามที่บำรุงและเลี้ยงดู ในขณะที่คำหลังอาจหมายถึง “การปกป้อง” อริสโตเติล ใช้ *สเคพาสมา* เพื่อหมายถึงบ้าน ดังนั้น คำศัพท์ทั้งสองนำมาใช้ร่วมกันเพื่อหมายถึงสิ่งจำเป็นพื้นฐานในชีวิต หรือดังที่เรากล่าวกันในปัจจุบันว่า “อาหาร ที่อยู่อาศัยและเครื่องนุ่งห่ม”

ข้อ 9 ผู้ที่อยากร่ำรวย (ไม่จำเป็นว่าหมายถึงผู้ที่รวยอยู่แล้ว) ตกอยู่ในข่ายของความเขี้ยววน และติดบ่วงแร้วและตัณหา คำว่า “อยาก” (บูเลมา (boulama)) ไม่ใช่เพียงแต่ความเพ้อฝันทางอารมณ์เท่านั้น แต่หมายถึงความปรารถนาที่เกิดจากการคิด

คำนวณ ความปรารถนาที่จะเป็นคนร่ำรวยนี้ไม่ใช่เพียงความคิดช่วงเวลาสั้นๆ แต่เป็นวิธีการซึ่งคำนวณและวางแผนไว้เพื่อที่จะเป็น คนร่ำรวย บางครั้ง แผนการเช่นนั้นอาจได้ผล แต่ไม่เคยนำไปสู่ความสุขและสันติสุข สิ่งเหล่านี้นำวิญญูณที่เชื่อวางใจไปในชาย ของความเย้ายวน ติดบ่วงแล้ว และความปรารถนาที่ไร้ความคิดและเป็นภัยแก่ตัว ซึ่งนำไปสู่ความตกต่ำและความพินาศ ตัวเงิน เองไม่ได้ก่อให้เกิดปัญหาเหล่านี้ แต่การรักเงินก่อให้เกิดปัญหาเหล่านี้ (ข้อ 10)

ความร่ำรวยไม่ใช่สิ่งดีหรือชั่ว แต่ความโลภ ความอยากได้ และการเสียเวลา ครอบครวั การอธิษฐานและคริสตจักรเพื่อให้ ได้เงินมาเป็นสิ่งผิดอย่างแท้จริง ไม่ต้องสงสัยว่ามีคนร่ำรวยที่รักเงินน้อยกว่าผู้ที่ยากจนที่คิดว่าตนไม่สามารถถวายเป็นศิษย์ได้ ทศนคติที่ดีที่สุดสำหรับคริสเตียนอยู่ในสุภาษิต 30:8-9 นั่นคือ “ขอให้ความมั่งคั่งและความเท็จไกลจากข้าพระองค์ ขออย่าประทาน ความยากจนหรือความมั่งคั่งแก่ข้าพระองค์ ขอเลี้ยงข้าพระองค์ด้วยอาหารที่พอดีแก่ข้าพระองค์ เกรงว่าข้าพระองค์จะอิม และ ปฏิเสธพระองค์ แล้วพูดว่า ‘พระเจ้าเป็นผู้ใดเล่า’ หรือเกรงว่าข้าพระองค์จะยากจนและขโมย และกระทำให้พระนามพระเจ้าของข้า พระองค์เป็นมลทิน” (NIV) พระเยซูทรงเลือกใจความสำคัญนี้ในตัวอย่างการอธิษฐานในมัทธิว 6:11 ว่า “ขอทรงโปรดประทาน อาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้”

ความปรารถนาที่ไร้ความคิดและเป็นภัยแก่ตัวเหล่านี้ทำให้ (บูธิโซ (buthizo) จุ่ม จมลงสู่เบื้องล่าง) คนทั้งหลายถึง ความพินาศ (ออเลเธรอส (olethros) ความตกต่ำ แต่ไม่ได้หายนะทางวิญญูณทั้งหมด เพราะคำนี้อาจหมายถึงผลทางร่างกาย ได้) และเสื่อมสูญ (อาโพเลอา (apoleia) ความพินาศอย่างแท้จริง) การละเลยหรือไม่ใส่ใจคำเตือนที่เคร่งครัดนี้คือการเชื่อเชิญ ปัญหาที่ร้ายแรงที่สุดมา

ข้อ 10 ด้วยว่าการรักเงินของนั้นเป็นมูลรากแห่งความชั่วทั้งหมด (“ความชั่วทุกประเภท” NIV) ความอยากได้และความ โลภสามารถทำลายพื้นฐานทางฝ่ายวิญญูณของชีวิตคนทั้งหลายได้เพื่อที่ลมแห่งการทดลองจะพัดมายังพวกเขา บุคคลอาจหลง ผิดไปในความบาปทางเพศ แต่เขาประนีประนอมในเรื่องใดที่ทำให้เขาอ่อนแอต่อการทดลองดังกล่าวได้ โดยปกติแล้ว ไม่ต้องดูที่ ไหนไกล ผู้เขียนคนหนึ่งกล่าวว่า “ไม่มีความชั่วประเภทใดที่ไม่ได้มีบ่อเกิดจากความปรารถนาความมั่งคั่ง เมื่อรากของมันฝังอยู่ใน ดินของใจ”

การจะเป็นผู้นำฝ่ายวิญญูณได้นั้นมีพื้นฐานส่วนหนึ่งมาจากทัศนคติเกี่ยวกับเงิน เมื่อเยโรธเนาะนำโมเสสให้แต่งตั้ง ตัวแทน (ผู้ปกครอง ผู้มีอำนาจ) เพื่อช่วยเหลือเขาในการทำงานต่างๆ คุณสมบัติประการหนึ่งคือพวกเขาต้องไม่กินสินบน (อพยพ 18:21) ผู้ปกครองและผู้นำคริสเตียนจะต้องไม่ “เป็นคนเห็นแก่เงิน” (1ทิโมธี 3:3, 8; ทิตัส 1:7, 11; 1เปโตร 5:2) ความปรารถนา เช่นนั้นนำคนทั้งหลายไปจากความเชื่อ จึงนำความโศกเศร้าและปัญหามากมายเข้ามาในชีวิต

8. คำเตือนสุดท้าย (6:11-21)

ก. สิ่งสำคัญนอกไปจากวัตถุนิยม (6:11-12)

(11) แต่ท่านผู้เป็นคนของพระเจ้า จงหลีกเลี่ยงสิ่งเหล่านี้ จงมุ่งมั่นในความชอบธรรม ในทางของพระเจ้า ความ เชื่อ ความรัก ความอดทน และความอ่อนสุภาพ จงต่อสู้อย่างเต็มกำลังความเชื่อ จงยึดชีวิตนิรันดร์ไว้ ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกให้ท่าน รับ ในเมื่อท่านได้รับเชื่ออย่างดีต่อหน้าพยานหลายคน

เปาโลเตือนทิโมธีให้ปฏิเสธความปรารถนาทางเนื้อหนังที่ต้องการเงิน การ “หลีกเลี่ยงสิ่งเหล่านี้” หมายถึงการหนี จากการทดลองอยู่เสมอ ในทางตรงกันข้าม ผู้รับใช้จะต้องใช้เวลาของตนในการมุ่งมั่นในความชอบธรรมและผลของ พระวิญญูณ คำขี้นานี้มีความสอดคล้องกับบัญชาของพระเยซูในการ “แสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของ พระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้” (มัทธิว 6:33)

“ความชอบธรรม” ในที่นี้ไม่ใช่ความชอบธรรมที่ผู้เชื่อมีด้วยความเชื่อ (โรม 4:1-8) แต่เป็นความชอบธรรมของแต่ละคน และเป็นในทางปฏิบัติซึ่งสำแดงออกด้วยวิถีชีวิตที่แยกออกและทัศนคติที่ได้รับการชำระ (2โครินธ์ 6:14-18;

โรม 12:1-2) ทั้งนี้ รวมถึง การเลียนแบบ ลักษณะ ของ พระเจ้า และ การสำแดง ผล ของ พระวิญญาณดังที่อธิบายอยู่ในกาลาเทีย 5:22-23

ข้อ 12 เมื่อติดุทธภรณ์แห่งความชอบธรรมแล้ว เราต้องต่อสู้อย่างเต็มกำลังความเชื่อ ยูดา 3 เตือนเราไว้คล้ายคลึงกันว่า “ต่อสู้เพื่อหลักคำสอนที่เชื่อกันอยู่” คำที่ใช้แปลว่า “ต่อสู้” ในข้อ 12 (*อาโกนิซอไม* (*agonizomai*)) เป็นคำศัพท์ทางการกีฬา หมายถึง “การเข้าร่วมการแข่งขัน”

ผู้นำคริสเตียนต้องต่อสู้ทางฝ่ายวิญญาณเพื่อรักษาความสุจริตแห่งพระกิตติคุณ ปกป้องคริสตจักรไม่ให้หนีไปจากความจริง และยึดมั่นความเชื่อส่วนตัวตลอดอายุแห่งความสงสัยและเวลาแห่งการทดลอง เมื่อชนะการต่อสู้ พวกเขาจะได้รับ “รางวัล ซึ่งในพระเยซูคริสต์พระเจ้าได้ทรงเรียกจากเบื้องบนให้เราไปรับ” (ฟิลิปปี 3:14) จากนั้น เปาโลประกาศว่า “ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง ข้าพเจ้าได้แข่งขันจนถึงที่สุด ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว” (2ทิโมธี 4:7) คำหนุนใจในข้อ 12 ให้ “ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง” ดูเหมือนจะตรงข้ามกับการต่อสู้ที่ชั่วร้าย เพื่อให้ได้เงินและความร่ำรวย เราควต่อสู้เพื่อความเชื่อ ไม่ใช่เงินทอง

คริสเตียนต้องยึดถือชีวิตนิรันดร์ซึ่งต่างจากสิ่งต่างๆ ของโลกนี้ เราต้องเอาใจใส่สิ่งที่อยู่เบื้องบน (โคโลสี 3:2) ไม่ใช่สิ่งต่างๆ ของโลกนี้ เราได้รับการเรียกด้วย “คำทรงเรียกอันบริสุทธิ์” (2ทิโมธี 1:9, *พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับเก่า*) และ “การที่พระเจ้าทรงเรียก” (ฮีบรู 3:1) การติดตามสิ่งของโลกนี้ไม่เหมาะสมกับผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งอันยิ่งใหญ่ เนื่องจากเป็นอันตรายต่อคำพยานของเขา และ “พยาน” จำนวนมากที่เห็นว่าเขาประกาศตนเป็นคริสเตียนกำลังมองดูเขาอยู่

ข. การวิงวอนของเปาโล (6:13-16)

(13) ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า ผู้ทรงประทานชีวิตแก่สิ่งทั้งปวง และต่อพระพักตร์พระเยซูคริสต์ ผู้ได้ทรงเป็นพยานอันดีต่อหน้าปอนทัส ปีลาต (14) ให้ท่านรักษาคำบัญชานี้ไว้อย่าให้ต่างพร้อย และอย่าให้มีที่ติได้ จนถึงเวลาที่พระเยซูคริสต์เจ้าของเราจะเสด็จมา (15) ซึ่งพระเจ้าผู้เสวยสุขและทรงฤทธิ์สูงสุดแต่พระองค์เดียว พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และพระผู้เป็นเจ้าเหนือเทพเจ้าทั้งปวง จะทรงสำแดงให้ปรากฏในเวลาอันควร (16) พระองค์ผู้เดียวทรงอมตะ และทรงสถิตในความสว่างที่ซึ่งไม่มีคนใดจะเข้าไปถึง ผู้ซึ่งมนุษย์ไม่เคยเห็น และจะเห็นไม่ได้ พระเกียรติและฤทธานุภาพอันถาวรจะมีแต่พระองค์นั้น อามีน

ข้อ 13-14 อัครทูตเน้นความสำคัญของถ้อยคำของเขาอีกครั้ง (ดู 5:21) พระเจ้าทรงเป็นพยานว่าเปาโลเตือนทิโมธีให้ปฏิบัติตามสิ่งเหล่านี้อย่างสัตย์ซื่อ ข้อพระคัมภีร์นี้เรียกให้พระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ และพระเยซูคริสต์ผู้ทรงไว้บาปและมีความเชื่อฟัง ซึ่งพระเจ้าผู้ทรงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ ทรงเป็นพยาน

“คำบัญชานี้” อาจหมายถึงคำสั่งให้ “หลีกเลี่ยงเสียจากสิ่งเหล่านี้” (ข้อ 11) หรือ “ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง” (ข้อ 12) โดยเฉพาะ แต่อาจหมายถึงจดหมายทั้งฉบับ เราต้องไม่ขาดตกบกพร่องไม่ว่าในเรื่องใดๆ “อย่าให้ต่างพร้อย และอย่าให้มีที่ติได้” จนกว่าการเสด็จมาของพระคริสต์ การเสด็จมาครั้งที่สองขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเหตุจูงใจแรกของการมีชีวิตที่ขอบพระทัยพระเจ้า (1ยอห์น 3:2-3)

ในที่นี้ ยังกล่าวว่ามาตรฐานของความชอบธรรมเหล่านี้จะมีผลบังคับและประชากรของพระเจ้าในทุกยุคสมัยต้องปฏิบัติตาม ประเพณีและมาตรฐานในสังคมรอบตัวเราอาจเปลี่ยนแปลงไป แต่ข้อกำหนดของพระกิตติคุณยังเป็นเหมือนเดิมในทุกยุค “จนถึงเวลาที่พระเยซูคริสต์เจ้าของเราจะเสด็จมา”

ข้อ 15 ผู้อธิบายข้อพระคัมภีร์มากมายโยงส่วนแรกของข้อพระคัมภีร์นี้กับข้อก่อนหน้านี้นี้ โดยกล่าวว่า “พระเจ้าจะทรงสั่ง ำ แ ด ง [ก า ร ป ร า ก ฎ ข อ ง อ ง ค์ พ ร ะ เ ย ชู - คริสต์เจ้า] ในเวลาของพระองค์เอง” (NIV) เป็นความจริงอย่างยิ่งว่า “วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์หรือพระบุตรก็ไม่

รู้แต่พระบิดาองค์เดียว” (มัทธิว 24:36; มาระโก 13:32) หมายถึงการเสด็จมาของพระองค์จะเตือนคริสเตียนเพื่อที่พวกเขาจะรอดคอยพระองค์ และพระองค์จะทรงปรากฏแก่คริสเตียนก่อน(ทิตัส 2:13; ฮีบรู 9:28) พระองค์จะทรงรับคริสตจักรของพระองค์ไป ตามที่อธิบายไว้ใน 1 เธสะโลนิกา 4:15-17 อีกแง่หนึ่งของการปรากฏขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นลักษณะของการสำแดงอย่างเต็มที่ของพระเมสสิยาห์ เมื่อพระองค์ทรง “ลงโทษของคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า และแก่คนที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเยซูเจ้าของเรา” (2 เธสะโลนิกา 1:8)

“ในเวลาอันควร” อาจหมายถึงเวลาที่กล่าวถึงใน 2 เธสะโลนิกา 1:8 โดยเฉพาะ หรือหมายถึง เหตุการณ์ในกาลสุดท้ายทั้งหมด โดยทั่วไป เวลาเหล่านี้จะสำแดงให้เห็นว่าใครเป็นผู้มีอำนาจในเหตุการณ์ต่างๆ บนโลกนี้อย่างแท้จริง พระเยซูในฐานะที่ทรงเป็นพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เป็นผู้ทรงฤทธิ์สูงสุดแต่พระองค์เดียว ไม่มีผู้ใดนอกจากพระองค์ (อิสยาห์ 44:8, 24) เมื่อยอห์นได้รับสิทธิพิเศษในการเห็นสวรรค์ เขาเห็นบัลลังก์เดียวและผู้เดียวที่ประทับอยู่บนบัลลังก์นั้น (วิวรณ์ 4:2) ผู้เดียวบนบัลลังก์นั้นคือพระเยซู (ดูวิวรณ์ 1:7-8, 17-18; 4:8; 22:3-4) ยอห์นเรียกพระเยซูด้วยตำแหน่งเดียวกันกับที่ชื่อพระคัมภีร์นี้ใช้คือ “จอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย” (วิวรณ์ 19:16)

ข้อ 16 ชื่อพระคัมภีร์นี้บรรยายพระเยซูว่าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ คำภาษากรีกสำหรับ “เดียว” หมายถึงลักษณะพิเศษ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ พระองค์เท่านั้นที่เป็นอมตะ (อาธานาเซีย (athanasia) การไร้ความตาย การไม่สามารถตายได้) (ผู้ใดก็ตามที่จะแบ่งปันชีวิตอมตะจะทำเช่นนั้นได้ด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์เท่านั้น) “ทรงสถิต” คือ *ออยเคอ* (oikeo) ซึ่งหมายถึง “อยู่ที่บ้าน” ในที่นี้ บรรยายถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงอยู่ที่บ้านในลักษณะที่ไม่สามารถเข้าถึงได้ (อาพรอซิทอส (aprositos)) บางที การอธิบายนี้ย้อนไปถึงประสบการณ์ของโมเสสเมื่อพระเจ้าตรัสแก่เขาว่า ไม่มีผู้ใดสามารถเห็นพระพักตร์ของพระองค์ (การปรากฏ สง่าราศี) และมีชีวิตอยู่ได้ (อพยพ 33:20)

เนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ (ยอห์น 4:24) พระองค์ไม่ทรงประจักษ์แก่ตามนุษย์ (ยอห์น 1:18; 1 ยอห์น 4:12) ไม่ มี ใ ้ ค ร ส ่า ม ่า ร ธิ ์ น พระวิญญาณของพระเยซูได้ แต่พระเยซูทรงประจักษ์แก่ตาในเนื้อหนัง พระองค์ทรงเป็นพระฉายที่ชัดเจนของพระเจ้าผู้ที่มีมนุษย์มองไม่เห็น (ฮีบรู 1:3; โคโลสี 1:15) สำแดงความชอบธรรม ความรัก และสติปัญญาของพระเจ้าให้แก่โลกนี้ มนุษย์มองไม่เห็นพระเจ้าเลยและไม่สามารถเข้าถึงพระองค์ได้ ยกเว้นทางพระเยซูคริสต์ ในสมัยที่มีพลับพลาและพระวิหาร มีเพียงมหาปุโรหิตเท่านั้นที่สามารถเข้าถึงพระที่นั่งกรูณา และสง่าราศีของพระเจ้าหลังผ้าม่านได้ และจะเข้าไปพร้อมกับโลหิตของเครื่องถวายบูชาเท่านั้น ในตอนนี้ ทุกคน “เข้ามาใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์” เนื่องจากการตายของพระองค์บนไม้กางเขนเปิดผ้าม่านออก (มัทธิว 27:51; เอเฟซัส 2:13) และทุกคนมีสิทธิ์ที่จะเข้าหาพระเจ้าได้ด้วยการไถ่บาปของพระคริสต์ ดังที่ ออกัสตัส โทปลาตี เขียนไว้ในบทเพลงที่มีชื่อเสียงของเขาว่า

พระศิลาแห่งยุคทั้งหลาย แยกออกเพื่อข้า ขอให้ข้าได้ซ่อนตัวในพระองค์
ขอน้ำและพระโลหิต อันไหลจากสี่ข้างที่บาดเจ็บของพระองค์
รักษาความผิดบาป ช่วยข้าให้รอดจากความพิโรธและชำระข้าให้บริสุทธิ์
น้ำตาของข้าจะไหลชั่ววันรันดร์ได้หรือ ความปรารถนาของข้าจะไม่รู้จักความพอใจหรือ
สิ่งเหล่านี้ไม่อาจไถ่บาปได้ พระองค์จะต้องทรงช่วยให้รอด พระองค์เพียงแต่ผู้เดียว
ข้าไม่ได้นำสิ่งมีค่าใดมา เพียงแต่ยึดอยู่กับไม้กางเขนของพระองค์เท่านั้น

ค. คำเตือนเรื่องความมั่งคั่ง (6:17-19)

(17) สำหรับคนเหล่านั้นที่มั่งมีฝ่ายโลก จงกำชับเขาอย่าให้มีมานะทิฐิ หรือให้เขามุ่งหวังในทรัพย์ที่ไม่เที่ยง แต่จงหวังในพระเจ้าผู้ทรงประทานทุกสิ่ง เพื่อความสะดวกสบายของเขา (18) จงกำชับให้เขากระทำดี ให้กระทำดีมากๆ ให้เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และไม่เห็นแก่ตัว (19) อย่างนี้จึงจะเป็นการวางฐานอันดีไว้สำหรับตนเองในภายหน้า เพื่อว่าเขาจะได้รับเอาชีวิต ซึ่งเป็นชีวิตอันแท้จริง

ข้อ 17-18 “[การ] มั่งมีฝ่ายโลก คือผู้ที่มีสิ่งของและทรัพย์สินทางโลกมากมาย ตรงกันข้ามกับผู้ที่มีเล็กน้อยหรือไม่มีเลย เป็นไปได้ที่จะไม่มีสิ่งของต่างๆ แต่ร่ำรวยสำหรับพระเจ้า หรือมีสิ่งของต่างๆ แต่ยากจนสำหรับพระเจ้า (ลูกา 12:21) บุตรของพระเจ้า รู้จักความมั่งคั่งแห่งพระคุณของพระองค์ (เอเฟซัส 1:7) และได้พบ “คลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่าง” ในพระองค์ (โคโลสี 2:3) ความมั่งมีที่แท้จริงไม่ใช่เงินและทอง แต่เป็นของประทานอันดีทุกอย่างและของประทานอันเลิศทุกอย่าง ที่มาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง (ยากอบ 1:7) เช่น สันติสุข ความหวัง ความรัก ความปิติยินดี พระคุณ และประโยชน์อื่นๆ อีกมากมายซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ “ความรอดอันยิ่งใหญ่” นี้ (ฮีบรู 2:3)

พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวโทษการมีเงินหรือสิ่งของ แต่ถ้าสิ่งเหล่านี้ทำให้คนมีมานะทริฐิ (ฮุสเซล็อฟรอนีโอ *hupselophroneo*) อวดดี ยโส) ก็จะทำให้เขาตกต่ำ ผู้ที่มั่งคั่งควรจะทำดีและกระทำดีให้มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พวกเขาควรจะมี “เชื้อเพื่อเผื่อแผ่ และไม่เห็นแก่ตัว” หรือเต็มใจที่จะแบ่งปันสิ่งที่มีกับผู้อื่นที่มีความขัดสน (เอเฟซัส 4:28) พวกเขาไม่ควรจะไว้วางใจในความร่ำรวย แต่ในพระเจ้าผู้ทรงประทาน “ทุกสิ่ง เพื่อความสะดวกสบายของเรา”

ข้อความภาษากรีกหมายความว่า พวกเขาไม่ควรจะ “หวังในทรัพย์ที่ไม่เที่ยง” ไม่มีสิ่งใดในชีวิตที่ไม่แน่นอนมากไปกว่าความร่ำรวย วันหนึ่งอาจมีมากมาย วันถัดมา ก็เสียไปหมด ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเป็นศิษยาภิบาลของชายคนหนึ่งซึ่งมีความร่ำรวยเป็นอย่างมาก แต่เขาเริ่มลงทุนที่มีเสี่ยงสูง และเข้าร่วมหุ้น [กับผู้ที่ไม่เชื่อ] อันเป็นสิ่งที่ขัดกับหลักการตามพระคัมภีร์ ข้าพเจ้าให้คำปรึกษาแก่เขาเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่เขากลัวตอบว่า “คุณเป็นศิษยาภิบาลคริสตจักรไป ผมก็จะทำธุรกิจของผม อย่างหวังผมเลย ผมสบายดี” แต่เงินทั้งโลกไม่สามารถทำให้คริสเตียนคงอยู่ได้ถ้าเขาตั้งใจจะเมิดบัพญญติขององค์พระผู้เป็นเจ้า ภายในหนึ่งปี ผู้ชายคนหนึ่งซึ่งมีความสะดวกสบายทุกอย่างที่จะนึกฝันได้ และล้าพองใจในการซื้อทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาเพียงแต่บอกเป็นนัยว่าต้องการนั้น ล้มละลาย ชับรถยนต์เก่าเสียดัง และศิษยาภิบาลของเขาซื้อของกินของใช้ให้เพื่อที่ครอบครัวของเขาจะมีกิน เขารู้สึกอับอาย ขายหน้าและสับสน และเขาหันไปจากพระเจ้าในท้ายที่สุด เขาไว้วางใจในทรัพย์ที่ไม่เที่ยง ความมั่งคั่งของเราอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ในรายการหุ้นของเรา

ข้อ 19 เอิร์ล กล่าวว่า “อย่างนี้จึงจะเป็นการวาง” เป็นคำเดียวในภาษากรีก *อาพอเทซารีโซ* (*apothesarizo*) ซึ่งมาจากคำว่า *เทซารอส* (*thesaurus*) ซึ่งหมายถึง “คลังสมบัติ” และจึงหมายถึง “ทรัพย์สมบัติ”⁵ ใจความสำคัญในที่นี้คือว่า ด้วยการให้อย่างไม่เห็นแก่ตัว คนทั้งหลายจะ “วางรากฐานอันดีไว้สำหรับตนเองในภายหน้า” (NASB) มีคำกล่าวที่กล่าวกันว่า “เราเอาไปกับเราไม่ได้” ยังคงเป็นความจริงอยู่ แต่สิ่งที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่เรา เราสามารถใช้เพื่อเหตุของพระองค์ และจึงได้รับรางวัลนิรันดร์ พระเยซูทรงสอนในมัทธิว 6:19-21 ว่า “อย่าสะสม (เทซารอส) ทรัพย์สมบัติ (เทซารอส) ไว้สำหรับตัวในโลก เพราะว่าทรัพย์สมบัติ (เทซารอส) ของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย การเชื่อฟังคำเตือนนี้ช่วยให้มั่นใจว่า ผู้เชื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์

ง. การปฏิเสธปรัชญาของโลกนี้ (6:20-21ก)

(20) *ทิโมธีเอ๋ย* สิ่งที่เราบอกท่านแล้วนั้น จงรักษาให้ดี จงละเว้นการพูดที่ไร้สาระ และการขัดแย้งในความเห็นซึ่งสำคัญผิดว่าเป็นความรู้ (21) บางคนสำคัญผิดอย่างนั้น จึงได้พลาดไปจากจุดหมายของความเชื่อ

ข้อ 20 ในที่นี้ อัครทูตวิงวอนอย่างจริงใจให้ “รักษา” (*ฟูลาสโซ* (*phulasso*) ดูแล ในความหมายทางทหาร) สิ่งที่มีมอบหมายให้แก่ทิโมธี เปาโลเรียกให้ทิโมธีมีความสัตย์ซื่อในฐานะผู้อารักขา (1โครินธ์ 4:2) แต่ละบุคคลมีความรับผิดชอบต่อ “ของประทานและ [การ] ทรงเลือกสรรไว้” (โรม 11:29) ที่เราได้รับจากพระเจ้า นอกจากนี้ คริสเตียนแต่ละคนยังมีหน้าที่รักษาและปกป้องความบริสุทธิ์ของพระกิตติคุณ (1ทิโมธี 4:16)

ในการปฏิบัติตามคำสั่งนั้น ผู้รับใช้จะต้องละเว้น (เอ็คเทระโพ (ektrepo) หลีกหนีหรือหลีกเลี่ยงที่จะเกี่ยวข้องกับ) และไม่ให้ใจเสียงูที่ไร้สาระ (เคนอโฟเนีย (kenophobia) ในที่นี้ แปลว่า “การพุดที่ไร้สาระ”) และชั่วร้าย (หยาบคาย) เช่นเดียวกับ “ความเห็น” (กะโนซิส (gnosis) ความรู้) ที่ไม่ถูกต้อง คำศัพท์คำหลังนี้ตามที่ใช้โดยครูที่สอนผิดเป็นสิ่งที่เรียกกันไม่ถูกต้อง “สำคัญผิด”

ศัพท์ดังกล่าวอาจหมายถึงรูปแบบแรกเริ่มของความเชื่อที่ว่าความรอดเกิดจากความรู้อื่น (Gnosticism) ซึ่งใช้ตามความหมายของ กะโนซิส วินเซนส์อธิบายว่า

[ผู้ที่เชื่อว่าความรอดเกิดจากความรู้อื่น (Gnostics) เป็น] ศัตรูที่น่ากลัวที่สุดของคริสตจักรในศตวรรษที่สอง พวกเขาอ้างว่ามีความรู้มากกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อชนชั้นที่มีความรู้ พวกเขาบอกว่า ด้วยความเข้าใจทางปรัชญา อันเป็นสิ่งตรงข้ามกับความเชื่อ ที่มนุษย์จะต้องสร้างขึ้นใหม่ ความเชื่อเหมาะสมกับประชาชนชั้นกรรมกรหยาบคายเท่านั้น ซึ่งเป็นมนุษย์ที่เหมือนสัตว์ คำถามเกี่ยวกับสติปัญญาที่มีอยู่ในคำสอนเหล่านี้มีสองอย่าง คือ เพื่ออธิบายงานในการทรงสร้าง และการอธิบายเกี่ยวกับการมีตัวตนของสิ่งชั่ว ปัญหาทางจรรยาของพวกเขาก็เกี่ยวกับวิธีพัฒนาลักษณะที่สูงกว่าในสภาพแวดล้อมของสิ่งที่ชั่วร้ายอย่างแท้จริง ในทางศีลธรรม พวกเขามีการกระทำสุดขั้วที่ต่างกันสองประการ ได้แก่ การถือสันโดษ และการมกมาก แม้ว่าลัทธิเหตุผลเป็นระบบที่ชัดเจน ไม่ได้พัฒนาจนถึงขีดสุดจนกระทั่งประมาณกลางศตวรรษที่สอง แต่มีการกล่าวถึงระบบนี้ในการหันไปจากพระเจ้าในจดหมายที่เปาโลเขียนถึงชาวโคโลสี ไม่แปลกถ้าเราจะพบว่าในการอ้างอิงถึงจดหมายเรื่องการเป็นศิษยาภิบาล ซีไปถึงข้อผิดพลาดของผู้ที่เชื่อว่าความรอดเกิดจากความรู้อื่น

ข้อ 21ก การติดตามข้อผิดพลาดในคำสั่งสอน แม้ว่าจะเรียกว่าเป็น “ความรู้เกี่ยวกับการสำแดง” แต่ก็จะนำไปสู่ความหายนะของความเชื่อที่แท้จริง สิ่งทีกล่าวในที่นี้คือว่า บุคคลสามารถทำให้ความเชื่อส่วนตัวเสื่อมเสียหรือเสียไปได้ เหมือนเช่นตำแหน่งของเขา “ในความเชื่อ” ด้วยเหตุนี้ ผู้เชื่อจะต้องแยกตนเองออกจากผู้ที่มีเมมาในสติปัญญา หรือวิธีการตื่นเต้นในทางโลก การไม่ปฏิบัติเช่นนั้นทำให้บุคคลหนึ่ง “พลาดไป” (อาสตอเชเอ (astocheo) ทำผิดพลาด) การพลาดรางวัลของพระเจ้า (ฟิลิปปี 3:14) จะเป็นเรื่องเศร้าอย่างแท้จริง

จ. คำอวยพร (6:21ข)

(21ข) ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด

ข้อ 21ข ผู้ปกครองหนุ่มจำเป็นต้องได้รับคำอวยพรเช่นนี้ “ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด” ผู้รับใช้ต้องมีพระคุณในการเลี้ยงดูฝูงแกะของตนอย่างแน่นอน เมื่อความกดดันก่อตัวขึ้นและปัญหาเกิดขึ้นเหมือนเช่นน้ำท่วม การรู้ว่าพระคุณของพระเจ้ามีเพียงพอ (2โครินธ์ 12:9) เป็นสิ่งปลอบโยน เปาโลต้องการให้ทิโมธีเพลิดเพลินกับความมั่งคั่งที่พระคุณของพระองค์ประทานให้แก่เขา “อาเมน” ขอให้เป็นที่ไปตามนั้นกับทุกคน ในคริสตจักร และในทุกยุค

บรรณานุกรม

¹White, *Expositor's Greek Testament*, 140.

²Ibid., 141.

³Ibid, 142.

⁴Ibid., 143.

⁵Ralph Earle, *Word Meanings in the New Testament* (Grand Rapids: Baker Book House, 1986), 400.

⁶Vicent, 283-84.

จดหมายฉบับที่สองของอัครทูตเปาโล ถึง
ทิโมธี

บทนำเกี่ยวกับทิโมธี ฉบับที่สอง

ผู้เขียน

ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้แนะนำตนเองว่าเป็น “เปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์” แม้ว่าบางคนไม่ยอมรับว่าเปาโลเป็นผู้เขียนเนื่องจากจดหมายเรื่องการเป็นศิษยาภิบาลมีรูปแบบเฉพาะ แต่นักวิชาการที่ระมัดระวังเรื่องความบริสุทธิ์ ยอมรับว่าอัครทูตเปาโลเป็นผู้เขียนอย่างแน่นอน (ดูบทนำทั่วไป)

ผู้รับ

ผู้เขียนจำหน่ายจดหมาย “ถึงทิโมธี บุตรที่รักของเรา” ทิโมธีเป็นผู้ที่เปาโลรับเป็นบุตร รับเชื่อและได้รับการฝึกอบรมเป็นผู้รับใช้จากเปาโล ในตอนนี้ เขาอายุใกล้จะสี่สิบปี และเป็นผู้ปกครองที่มีประสบการณ์ ความรับผิดชอบของเขาในเวลานั้นคือ คริสตจักรที่เอเฟซัส เปาโลให้เขาอยู่ที่นั่นเพื่อดูแลงาน ซึ่งถูกคนนอกกริตและผู้ที่ยังไม่เชื่อจากความจริงต่อผู้ งานที่สำคัญเช่นนั้นสมควรได้รับความช่วยเหลือจากที่ปรึกษาทางฝ่ายวิญญาณของเขา เป็นความรับผิดชอบที่หนักและไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาซาบซึ้งกับการเอาใจใส่ที่ต่อเนื่องและความห่วงใยของเปาโลอย่างมาก

บางคนกล่าวว่า โดยธรรมชาติแล้ว ทิโมธีเป็นคนเหนียวอายและไวต่อความรู้สึก อาจมีความสงสัยในตัวเองและรู้สึกว่าคุณเองไม่ดีพอ หากเป็นเช่นนั้น อาจเป็นเหตุผลที่เปาโลเปลี่ยนรูปแบบการเขียนจดหมายให้เน้นการปฏิบัติมากขึ้น ศัตรูมีอยู่ทั้งภายในและภายนอก ทำให้ต้องระมัดระวังตลอดเพื่อที่จะอยู่รอดได้ การข่มเหงอันโหดร้ายของนีโวกัลจะถึงจุดเลวร้ายที่สุด ส่งผลให้คริสเตียนหลายคนเสียชีวิต ครูที่สอนผิดคอยที่จะโจมตีทิโมธี เหมือนสุนัขป่ากัดกินกระต่าย อย่างไรก็ตาม ไม่มีสิ่งใดระบุว่าทิโมธีไม่มีคุณสมบัติเหมาะสม เห็นได้ชัดว่าเขาทำภารกิจที่ได้รับมอบหมายได้เป็นอย่างดี

สถานที่และเวลาที่เขียน

เปาโลเขียน [จดหมายนี้] จากเรือนจำในโรม ง่ายที่จะจินตนาการถึงชายมีอายุ ถูกขังอยู่ในคุกที่ชื้นและมืด [ในความเป็นจริง] อาจจะเป็นอย่างนั้น แตกต่างไปจากครั้งแรกที่เขาถูกจองจำในโรม ซึ่งเป็นเพียงแค่การถูกคุมขังอยู่ในบ้าน สถานที่ซึ่งคาดว่าเป็นที่พักของเขาในเรือนจำมารทีน พรินซ์ (Mamartine Prison) เป็นสถานที่ที่น่ารังเกียจ อาหารจะถูกส่งลงไปให้นักโทษผ่านทางช่องโหว่ในเพดาน อย่างไรก็ตาม เปาโลเป็นนักโทษของนีโวกัล จักรพรรดิผู้บ้าคลั่ง ซึ่งสั่งเผากรุงโรมและโยนความผิดให้คริสเตียน และนี่โรตั้งใจแก้แค้นคริสเตียน

เพื่อนเพียงคนเดียวของเปาโลคือลูกา เขาอาจเป็นผู้บันทึกจดหมายที่น่าซึ่งใจถึงทิโมธีฉบับนี้ในปี ค.ศ. 66 หรือ 67

ความสำคัญและรูปแบบ

จดหมายฉบับนี้ดูเหมือนจะเน้นสามคำด้วยกัน ได้แก่ *อดทน รักษา เทศนา* ผู้ปกครองหนุ่มจะต้อง *อดทน* “การยากลำบาก” นั่นคือ เวลายากลำบากที่มีการต่อสู้จากคนที่หันไปจากความจริงที่อยู่ภายในคริสตจักรและการข่มเหงจากคนภายนอก เขาจะต้อง *รักษา* “ข้อความอันดี” ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงประทานแก่เขา เขาจะต้อง *เทศนา* “พระวจนะ” อันเป็นสิ่ง **ที่ จ ะ ตี อ ง ไ ต้ ร ี บ ก า ร ป ก ฎ อ ง ใน** 1ทิโมธีจะต้องได้ *ประกาศ* ใน 2ทิโมธี

อาจไม่มีหนังสือเล่มใดในพระคัมภีร์ที่มีทั้งลักษณะเน้นความเป็นจริงและความสงสารเหมือนเช่นจดหมายฉบับนี้ เปาโลเขียนจดหมายฉบับสุดท้ายของเขาจากคุกในโรมในรูปแบบที่เป็นส่วนตัวมาก ดูเหมือนว่าอารมณ์จากใจของเขาจะไหลลงสู่ปากกา เขารู้ว่าเขากำลังจะถูกประหารในเร็ววัน แต่อารมณ์นั้นไม่ใช่ความกลัว เขาพร้อมที่จะตาย เห็นได้ชัดว่าเขาสองจิตสองใจระหว่างความปรารถนาที่จะจากไป (ศัพท์ที่สวดงามสำหรับความตายในเวลานั้น) และความปรารถนาที่จะอยู่และประกาศและปกป้องพระกิตติคุณต่อไป (ดูฟิลิปปี 1:20-25) หนังสือ 2ทิโมธี เรียกได้ว่าเป็นความตั้งใจและคำกล่าวสุดท้ายของเปาโล

เนื่องจากเขารู้ว่าเขาจะ “จากไป” ในเร็ววัน เขาจึงเตือนทิโมธีให้หยิบคบเพลิงแห่งความจริงและดำเนินต่อไปด้วยความกล้าหาญ คำวิงวอนที่หนักแน่นของเขาในบทที่ 4 เป็นข้อความที่มีการอ้างอิงมากที่สุดข้อความหนึ่งในพระคัมภีร์ เพราะให้คำชี้แนะที่ดีและชัดเจนแก่ทิโมธี ผู้รับใช้พระกิตติคุณหลายพันคนตั้งเวลานั้นมาได้ยืนคำสั่งเดียวกัน เมื่อพวกเขาได้เข้ามารับใช้

ข้อเรียกร้องสุดท้ายของเปาโลคือ ให้ทิโมธีหาคนอื่นดูแลหน้าที่ของเขาแทน และมาหาเปาโล ตัวอย่างการปลอบโยนของเพื่อนคริสเตียนชัดเจนที่สุดในจดหมายฉบับสุดท้ายของเปาโล

สรุปจดหมายทิโมธี ฉบับที่สอง

1. คำพิพากษา (1:1-2)
2. ความรู้สึกขอบคุณของเปาโล (1:3-7)
 - ก. สำหรับมิตรภาพของทิโมธี (1:3-4)
 - ข. สำหรับความเชื่อของทิโมธี (1:5ก)
 - ค. สำหรับมรดกที่ตกทอดมาถึงทิโมธี (1:5ข)
 - ง. สำหรับของประทานของทิโมธี (1:6-7)
3. การทนทุกข์ของเปาโล (1:8-18)
 - ก. นักโทษ (1:8)
 - ข. การทนทุกข์อย่างไม่ละอาย (1:9-12)
 - ค. ความสัตย์ซื่อในการทนทุกข์ (1:13-14)
 - ง. ผู้ถูกทิ้ง (1:15)
 - จ. ได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อน (1:16-18)
4. การงานของคริสเตียน (2:1-26)
 - ก. ผู้อรักขา (2:1-2)
 - ข. ทหาร (2:3-4)
 - ค. นักกีฬา (2:5)
 - ง. กสิกร (2:6-7)
 - จ. ผู้สอน (2:8-14)
 - ฉ. นักเรียน (2:15-19)
 - ช. ภาชนะ (2:20-22)
 - ซ. คนรับใช้ (2:23-26)
5. การอดทนในเวลาสุดท้าย (3:1-17)
 - ก. กลิย์ค (3:1)
 - ข. การทดลองเนื้อหนังและวิญญาณ (3:2-5)
 - ค. ศาสนาปลอม (3:6-9)
 - ง. การข่มเหงเพราะความเชื่อ (3:10-13)
 - จ. วิธีเอาชนะ (3:14-17)
6. คำเตือนสุดท้ายของเปาโล (4:1-5)
 - ก. ความรับผิดชอบต่อพระเจ้า (4:1)
 - ข. การใช้พระวจนะ (4:2)

- ค. คำเตือนเกี่ยวกับการหันไปจากความจริง (4:3-4)
 - ง. ความสัติยข้อในการรับใช้ (4:5)
7. คำพยานสุดท้ายของเปาโล (4:6-8)
- ก. เขาพร้อมที่จะจากชีวิตนี้ (4:6)
 - ข. บ้านที่เกี่ยวกับความสำเร็จทางฝ่ายวิญญาณ (4:7)
 - ค. ความคาดหวังชีวิตนิรันดร์ (4:8)
8. คำชี้แนะสุดท้ายของเปาโล (4:9-15)
- ก. เพื่อที่ทิโมธีจะมาพบเขาในโรม (4:9-12)
 - ข. นำสิ่งสำคัญบางอย่างมา (4:13)
 - ค. ระวังอเล็กซานเดอร์ (4:14-15)
9. รายงานสุดท้ายของเปาโล (4:16-18)
- ก. แก่คดีโดยลำพังต่อหน้าศาลโรม (4:16)
 - ข. คำปรึกษาของพระเจ้า (4:17)
 - ค. ความเชื่อมั่นเกี่ยวกับการช่วยเหลือในอนาคต (4:18)
10. คำทักทายและคำลาสุดท้ายของเปาโล (4:19-22)
- ก. คำทักทายเพื่อน (4:19)
 - ข. ข้อมูลเกี่ยวกับเพื่อน (4:20)
 - ค. คำทักทายจากเพื่อน (4:21)
 - ง. คำอวยพร (4:22)

ทิโมธี ฉบับที่สอง บทที่หนึ่ง

1. คำทักทาย (1:1-2)

(1) จากเปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์ตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ผู้ได้รับมอบการประกาศพระสัญญา ที่จะทรงกระทำ
ชีวิตที่
ซึ่ง
มี
ใน
พระ
เยซู
คริสต์
(2) ถึง ทิโมธี บุตรที่รักของเรา ขอพระคุณและพระเมตตา และสันติสุขจากพระบิดาเจ้า และพระเยซูคริสต์เจ้าองค์พระผู้เป็น
เจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด

ข้อ 1 เปาโลเริ่มต้นจดหมายห้าฉบับของเขาเหมือนกันว่า “จากเปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์ตามน้ำพระทัยของพร
เจ้า...” (ดู 1โครินธ์ 2โครินธ์ เอเฟซัส โคลโลสี) ซึ่งแตกต่างจากจดหมายฉบับแรกถึงทิโมธีเพียงเล็กน้อย ในตอนต้นนี้ เปาโลต้องการที่
จะบอกชื่อของตนและพิสูจน์อีกครั้งว่าตนมีอำนาจของอัครทูต

จดหมายฉบับนี้เป็นฉบับสุดท้ายของเปาโล และเขากล่าวไว้ชัดเจนว่า แม้ว่าความตายจะใกล้เข้ามา แต่เขามีชีวิต และเขา
ตระ
หน
ึก
ว่า
ชีวิต
นี้
น
ม
า
จ
า
ก
พระ
คริสต์ เปาโลดำเนินชีวิตอย่างเต็มที่ เขามีชีวิตที่น่าตื่นเต้นและน่าพอใจ เขามีความปีติยินดีในชีวิตโดยไม่อวดดี และมีความ
โศกเศร้าในชีวิตโดยไม่ขมขื่น เขาได้เรียนรู้คุณค่าของความสุขใจ (ฟิลิปปี 4:11-13) เขาพบว่าพระคริสต์ได้ทรง “ให้สิ่งสารพัดแก่เรา
ที่จะให้มีชีวิตและมีธรรม” (2เปโตร 1:3) เพราะพระเจ้าทรงตั้งเขาเป็นอัครทูต เขาจึงมีชีวิตอย่างบริบูรณ์หรือ เขาจะมีความร่าเริง
เช่นนี้หรือไม่ถ้าเขาเป็นเพียงสมาชิกคนหนึ่ง บางที เพราะว่าเขารู้ว่าจะให้และรับอย่างไร รู้ว่ามีขึ้นก็มีลง นั่นคือ การงอโดยไม่ทำให้
หัก การเข้าใจในเวลาที่คุณอื่นสับสน ดูเหมือนว่าเขาจะคุ้นเคยกับชีวิตในทุกด้าน

ข้อ 2 คำทักทายเป็นอันประทับใจ “บุตรที่รัก [αγαπητός (agapetos)] ของเรา” แสดงให้เห็นว่าเป็น
จดหมายส่วนตัว เขาจะเทใจของเขาแก่บุตรในความเชื่อที่แท้จริง (1ทิโมธี 1:2) เขาตรงไปตรงมา เปิดเผยให้เห็นสิ่งที่เขารู้สึกลึกๆ
มากที่สุด เขาใช้ภาษาที่ทิโมธีจะเข้าใจได้ง่ายเมื่อพูดถึงใจความสำคัญที่เหมาะสมสำหรับข้อความสุดท้ายกับผู้เทศนาหนุ่ม เขา
เตือนทิโมธีเกี่ยวกับรากทางฝ่ายวิญญาณ เตือนเขาเกี่ยวกับผู้ที่จะทำลายพระกิตติคุณ และเตือนเขาเกี่ยวกับเสน่ห์ดึงดูดใจของ
ความมั่งคั่ง สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับคำทักทาย ดูคำอธิบายเกี่ยวกับ 1ทิโมธี 1:1-2

2. ความรู้สึกขอบคุณของเปาโล (1:3-7)

ก. สำหรับมิตรภาพของทิโมธี (1:3-4)

(3) เมื่อข้าพเจ้าระลึกถึงท่านในการอธิษฐานอยู่เสมอแล้ว ข้าพเจ้าขอขอบคุณพระเจ้าซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ด้วยจิตสำนึกอัน
บริสุทธิ์เช่นบรรพบุรุษของข้าพเจ้า (4) ขณะเมื่อระลึกถึงน้ำตาของท่าน ข้าพเจ้าก็ปรารถนาทั้งวันทั้งคืนที่จะได้พบท่าน ซึ่งจะทำให้
ข้าพเจ้ายินดีอย่างยิ่ง

ข้อ 3-4 เปาโลแสดงความขอบคุณโดยอ้างถึงความทรงจำของเขาเกี่ยวกับวิญญาณที่อ่อนโยนของทิโมธี โดยกล่าวว่า
“น้ำตาของท่าน” เปาโลคิดถึงการมีเพื่อนที่ซื่อสัตย์ของเขาอยู่ข้างเขา เขารู้ว่าทิโมธีเป็นคนหนุ่มและรับใช้ท่ามกลางปัญหาสำคัญที่มี
อยู่เพื่อเอาประโยชน์จากความหนุ่มแน่นของเขา เปาโลมีความเห็นใจทิโมธี และในการอธิษฐานของเขา เขานึกถึงทิโมธีเป็นสำคัญ
เขาต้องการและจำเป็นต้องให้ทิโมธีกระทำภารกิจในเอเฟซัส เขารู้สึกซึ่งใจด้วยน้ำตาของทิโมธี ซึ่งอาจเป็นครั้งแรกเมื่อพวกเขาได้กล่าว
คำอำลา (ดูกิจการ 20:37) ความทรงจำนั้นทำให้เปาโลปรารถนาที่จะพบเพื่อนหนุ่มของเขาอีกครั้งก่อนที่เขาจะตาย เขาหวังว่า
จะมีความปีติยินดีเมื่อพวกเขากลับมาพบกันอีก

การกล่าวถึงจิตสำนึกอันบริสุทธิ์แสดงให้เห็นว่าเปาโลได้กระทำหน้าที่ซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้ทำทุกประการอย่างสัตย์ซื่อ (ดูกิจการ 20:27) ไม่มีการกล่าวโทษในใจของเขา ไม่มีเรื่องน่าอับอาย ไม่มีความผิดพลาดต่อเนื่องสำคัญๆ

ข. สำหรับความเชื่อของทิโมธี (1:5ก)

(5ก) ข้าพเจ้าระลึกถึงความเชื่ออย่างจริงใจของท่าน

ข้อ 5ก นอกจากนี้ เปาโลยังคิดถึงความมุ่งมั่นที่จริงใจของทิโมธีต่อความเชื่อ ซึ่งยายและแม่ของเขาได้ถ่ายทอดให้เขา “จริงใจ” (อานูพอคริทอส(anupokritos)) เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะพูดว่า “แท้จริง” คำว่า “หน้าซื่อใจคด” (hypocrite) ของเรามาจากรากศัพท์ภาษากรีกเดียวกัน คำอุปสรรค *a* ทำให้คำมีความหมายตรงกันข้าม ดังนั้นจึงแสดงถึง “การไม่หน้าซื่อใจคด” ความสัตย์ซื่อของทิโมธีต่อ “ความเชื่อ” เป็นสิ่งแสดงออกภายนอกถึงความเชื่อภายในในพระคริสต์

ค. สำหรับมรดกที่ตกทอดมาถึงทิโมธี (1:5ข)

(5ข) อันเป็นความเชื่อซึ่งเมื่อก่อนได้มีอยู่ในโลอิสยายของท่าน และในยูนิส มารดาของท่าน และบัดนี้ข้าพเจ้าเชื่อว่ามิได้อยู่ในท่าน

ข้อ 5ข วิญญาณของทิโมธีเป็นผลอันเกิดจากการเลี้ยงดูของแม่และยายที่เกรงกลัวพระเจ้า เปาโลเห็นคุณค่าของมรดกตกทอดทางศาสนาของตัวเอง “จากบรรพบุรุษของข้าพเจ้า” (ข้อ 3) และทุกคนที่มีชีวิตวัยเด็กที่เป็นคริสเตียนควรจะเห็นค่า มรดกแห่งประเพณีอันเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้าและนิตยทางศาสนาเป็นทรัพย์สินที่มีค่า เป็นเหตุผลควรแก่การขอบพระคุณ ความเชื่อดั้งเดิมของโลอิสและยูนิสไม่ใช่คริสเตียน แต่เป็นศาสนายิว แต่คริสต์ศาสนามีรากมาจากศาสนายิวพระเจ้าทรงเหมือนเดิม พระเยซูฮวาร์ พระบิดาเจ้าแห่งพันธสัญญาเก่า กลายมาเป็นพระเยซู พระบุตรของพระเจ้า ในพระคัมภีร์ใหม่ ศาสนาทั้งสองไม่มีการจำแนกอย่างชัดเจน แต่ศาสนาหนึ่งเกิดขึ้นจากอีกศาสนาหนึ่ง และทำให้ศาสนานั้นสำเร็จ

ง. สำหรับของประทานของทิโมธี (1:6-7)

(6) อันของประทานของพระเจ้าซึ่งมีอยู่ในท่าน โดยที่ข้าพเจ้าได้เอามือวางบนท่านนั้น ขอเตือนว่าท่านจงกระทำให้รุ่งเรืองขึ้น (7) เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงประทานจิตที่ขลาดกลัวให้เรา แต่ได้ทรงประทานจิตที่กอปรด้วยฤทธิ์ ความรัก และการบังคับตนเองให้แก่เรา

ข้อ 6 “กระทำให้รุ่งเรืองขึ้น” มีความหมายตามตัวอักษรหมายถึง “ทำให้เกิดขึ้นใหม่ ทำให้ลุกไหม้ต่อไป” ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า ความกระตือรือร้นของทิโมธีเย็นลง” ในที่นี้ น่าจะถูกต้องมากกว่าถ้าจะกล่าวว่า “กระทำให้รุ่งเรืองมากยิ่งขึ้น” ผู้ที่เคยเฝ้าดูแลไฟจะรู้ว่าจำเป็นที่จะต้องกวน หรือเขี่ยให้ติดอยู่เสมอ ไฟแห่งความมุ่งมั่นของเราทำให้จำเป็นต้องมีการฟื้นฟูบ้างเป็นครั้งคราว เหล่าสาวกบางคนที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันฟื้นเทคอสต์ได้รับการเพิ่มเติมในการประชุมอธิษฐานในเวลาต่อมา (กิจการ 2:4; 4:31)

“ของประทานของพระเจ้า” ไม่ได้ระบุไว้ว่าเป็นอะไร *ชาริสมา (charisma)* ซึ่งหมายถึงของประทานที่มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นคำศัพท์ที่ใช้ในที่นี้ บางคนแปลว่าเป็นพระคุณพิเศษอาจเกี่ยวข้องกับการบริหาร ซึ่งทิโมธีได้รับเพื่อช่วยเขาให้การทำงานบางอย่างในคริสตจักร

“โดยที่ข้าพเจ้าได้เอามือวางบนท่านนั้น” อาจหมายถึงการสถาปนาทิโมธี แม้ว่าไม่ได้ระบุไว้ชัดเจนก็ตาม การสถาปนานี้อาจเกิดขึ้นในการประชุมหรือแม้แต่ในการประชุมส่วนตัวระหว่างคนทั้งสอง เป็นได้ว่าคณะผู้ปกครองอยู่ด้วยกันกับเปาโลในการ

กระทำนี้เมื่อเห็นว่าทิโมธีมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะเป็นผู้ใช้ (1ทิโมธี 4:4)

ข้อ 7 พระเจ้าทรงประทานความสามารถที่จะไม่มีความกลัวในการรับใช้พระองค์แก่คนทั้งหลาย และให้พวกเขามีฤทธิ์ความรัก และการบังคับตนที่จำเป็นต่อการประสบความสำเร็จทางฝ่ายวิญญาณ “การบังคับตนเอง” โซฟรอนิสมอส (sophronismos) โดยทั่วไปแปลว่า “ระเบียบวินัย การบังคับตนเอง”

3. การทนทุกข์ของเปาโล (1:8-18)

ก. นักโทษ (1:8)

(8) อย่าละอายที่จะเป็นพยานฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา หรือฝ่ายตัวข้าพเจ้าที่ถูกจำจองอยู่เพราะเห็นแก่พระองค์ แต่จงมีส่วนในการยากลำบาก เพื่อเห็นแก่ข่าวประเสริฐ โดยอาศัยฤทธิ์เดชแห่งพระเจ้า

ข้อ 8 “เป็นพยาน” ตามที่ใช้ในที่นี้ หมายถึงคำสอนเกี่ยวกับจรรยาและทัศนคติเกี่ยวกับศีลธรรมตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกำหนดไว้ ไม่มีเหตุผลเหมาะสมที่จะอายต่อการเป็นพยานนี้ เปาโลกล่าวไว้ชัดเจนว่าเขาไม่ละอายในเรื่องข่าวประเสริฐ (โรม 1:16) เขาไม่ได้กล่าวว่าทิโมธีอายแต่ใช้คำภาษากรีก ซึ่งในที่นี้หมายถึง “อย่าเริ่ม”

เปาโลเพิ่มตนเองเข้าไปในคำเตือนนี้ “หรือฝ่ายตัวข้าพเจ้า” คนอื่นๆ ได้ทิ้งเขาไป (1:15; 4:10) เพราะรู้สึกอายต่อการจองจำของเขาหรือความกล้าหาญของเขา หรือความกลัว [ว่าจะเกิดอันตรายต่อ] ตนเองในการเป็นเพื่อนกับผู้ที่ยึดมั่นชีวิตอันตรายเช่นนั้น เขาวิงวอนให้ทิโมธีทนความลำเค็ญ (ความยากลำบาก) ที่เกิดขึ้นพร้อมกับการเทศนาพระกิตติคุณ (ดูโคโลสี 1:24) สำหรับการอดทนดังกล่าว เราสามารถฟัง “ฤทธิ์เดชของพระเจ้า” เพราะพระองค์ “ได้ทรงช่วยเราให้รอด และได้ทรงเรียกเรา” (ข้อ 9, พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับเก่า) พระองค์ผู้ทรงขอให้เราเสี่ยงชีวิตและชื่อเสียงของเรา จะไม่ละทิ้งเราในการทำหน้าที่เหล่านี้ เราอยู่ใน การรับใช้และการดูแลของพระองค์

ข. การทนทุกข์อย่างไม่ละอาย (1:9-12)

(9) ผู้ทรงช่วยเราให้รอด และทรงให้เราเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ (คำทรงเรียกอันบริสุทธิ์) ไม่ใช่เพราะเห็นแก่การดีที่เราได้กระทำ แต่เพราะเห็นแก่พระประสงค์ของพระองค์เอง และพระคุณซึ่งทรงประทานแก่เรา ในพระเยซูคริสต์ตั้งแต่เด็กด้าบรรพมานั้น (10) และบัดนี้ได้ทรงสำแดงให้ประจักษ์ โดยการที่พระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเราเสด็จมา ผู้ได้ทรงกำจัดความตายให้สูญสิ้น และได้ทรงกระทำให้ชีวิตและสภาพอมตะกระจ่างแจ้งโดยข่าวประเสริฐ (11) สำหรับข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ประกาศ เป็นอัครทูตและเป็นครู (12) เพราะเหตุนั้นเองข้าพเจ้าจึงได้ทนทุกข์ลำบากเช่นนี้ ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ละอาย เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า พระองค์ทรงสามารถรักษาซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันพิพากษา (กาลวันนั้น) ได้

ข้อ 9 “คำทรงเรียกอันบริสุทธิ์” ของเรา ซึ่งรวมถึงความรอดและการรับใช้ ไม่ได้เกิดขึ้นกับเราทางการกระทำของเรา หรือเพราะการกระทำการดี แต่ด้วยและทางพระคุณของพระเจ้า พระเจ้าทรงกำหนดพระคุณนี้ไว้ล่วงหน้าที่จะประทานแก่คริสตจักรก่อนสร้างโลก หรือตามตัวอักษรว่า “ก่อนนิรันดรกาล” ทรงวางแผนไว้ก่อนเวลาใดๆ ที่มนุษย์จะนึกฝัน วินเซนติกกล่าวไว้ว่า “ของประทานที่พระเจ้าทรงวางแผนและจัดลำดับไว้ก่อนที่จะทรงสร้างในที่นี้ถือว่าเป็นของประทานอย่างแท้จริง”¹ ในเวลานี้ วัตถุประสงค์และพระคุณนี้สำแดงออกมาโดยการปรากฏของพระเยซูคริสต์ การบังเกิด ชีวิต การสั่งสอน การวายพระชนม์ การฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์เป็นส่วนหนึ่งของ “การสำแดง” นี้ทั้งหมด พระกิตติคุณสำแดงแผนการของพระเจ้าเพื่อให้ชีวิต

นิรันดร์ และสภาพอมตะนิรันดร์แก่ผู้เชื่อทุกคน (โรม 1:16)

ข้อ 10 การกำจัดความตายไม่ได้หมายความว่าคริสเตียนจะไม่ตายทางร่างกาย เพราะพวกเขาต้องชิมความตายทางร่างกายอย่างแน่นอน ความตายทางร่างกาย ซึ่งเป็นการพิพากษาที่เห็นชัดที่สุด เป็นผลจากการทำบาปของมนุษย์ เป็นศัตรูสุดท้ายที่จะถูกทำลายโดยสภาพอมตะที่ทรงซื้อให้แก่เราที่ไม้กางเขน (1โครินธ์ 15:26) ชัยชนะนี้จะเกิดขึ้นโดยการฟื้นจากความตาย

ข้อ 11 ข้อพระคัมภีร์นี้อธิบายเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นเพราะ “พระกิตติคุณ” เปาโลได้รับการแต่งตั้งให้เป็น “ผู้เทศนา” ภาษากรีกคือ *เครูคสะ (kerux)* ชื่อที่ถือว่าเป็นผู้นำข่าวของจักรพรรดิซึ่งประกาศข่าวสารของจักรพรรดิให้แก่สาธารณชนได้รู้ ซึ่งมาพร้อมกับอำนาจเหมาะสมและระเบียบแบบแผนที่เหมาะสม รูปค่านามของคำนี้ปรากฏอยู่ใน 2ทิโมธี 4:2 ซึ่งกล่าวว่า “ให้ประกาศพระวจนะ”

ผู้ที่ “ได้รับแต่งตั้ง” หรือได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้าอย่างเหมาะสม เพื่อเทศนาพระกิตติคุณควรยินดีที่จะได้รู้จักว่าเป็น “ผู้เทศนา” เปาโลมีความยินดีเช่นนั้น มีบางคนล้มเหลวในการรับใช้ แต่เราจะต้องระลึกไว้ว่าไม่มีความล้มเหลวของคริสตจักร ความล้มเหลวของพระกิตติคุณ มีแต่ความล้มเหลวของมนุษย์เท่านั้น ความจริงยืนหยัดอยู่แม้เมื่อคนทั้งหลายล้มลง มีคนมาและไป แต่พระกิตติคุณคงอยู่ ข้อความพระกิตติคุณยังคงมีผลอยู่ พระโลหิตยังคงไหลจากไม้กางเขน และยังคงล้างให้ “ขาวกว่าหิมะ”

ให้คนอื่นรู้จักว่าเราเป็นผู้เทศนาดีกว่าเป็นที่ปรึกษา หรือผู้บริหาร หรือผู้จัดการ หรือแม้แต่ผู้นำ แม้ว่าทั้งหมดนั้นจะเป็นตำแหน่งที่น่ายกย่องก็ตาม บุคคลหนึ่งอาจเป็นดำรงตำแหน่งอย่างหนึ่งอย่างใด หรือตำแหน่งทั้งหมดนั้นแต่ไม่เป็นผู้เทศนา แต่ผู้เทศนาต้องดำรงตำแหน่งทั้งหมดนั้นและมากยิ่งขึ้นว่า บุคคลหนึ่งอาจตั้งเป้าหมายของตนในการเป็นเลิศในด้านใดๆ และประสบความสำเร็จได้ แต่การรับใช้โดยการเทศนาเป็นการทรงเรียกที่แน่นอนที่ต้องไม่เลือกราวกับว่าเป็นอาชีพๆ หนึ่ง คนๆ หนึ่งไม่ควรเข้าสู่การรับใช้อย่างไม่จริงจัง แต่ด้วยการเชื่อเชิญพิเศษ หรือการชี้แนะที่แน่นอนจากองค์พระผู้เป็นเจ้า

ศิษยาภิบาล และผู้ประกาศควรจะได้รับ การสังเกตเพราะการรับใช้โดยการเทศนาของพวกเขา (กิจการ 6:4; 1โครินธ์ 1:18-24) เปาโลเพิ่มเติมว่าเขาเป็นอัครทูตและ “ครู [ของชาวต่างชาติ]” ผู้เทศนาต้อง “เหมาะที่จะเป็นครู” (1ทิโมธี 3:2)

ข้อ 12 เปาโลประสบความสำเร็จทุกสิ่งเนื่องจากการทรงเรียกพิเศษของเขา (ฟิลิปปี 1:29-30; 2โครินธ์ 11:21-28) แต่เขาไม่เคยละอายเพราะการเป็นพยานหรือการทรงเรียกของเขา (ฟิลิปปี 3:10; โรม 1:16) ให้เขามีโอกาสที่จะประกาศฤทธิ์เดชของพระเจ้า ซึ่งรักษาคนเหล่านั้นที่จะทำทุกสิ่ง ทั้งชีวิตของเขา เสรีภาพของเขา ชื่อเสียงของเขา สภาพอมตะของเขา ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์

เปาโลรู้จักพระเจ้าเป็นการส่วนตัว คำว่า “รู้จัก” คือ *อยยดา (oida)* (ความรู้แน่นอน เห็นความสงสัย) ไม่ใช่ *กินอสโค (ginosko)* (ความรู้ที่มาจากประสบการณ์) และเน้นว่าความเชื่อของเขามีความแน่นอน เวสต์ให้ข้อสังเกตว่า

ความรู้ในที่นี้ไม่ใช่ความรู้จักส่วนตัวที่เกิดจากประสบการณ์ เช่น การมีความใกล้ชิดกับพระเจ้า แต่เป็นความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นในพระองค์เอง ซึ่งทำให้พระองค์พึงพาได้อย่างแท้จริงในทุกสถานการณ์ “ข้าพเจ้าได้เชื่อ” อยู่ในรูปกาลสมบุรณ์ในภาษากรีก มีความหมายครบถ้วนว่า “ข้าพเจ้าได้เชื่อด้วยผลในปัจจุบันว่าความเชื่อของข้าพเจ้าเป็นความเชื่อที่ก่อตั้งไว้แน่นอน” เป็นเหมือนกับซ่อนดอกตะปูเข้าในแผ่นไม้และยึดแน่นอยู่กับอีกด้านหนึ่ง สิ่งนั้นจะติดไว้ตลอด²

“เชื่อมั่น” อยู่ในรูปกาลสมบุรณ์เช่นกัน แสดงให้เห็นว่าความเชื่อของเปาโลมั่นคงและไม่เปลี่ยนแปลง ไม่สามารถนำเขาออกจากความเชื่อมั่นนี้ได้ “รักษา” คือ *ฟูลาสโซ (phulasso)* ซึ่งโดยปกติใช้ในภาษาของทหารเพื่อแสดงสถานะของการได้รับการ “ปกป้อง”

เปาโลหมายความว่าอย่างไรเมื่อกล่าวถึงสิ่งที่เขา “ได้มอบไว้” แก่พระเจ้า เขาหมายถึงจิตวิญญาณของเขาหรือการรับใช้ของเขา นักวิชาการเห็นไม่ตรงกันในเรื่องนี้ แน่นอนว่า เขาได้มอบความรอดนิรันดรของวิญญาณเขาให้แก่องค์พระผู้เป็นเจ้า แต่เขาอาจหมายถึงการรับใช้ที่เขาได้กระทำ เนื่องจาก “กาลวันนั้น” น่าจะหมายถึงการพิพากษาในอนาคตเมื่องานของเขาจะได้รับการท ด ล อ ง ตั้ ง ว ย ไ้ ฟ (1โครินธ์ 3:13-15) “ได้มอบไว้” เป็นคำศัพท์ทางธนาคาร หมายถึง “ฝาก” เขาจึงฝากความเชื่อไว้เพื่อเป็นเหตุให้รอด และงานในการรับใช้ของเขาไว้จนถึงการพิพากษา (ได้รับรางวัล) เปาโลอาจหมายถึงทั้งความรอดและการรับใช้ในข้อ 9 เมื่อเขากล่าวถึง “คำทรงเรียกอันบริสุทธิ์” ดังนั้น จึงอาจหมายความว่าเช่นเดียวกันในที่นี้

ค. ความสัตย์ซื่อในการทนทุกข์ (1:13-14)

(13) จงประพฤติตามแบบแห่งคำสอนอันมีหลักที่ท่านได้ยืมจากข้าพเจ้า ด้วยความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ (14) จงรักษาความจริงซึ่งได้ทรงมอบไว้แก่ท่าน โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งทรงสถิตอยู่ในเรา

ข้อ 13 “แบบ” คือ *ฮูปอทุโพซิส (hupotuposis)* หมายถึงเครื่องหมายที่หลีกเลี่ยงจากการโจมตี เช่น กีบเท้าของม้าบนทรายหรือรอยกดของตราประทับ “แบบ” ดังกล่าว อาจเลียนแบบได้ นั่นคือสิ่งที่เปาโลนึกถึงอย่างแท้จริง ทิโมธีต้องประพฤติตามแบบที่เปาโลได้ประพฤติ สอนเหมือนเช่นที่เขาได้สอน รับใช้เหมือนเช่นที่เขาได้รับใช้ ทิโมธีต้องสัตย์ซื่อต่อความจริงตามคำสั่งสอนที่อัครทูตได้มอบไว้แก่เขา โดยมีความเชื่อและความรักในพระเยซูคริสต์ “ด้วยความเชื่อและความรัก” เป็นคำขยาย “ประพฤติ” (ดูเอเฟซัส 4:13-15)

ข้อ 14 เปาโลได้มอบการฝากความจริงให้แก่ทิโมธี และทิโมธีจะต้องรักษา (*ฟูลาสโซ (phulasso)*) การปกป้อง ดูแลป้องกัน การฝากด้วยความใส่ใจอย่างมาก การปกป้องความจริงเป็นความรับผิดชอบที่สำคัญ เป็นเรื่องน่าเศร้าเมื่อแม้แต่เศษส่วนความจริงที่บางคนเชื่อถืออย่างเหนียวแน่นเป็นเวลานานถูกประนีประนอมและละทิ้ง หลายคนดูหมิ่นและละทิ้งสิ่งที่ครั้งหนึ่งทำให้พวกเขาแตกต่าง เพราะกลัวที่จะ “ทำให้คนอื่นที่อาจไม่เห็นเหมือนเช่นนั้นขุ่นเคือง” พระกายของพระคริสต์ต้องส่งคบเพลิงแห่งความจริงจากคนรุ่นหนึ่งสู่อีกคนหนึ่งอย่างสัตย์ซื่อ

ลูอิส และคลาร์กผู้บุกเบิกที่มีชื่อเสียงไปยังถิ่นฐานชาวอินเดียนแมนตัน ในดาโคตา ในตอนต้นทศวรรษ 1800 พวกเขาพบข้อเท็จจริงและเรื่องราวที่น่าสนใจบางอย่างเกี่ยวกับชนเผ่านี้ พวกเขาอาจเป็นลูกหลานของ “อินเดียนผิวขาว” ซึ่งคาดว่าอพยพมาจากเวสต์ประมาทหนึ่งพันปีก่อนหน้านั้น แต่เมื่อเวลาผ่านไป ได้สูญเสียมรดกสืบทอดต่อกันมา ผู้อาวูโลรู้จักรากทางศาสนาของตนเพียงเล็กน้อย รู้เพียงว่ามีน้ำท่วมทั่วโลกและเรือแคนูได้ช่วยให้นักเดินทางที่ไม่กี่คนและสัตว์ไม่กี่ตัวรอดจากการจมน้ำตาย พวกเขาเกี่ยวข้องกับบกริพราที่ได้ออกไปเพื่อหาแผ่นดิน พวกเขาเกี่ยวข้องกับพระวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ที่มีบุตรมายังโลกและถูกฆ่าเพียงเพื่อที่จะกลับมีชีวิตขึ้นใหม่ แต่ไม่มีใครสามารถจำได้ว่าเขาชื่ออะไร พวกเขาย้ายถิ่นฐานเข้าไปในแผ่นดินมากขึ้นเรื่อยๆ เพราะพวกอินเดียนพื้นเมือง “[พวกเขา] มีความเป็นชาวเวสต์น้อยลงไปเรื่อยๆ และเป็นอินเดียนมากขึ้นเรื่อยๆ และลืมวิธีการอ่านหรือพูดภาษาเซลท์ ลืมชื่อและลักษณะของพระเจ้าของชาวคริสเตียน ลองนึกถึงคนที่ลืมนึกว่าพวกเขาเคยเป็นอย่างไร คนลืมนึกว่าพระเจ้าของพวกเขาเป็นใคร”³ ในเวลาสามสิบปีที่ลูอิสและคลาร์กไปที่นั่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวแมนตันเกือบจะทั้งหมดล้มตายเพราะโรค (เหมือนไข้ทรพิษ) ที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านต่างๆ ในปัจจุบันนี้ มีสิ่งประดิษฐ์เพียงไม่กี่อย่างและคำพยานที่ไม่ครบถ้วนเท่านั้นที่แสดงว่าพวกเขาเคยมีตัวตนอยู่

เรื่องนี้เน้นว่าการถ่ายทอดความเชื่อไปยังลูกๆ เพื่อนๆ และญาติพี่น้องเป็นสิ่งสำคัญ คริสตจักรยุคแรกประกาศข่าวประเสริฐ คณะคริสเตียนที่ยิ่งใหญ่ในยุคต่างๆ ประกาศข่าวประเสริฐ คริสตจักรในปัจจุบันต้องประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งไม่ได้หมายถึงการรักและการยึดมั่นต่อหลักความเชื่อเท่านั้น แต่รวมถึงส่งสิ่งเหล่านี้ต่อไปด้วย ถ้าเราเสียคนรุ่นหนึ่งไป ก็จะทำให้โซ่แตกหักลง และใครจะจำองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือพระนามของพระองค์ได้

วันนี้ เราต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่ได้ให้ไว้กับเราอย่างสัตย์ซื่อ เอซราเลือกผู้ส่งข่าวสารสิบสองคนไปส่งเงิน 650 ตะลันต์ และทอง 100 ตะลันต์ รวมทั้งภาชนะทองและเงิน ไปยังพระนิเวศขององค์พระผู้เป็นเจ้าในเยรูซาเล็ม เมื่อพวกเขาไปถึง ได้ชั่งของแต่ละชิ้นอย่างถี่ถ้วนเพื่อให้แน่ใจว่าของทุกสิ่งที่ได้มอบหมายไว้กับพวกเขายังอยู่ครบถ้วน (เอซรา 8:24-34) เรายังต้องรับผิดชอบในการ
อ อ ร ก ข อ ง เ ร อ
(ลูกา 16:2; 1เปโตร 4:5; โรม 14:12; ฮีบรู 13:17) ผู้ใดได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก (ลูกา 12:48)

ง. ผู้ถูกทิ้ง (1:15)

(15) ท่านก็ทราบแล้วว่าคนทั้งปวงที่อยู่ในแคว้นเอเชีย้นั้น ต่างก็ผละไปจากข้าพเจ้าหมดในพวกนั้นมีฟีเจลัสและเฮอร์โมเกเนสรวมอยู่ด้วย

ข้อ 15 เปาโลมีความเศร้าเพียงใดที่จะกล่าวว่า “คนทั้งปวงที่อยู่ในแคว้นเอเชีย้นั้น ต่างก็ผละไปจากข้าพเจ้าหมด” ไม่ว่าเหตุผลจะเป็นอะไรก็ตาม แต่เป็นสิ่งเจ็บปวดยิ่งที่จะถูกปฏิเสธ เห็นได้ชัดว่า เปาโลมีช่วงเวลาที่ต้องอยู่โดดเดี่ยวเป็นอย่างมาก

นักวิชาการส่วนใหญ่เชื่อว่าจักรพุดอ้างถึงการที่คนจำนวนมากหันไปจากความเชื่อ และไม่ใช้การปฏิเสธตัวเขาเอง อย่างไรก็ตาม เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้า” เขาก็เป็นเรื่องส่วนตัว ดูเหมือนผู้เทศนาจะรู้สึกผิดหรือสงสัยตัวเองอยู่บ้างเมื่อผู้เชื่อหันไปจากความจริง และละทิ้งความเชื่อ “เราทำทุกอย่างที่เราทำได้หรือเปล่า เราผิดพลาดตรงไหน” ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เหล่านี้เป็นคำถามที่เปาโลถามตนเองในเวลาที่เขาคุ่นคิด

เปาโลอาจพูดเกินจริง (การกล่าวเกินจริงอย่างจงใจเพื่อเป็นอุปมา) เมื่อเขากล่าวว่า *คนทั้งปวง* ละทิ้งเขาไปหมด ทุกคนละทิ้งเปาโลไปเมื่อไร ไม่มีใครรู้เรื่องทั้งหมด และบางคนคาดว่าเขาพาดพิงถึงการถูกจับครั้งที่สอง และการจองจำที่ตามมาในโรม ในบริบทนี้ “ผละไป” จะหมายถึงว่าเพื่อนของเขาส่วนใหญ่จะไม่ยืนหยัดอยู่กับเขาเมื่อเขาพบกับผู้ปกครองของโรม และอาจพบผู้ครองจักรวรรดิโรม เพื่อแก้ต่างตนเอง (4:16)

ชื่อของบุคคลที่ระบุไว้สองคนที่นี่และอีกสองคนใน 2:17 สนับสนุนคำแปลที่ว่า “[การ] ผละไป” อาจเกี่ยวข้องกับปัญหาเรื่องคำสั่งสอน บางทีคนทั้งสี่นี้อาจเป็นผู้นำในการหันไปจากความจริงที่แทรกซึมเข้าในคริสตจักรต่างๆ ในบริเวณนั้น

เปาโลไม่ได้หมายถึงแผ่นดินเอเชียสมัยปัจจุบัน แต่หมายถึงเขตของโรมในส่วนตะวันตกของเอเชียไมเนอร์ ในบริเวณที่เป็นประเทศตุรกีในปัจจุบัน โดยมีเอเฟซัสเป็นเมืองหลวง

จ. ได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อน (1:16-18)

(16) ของค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเมตตาแก่ครอบครัวของไอเนสิไฟรัสด้วยเถิด เพราะเขาได้กระทำให้ข้าพเจ้าชื่นใจบ่อยๆ เขาไม่มีความรังเกียจโชครวนของข้าพเจ้าเลย (17) แต่เมื่อเขามาถึงกรุงโรม เขาได้อุทิศสำหรับสืบหาข้าพเจ้าจนพบ (18) และเขาได้รับใช้ข้าพเจ้าที่เมืองเอเฟซัสมากเพียงใด ท่านก็รู้ดีอยู่แล้ว ของค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดประทานพระเมตตาแก่เขา ในวันพิพากษาด้วยเถิด

ข้อ 16-18 พระเจ้าทรงมีแผนการตอบแทนดีเยี่ยม ดูเหมือนว่าชีวิตของเราจะมีความสมดุล เมื่อมีการออกไปจากความจริงและคนส่วนใหญ่ดูเหมือนจะปฏิเสธผู้สนับสนุนความจริง พระเจ้าทรงส่งคนอื่นเข้าไปเติมช่องว่างและสร้างกำแพงขึ้น ในประสบการณ์ของเปาโล ผู้เติมช่องว่างนี้คือ ไอเนสิไฟรัส เมื่อคนอื่น ๆ ละทิ้งเขาไป ชายผู้ใจดีคนนี้เคยอยู่เคียงข้างเขา การรับใช้ของเขาต่อเปาโลอยู่ในเวลาที่เหมาะสม เขา “ได้กระทำให้ [เปาโล] ชื่นใจอยู่บ่อยๆ” โดยอาจเปิดบ้านของตนให้เป็นที่หยุดพักเมื่อเปาโลเดินทาง เมื่อเปาโลอยู่ในโรม ไอเนสิไฟรัสตามหาเขา ไม่เพียงแต่หาเท่านั้น แต่พบเขา เพื่อให้ความช่วยเหลือ เป็นไปได้ว่าไอเนสิไฟรัสต้องเสี่ยงอันตรายเป็นอย่างมาก

โอบีเฟสไม่ละอายเพราะเปาโลเป็นนักโทษ เขารู้ว่าอัครทูตมีค่าต่อคริสตจักรมากเพียงใด และต้องการเห็นว่างานของอัครทูตมีผลต่อไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด เขาทำให้ตนเองลำบากเพื่อให้ผู้รับใช้ของพระเจ้าไม่ขาดสิ่งใด

พระเจ้าทรงสนพระทัยผู้ที่ช่วยยกมือของผู้เทศนา พระองค์ทรงให้เกียรติความพยายามของอาโรนและเฮอริที่ช่วยยกมือของโมเสส โดยเปลี่ยนให้ฝ่ายอิสราเอลได้เปรียบให้การต่อสู้ (อพยพ 17:10-13) คนเช่น โอบีเฟสจะได้รับรางวัลในการพิพากษาของพระคริสต์ (1โครินธ์ 3) พวกเขาอาจไม่ได้เป็นผู้ปราศรัยที่ธรรมาสนที่มีชื่อเสียง หรือทำให้คนทั้งหลายในเมืองหันมาเชื่อพระคริสต์ แต่พวกเขาเป็นผู้รับใช้ ผู้ให้และผู้ช่วยเหลือ เปาโลใช้เวลาเพื่อชมเชยผู้ที่ช่วยเหลือเขาในงานประกาศข่าวประเสริฐ (โรม 16 เป็ น ตั ว อ ย่ า ง ที่ ดี) เขา ยัง ก ล่า ว ถึ ง “ผู้ อู ป ก า ร ะ ” (1โครินธ์ 12:28) ว่าเป็นของประทานอย่างหนึ่งจากพระคริสต์แก่คริสตจักร โอบีเฟสอยู่ในกลุ่มผู้รับใช้ประเภทนั้นอย่างแน่นอน และเปาโลแสดงความมั่นใจว่าพระเจ้าจะทรงประทานรางวัลให้แก่เขาอย่างมากมาย

บรรณานุกรม

¹Vincent, 291.

²Wuest, *The Pastoral Epistles in the Creek New Testament* (Grand Rapids: Eerdmans, 1954), 123.

³James A. Thom, *From Sea to Shining Sea* (New York: Ballantine Books, 1984), 641.

ทิโมธี ฉบับที่สอง บทที่สอง

4. การงานของคริสเตียน (2:1-26)

ก. ผู้อัครา (2:1-2)

(1) เหตุฉะนั้นบุตรของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้มแข็งขึ้นในพระคุณซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ (2) จงมอบคำสอนเหล่านั้น ซึ่งท่านได้ยืมจากข้าพเจ้าต่อหน้าพยานหลายคน ไว้กับคนที่ซื่อสัตย์ที่สามารถสอนคนอื่นได้ด้วย

ข้อ 1 บทนี้ใช้ตัวอย่างอธิบายที่ชัดเจนแปดอย่างเพื่อแสดงภาพชีวิตคริสเตียน ตัวอย่างแรกคือ บุตร (เทคนอน (tekon) เด็ก) คำนี้เป็นคำแสดงความรัก ไม่ได้หมายถึงเด็กเพียงอย่างเดียว การมีความเข้มแข็งในพระคุณคือ การไว้วางใจในอำนาจการดูแลและรักษาของพระเยซูอย่างแท้จริง หมายถึงการพึ่งพาพระองค์อย่างแท้จริงว่าจะทรงปฏิบัติตามสัญญาทุกประการ การตระหนักว่าความแข็งแกร่งของเรามาจากพระเจ้า ผู้เขียนพระคัมภีร์หลายคนกล่าวถึงกำลังขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นแหล่งดำรงชีพ พ เ ห นี้ อ ธ ร ร ม ช า ตี เช่น โ ม เ ส ส (อ พ ย พ 13:3) ด า วิ ต (สดุดี 27:1) เยเรมีย์ (16:19) ฮาบากุก (3:19) เปาโล (เอเฟซัส 3:16; 2ทิโมธี 4:17); เปโตร (1เปโตร 5:10)

ข้อ 2 เปาโลกลับไปพูดถึงใจความสำคัญที่พูดถึงบ่อยๆ ในจดหมายเรื่องการเป็นศิษยาภิบาล นั่นคือ การรักษาและถ่ายทอดธรรมเนียมแห่งความจริง เมื่อเห็นว่าใกล้จะเสียชีวิต เขาต้องการที่จะแน่ใจว่าพระกิตติคุณได้รับการรักษาไว้เหมือนเดิมสำหรับคนในอนาคต เขาเตือนผู้ร่วมงานของเขาอยู่เสมอว่าให้เป็นผู้สัตย์ซื่อต่อความจริง คริสเตียนทุกคนในปัจจุบันเป็นหนี้อัครทูตเปาโลมาก เพราะเขาเน้นความสำคัญของการเป็นผู้สัตย์ซื่อ [จึงทำให้ผู้ร่วมงานของเขาที่มีความสัตย์ซื่อในการถ่ายทอดพระกิตติคุณต่อมายังคริสเตียนทั้งหลาย]

เราไม่เพียงแต่ต้องยึดถือ รัก และเทศนาความจริงเท่านั้น แต่ต้องถ่ายทอดความจริงไปยัง “คนที่ซื่อสัตย์” อีกด้วย ผู้รับใช้ควรทำงานกับผู้ที่ไว้ใจได้ที่มีศักยภาพ พัฒนาและสั่งสอนพวกเขาอย่างเต็มที่ เพื่อที่พวกเขาจะได้สอนหลักทางความเชื่อให้แก่คนอื่น การสอนคนกลุ่มใหญ่หรือที่ประชุมทั้งหมดในเวลาเดียวกันเป็นเรื่องยาก (มักจะเป็นไปไม่ได้) จึงควรเน้นคนกลุ่มเล็กๆ เพื่อที่สามารถให้ความสนใจกับแต่ละคนได้ นำส่วนเล็กๆ ให้เติบโต และจากนั้นเน้นกับพวกเขาว่าจะต้องช่วยเหลือผู้อื่นให้เติบโตด้วยการช่วยเหลือในการสั่งสอนผู้อื่นจะเร่งการเติบโตทางฝ่ายวิญญาณของเรา ซึ่งทำให้มีวงจรการอวยพรที่ต่อเนื่อง

อัครทูตปรารถนาที่จะแต่งตั้งผู้ทำหน้าที่การงาน เพราะเขาเป็นคริสเตียนที่ดี ไม่ใช่เพราะเขาเป็นผู้บริหารที่ดี ในที่นี้ เขาไม่ได้กังวลเกี่ยวกับการมอบหมายความเป็นผู้นำในคริสตจักรให้แก่ผู้ที่จะดำรงตำแหน่งแทน แต่กังวลเกี่ยวกับการรักษาความจริงและคำสอนเกี่ยวกับจรรยา

ข. ทหาร (2:3-4)

(3) จงทนการยากลำบากด้วยกันกับทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์ (4) ไม่มีทหารคนใดที่เข้าประจำการแล้วจะยุ่งอยู่กับงานฝ่ายพลเรือน ด้วยว่าเขามุ่งที่จะทำให้ผู้บังคับบัญชาพอใจ

ข้อ 3 ในที่นี้ มีคำอุปมาอธิบายชีวิตของคริสเตียนอีกตัวอย่างหนึ่ง นั่นคือ ทหาร ชีวิตของทหารผู้ซึ่งมีส่วนในการสงครามเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นไม่ใช่ชีวิตที่ง่าย เขาต้องอดทนกับความยากลำบาก อยู่ห่างบ้านและครอบครัวเป็นเวลานาน เวลาของเขาไม่ใช่ของเขาเอง เขาต้องปฏิบัติตามมาตรฐานและระเบียบบางอย่าง ต้องแบกอาวุธและเครื่องมือที่หนัก อาหารของเขาจะไม่พอหรือคุณภาพไม่ดี มีอันตรายอยู่เสมอ อาจมีความทุกข์ยากและศัตรูทุกวัน คริสเตียนโดยทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้รับใช้ ควรเต็มใจที่จะเผชิญกับปัญหาเหล่านี้

การมองว่าคริสเตียนเป็นเหมือนทหารมีข้อดีอย่างหนึ่งคือว่า เขาไม่ได้อยู่เพียงลำพัง โดยปกติ เขาเป็นส่วนหนึ่งของคนกลุ่มใหญ่ซึ่งที่มีส่วนในการต่อสู้เดียวกัน ดังนั้น คำศัพท์ภาษากรีก ในที่นี้ *ซุงคาคอปาทเฮอ (sunkakopatheo)* หมายถึง “การทนร่วมกับผู้อื่น” เปาโลเองได้ทนต่อความยากลำบาก ดังนั้น ทิโมธีควรคิดว่าจะต้องทนด้วย เปาโลไม่ได้ขอให้ผู้รับใช้หนุ่มทำสิ่งที่เขาเองหรือองค์แม่ทัพของพวกเขาจะไม่ทรงทำ “ท่านทั้งหลายก็จงปฏิบัติตามอย่างข้าพเจ้า เหมือนอย่างข้าพเจ้าปฏิบัติตามอย่างพระคริสต์” (1โครินธ์ 11:1) เราไม่เคยอยู่เพียงลำพังในการต่อสู้ของเรา (โยชูวา 1:5; มัทธิว 28:20; 2โครินธ์ 4:9; ฮีบรู 13:5)

ข้อ 4 กล่าวถึงอุปมาเรื่องทหารเพิ่มเติม นั่นคือ ทหารตัดภาระผูกพันกับชีวิตพลเรือน “เข้าประจำการ” คือ *สตราทีโอไอ (strateuo)* “การทำหน้าที่ประจำการในกองทัพ” “งาน” คือ *พรากมาเทออา (pragmateia)* “การกระทำธุรกิจหรือเรื่องทางการงาน” ชายคนหนึ่งไม่สามารถเป็นทหารและพลเรือนได้ในเวลาเดียวกัน เขาต้องทำงานส่วนตัวเพื่อกระทำหน้าที่ของคนอื่น พระเยซูอ้างถึงหลั ก ก ก ก ร นี้ ใน ลูกา 17:33 ว่า “ผู้ใดอุทิศสำหรับเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิต [เพื่อเรา] ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด” เราไม่สามารถรับใช้เจ้านายสองคนได้ เราต้องเลือกทางเดินเดียว ถ้าเราบอกว่า “ผมต้องการทำอะไรก็ตามที่ปรารถนาจะทำโดยไม่มีข้อจำกัดทางศีลธรรมหรือจรรยา” เราอาจทำเช่นนั้นได้ แต่เราต้องเต็มใจที่จะจ่ายค่าตอบแทนสำหรับการตัดสินใจนั้นด้วย บุคคลที่กล่าวว่า “ผมเต็มใจยอมจำนนชีวิตของผม ทั้งเวลาของผม กำลังของผม ความสามารถของผม และทรัพย์สินของผม แก่องค์พระเยซูเจ้า” ซึ่งในทางปฏิบัติหมายถึง “เสีย” ชีวิตของเขา จะได้รับรางวัลชีวิตอันอุดมช้วนินิตย์นิรันดร์ (มัทธิว 19:29)

ค. นักกีฬา (2:5)

(5) นักกีฬาจะมีได้สวมพวงมาลัยถ้าเขาไม่แข่งขันตามกติกา

ข้อ 5 เปรียบชีวิตคริสเตียนเหมือนกับการแข่งขันกีฬา การ “แข่งขัน” (*อาทเลโอ (athleo)* การแข่งขัน หรือต่อสู้ในการแข่งขัน) หมายถึงการแข่งขันเพื่อชิงรางวัล (1โครินธ์ 9:24-25; ฟีลิปปี 3:14) รางวัลคือการรับใช้ที่เกิดผลในชีวิตนี้ และชีวิตนิรันดร์ในท้ายที่สุด

แต่มีคุณสมบัติสำคัญอย่างหนึ่งคือ เราต้องต่อสู้ “ตามกติกา” (*โนมินอส (nominos)* การรักษากฎของเกม) ผู้ซึ่งยืนกรานที่จะไม่ทำตามกฎไม่มีคุณสมบัติเหมาะสม นักกีฬาชาวกรีกจะต้องออกกำลังฝึกฝนอย่างเข้มงวด ทานอาหารพิเศษ และทบทวนกติกาการแข่งขัน ถ้าเขาไม่ทำตามกฎการฝึกฝน จะถือว่าเขาเป็น “คนที่ใช้การไม่ได้” (*อาดอกิมอส (adokimos)* ไม่มีคุณสมบัติเหมาะสม ถูกยกเว้นไม่ให้เข้าร่วมแข่งขัน) (1โครินธ์ 9:27) มงกุฏของผู้ได้รับชัยชนะจะไม่ได้อยู่บนศีรษะของคนไม่เชื่อฟัง เขาเลือกทางของตนเอง เขาไม่ใส่ใจข้อกำหนดต่างๆ หรือสร้างกฎของตัวเองเท่านั้น เขาจะผิดหวังเมื่อพระคริสต์ทรงพิพากษา

ง. ชาวนา (2:6-7)

(6) กลสิกรผู้ตรากตรำทำงานก็ควรเป็นคนแรกที่ได้รับผล (7) จงใคร่ครวญถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้พูดเกิด ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานความเข้าใจให้แก่ท่านในทุกสิ่ง

ข้อ 6 ในตอนนี้ กลับไปที่อุปมาเกี่ยวกับกลสิกร “กลสิกร” (*เกออร์โกส (georgos)*) หมายถึงชาวนา มีความหมายตามตัวอักษรว่า “ผู้ไถนา” ซึ่งอาจเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดอย่างหนึ่งเกี่ยวกับงานของผู้เทศนา พระเยซูทรงใช้ตัวอย่างนี้ในมัทธิว 13:3 ผู้เทศนาหว่านเมล็ดในใจของผู้ฟัง เชื่อกันว่าเมล็ดตกลงในดินที่ดี รอคอยการเก็บเกี่ยว และมีความปีติยินดีเมื่อฤดูเก็บเกี่ยวมาถึง จากนั้นเขามีสิทธิ์ที่จะได้รับผลแรกจากแรงงานของเขา โดยรับเอาส่วนแบ่งแรกของพืชพันธุ์สำหรับเขาและครอบครัวของเขา

พระเจ้าทรงคาดหวังชาวนาทางฝ่ายวิญญาณ ซึ่งคือศิษยาภิบาล จะได้รับรางวัลสำหรับงานหนักของเขา ผู้เทศนาพระกิตติคุณอย่างสัตย์ซื่อไม่จำเป็นต้องอายุที่จะรับเงินที่เหมาะสม ผู้ที่เทศนาพระกิตติคุณจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยพระกิตติคุณ อันทำให้

เขามีเงินตำรางชีวิตจากการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า (ดู 1 โครินธ์ 9:1-19) ในเรื่องการให้เงินตอบแทน พระคัมภีร์กล่าวว่า ผู้ปกครองที่สอนควรค่าที่จะรับเกียรติเป็นสองเท่า (ดูคำอธิบายเกี่ยวกับ 1 ทิโมธี 5:17-18)

ข้อ 7 ในการใช้อุปมาและการเปรียบเทียบ เปาโลเชื่อมั่นว่าทิโมธีเข้าใจสิ่งที่เขาพูดถึง เขาต้องการให้ทิโมธีใคร่ครวญถึง ถ้อยคำของเขา และถ้าทิโมธีทำเช่นนั้น พระเจ้าจะทรงให้เขาเข้าใจอย่างแท้จริง พระเจ้าทรงเรียกโยชูวาให้ใคร่ครวญถึงบัญญัติทั้ง คีนและวัน (โยชูวา 1:8) ดาวิดกล่าวว่า ความปิติยินดีของ “ผู้ที่เป็นสุข” คือ “พระธรรมของพระเจ้า เขาภาวนาพระธรรมของพระองค์ ทั้งกลางวันและกลางคืน” (สดุดี 1:2)

เราไม่อาจพบต้นไม้อะทิสที่ปกติมีใบสามใบมีใบสี่ใบได้ โดยวิ่งผ่านทุ่งนาไปเท่านั้น แต่จะต้องคุกเข่าลง แยกใบหญ้า ออกจากกันอย่างระมัดระวัง ในทำนองเดียวกัน เราไม่สามารถพบความจริงที่ล้ำลึกได้โดยวิ่งผ่านชีวิตหรือรีบเร่งผ่าน พระคัมภีร์ ความเข้าใจและสติปัญญาเกิดกับผู้แสวงหาอย่างบากบั่นเท่านั้น “ถ้าเจ้ารับคำของเจ้า และสะสมคำบัญชาของเราไว้ กับเจ้า กระทำหูของเจ้าให้ฟังเพื่อรับปัญญา และเสียงของเจ้าเข้าหาความเข้าใจ เออ ถ้าเจ้าร้องหาความรอบรู้ และเปล่งเสียง ของเจ้าหาความเข้าใจ ถ้าเจ้าแสวงหาปัญญาอย่างหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ นั่นแหละ เจ้าจะเข้าใจความยำเกรงพระเจ้า และพบ ความรู้ของพระเจ้า เพราะพระเจ้าของเจ้าประทานปัญญา ความรู้และความเข้าใจมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์” (สุภาษิต 2:1-6, NIV) ถ้าเราใคร่ครวญถึงพระวจนะของพระเจ้า เราจะเห็นความเข้าใจและความรู้ของพระเจ้า

จ. ผู้สอน (2:8-14)

(8) จงระลึกถึงพระเยซูคริสต์ผู้ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย และทรงสืบเชื้อสายจากดาวิด ตามข่าวประเสริฐ ที่ข้าพเจ้าประกาศนั้น (9) และเพราะเหตุข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงทนทุกข์ ถูกกล่าวโทษตั้งผู้ร้าย แต่พระวจนะของพระเจ้านั้นไม่มี ผู้ใดเอาใช้กล่าวไว้ได้ (10) เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยอมทนทุกอย่าง เพราะเห็นแก่ผู้ที่ทรงเลือกไว้แล้ว เพื่อเขาจะได้รับพรอวด ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ พร้อมทั้งศักดิ์ศรีนิรันดร์ (11) ข้อนี้เป็นความจริง คือถ้าเราตายกับพระองค์ เราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ (12) ถ้าเรามีความอดทน เราก็จะได้ครองร่วมกับพระองค์ ถ้าเราไม่ยอมรับพระองค์ พระองค์ก็จะไม่ทรงยอมรับเราเช่นเดียวกัน (13) ถ้าเรา ไม่มีความสัตย์จริง พระองค์ก็ยังไม่ทรงไว้ซึ่งความสัตย์จริง เพราะพระองค์จะไม่ทรงเป็นพระองค์เองไม่ได้ (14) จงเตือนเขาทั้งหลาย ถึงข้อนี้และกำชับเขาต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ให้เขาได้เถียงกันในเรื่องถ้อยคำ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์เลย แต่กลับเป็นเหตุให้ คนที่ฟังเขวไป

ข้อ 8 พระเยซูคริสต์ทรงเป็นตัวอย่างของเราในทุกด้าน พระองค์เองทรงเป็นบุตร ทหาร นักกีฬา และกสิกรที่สัตย์ซื่อ พระองค์ไม่ทรงหันไปจากความยากลำบากหรือเงาแห่งความตาย พระองค์ทรงให้ชีวิตของพระองค์อย่างเต็มใจ (ฟีลิปปี 2:5-9; 1 เปโตร 2:23) พระองค์ทรงบากบั่นตามกติกา ดังนั้น พระองค์จึงทรงได้รับพระสิริและพระเกียรติเป็นมงกุฏ (ฮีบรู 2:9)

“สืบเชื้อสายจากดาวิด” แสดงถึงลักษณะมนุษย์ของพระองค์ “ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย” แสดงถึงลักษณะ พระเจ้าของพระองค์ เราไม่ได้ใคร่ครวญถึงพระคริสต์ที่ตายแล้ว แต่ใคร่ครวญถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และฟื้นขึ้นจากความตาย ผู้เชื่อศาสนาคริสต์บางกลุ่มวาดภาพพระคริสต์วายพระชนม์หรือกำลังจะวายพระชนม์ บนไม้กางเขนหรือถูกนำลงจาก ไม้กางเขน บางกลุ่มดูเหมือนจะนมัสการพระเจ้าที่อยู่ในสวรรค์ที่ห่างไกล ไม่สามารถแตะต้องได้ ไม่สามารถเข้าหาได้ ซึ่ง “อยู่ที่ไหนสักที่หนึ่ง แต่ไม่เกี่ยวข้องกับชีวิตปัจจุบันของเรา” แต่เราสามารถรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนเช่นเปาโลได้ “พระคริสต์ทรงสถิตใน ท่าน อันเป็นที่หวังแห่งศักดิ์ศรี” (โคโลสี 1:27)

การใช้กริยาช่องสามในภาษากรีก สำหรับ “ได้ทรงถูกชุบขึ้น” แสดงว่าการกระทำในอดีตที่เสร็จสิ้นแล้วนั้นจะยังคงมีผลอยู่ในปัจจุบัน พระองค์ทรงฟื้นขึ้นจากความตาย และยังคงพระชนม์อยู่ ซึ่งเป็น “ข่าวดี” ของพระกิตติคุณที่เปาโลเทศนา

ข้อ 9 เพราะการเทศนาเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ เปาโลและคริสเตียนที่กล้าหาญคนอื่นๆ ในสมัยของเขานั้นจึงถูกข่มเหง เขาขอมต่อการเหยียดหยามมากมายเพราะเป็นพยานถึงพระคริสต์ (2โครินธ์ 11:24-28) พระเยซูไม่เคยตรัสว่าคริสเตียนจะได้รับการยกเว้นจากปัญหาต่างๆ คนทั้งหลายเกลียดชังพระองค์ พวกเขาจะเกลียดชังเราด้วย (ลูกา 6:22; ยอห์น 15:18; 1ยอห์น 3:13) พวกเขาข่มเหงพระองค์ พวกเขาจะข่มเหงเรา (มัทธิว 5:44; ยอห์น 15:20; 1โครินธ์ 4:12) แต่พระองค์จะทรงรักษาเราไว้ตลอดเวลาที่มีปัญหานั้น (2โครินธ์ 4:7-11) เราจะทนทุกข์ในขณะที่อยู่ในเขตของศัตรู และควรจะคาดหวังเช่นนั้น และทนเหมือนเช่นทหารที่ดี

“ผู้ร้าย” หมายถึง *คาคูร์กอส (kakourgos)* “อาชญากร” การที่เปาโลข่มเหงคริสเตียนไม่ได้ทำให้เขาเป็นผู้ร้ายในสายตาของชาวยิว แต่การเทศนาพระกิตติคุณทำให้เป็นเช่นนั้น ในฐานะคริสเตียน เปาโลไม่ใช่ผู้ร้าย แต่เขาทนทุกข์ราวกับว่าเขาได้ทำผิดร้ายแรงที่สุด หรือ เป็นฆาตกร อย่างไรก็ตาม ในขณะที่เขาถูกข่มเหง พระวณะของพระเจ้าไม่ได้ถูกล่ามโซ่เอาไว้ เปาโลเทศนาให้กับผู้ปกครองทั้งหลายฟังในขณะที่มีโซ่ล่ามมือเอาไว้ (กิจการ 26:27-29) เขาเป็นพยานบนเรือที่แตก (กิจการ 27:21-26) และเขาแบ่งปันพระกิตติคุณแม้ในคุก (กิจการ 16:27-33) เนื่องจากการข่มเหงของเขา พระกิตติคุณแพร่ออกไปหลายที่ที่ไม่อาจแพร่ออกไปได้ถ้าเขาไม่ถูกข่มเหง เขาจึงเป็นพยานว่า “การตั้งปวงที่อุบัติขึ้นกับข้าพเจ้านั้น ได้กลับเป็นเหตุให้ข่าวประเสริฐแผ่แพร่กว้างออกไป จนประจักษ์ทั่วกันในหมู่ผู้คุมและคนอื่นๆ” (ฟิลิปปี 1:12-13)

ข้อ 10 เปาโลเต็มใจที่จะ “ยอมทนทุกอย่าง” เพื่อให้พระกิตติคุณแพร่ไปทั่วโลก เขาเป็นชายที่มีความมุ่งมั่น ไม่มีราคาใดที่มากเกินไปที่จะจ่ายได้ “ข้าพเจ้ามิได้ถือว่า ชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งมีค่าและประเสริฐสำหรับตัวข้าพเจ้า” (กิจการ 20:24) ตัวของเขาทั้งหมดอุทิศต่อเหตุเดียวกัน โดยเทศนาพระกิตติคุณแก่คนที่หลงและสร้างครอบครัวแห่งความเชื่อ (ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้) การทนทุกข์ของเขาไม่ได้เป็นการทนทุกข์แทนผู้อื่นเหมือนเช่นการทนทุกข์ของพระคริสต์ และไม่ได้ให้ความรอดแก่คนทั้งหลาย แต่เกิดขึ้นเพราะนำความจริงไปยังคนเหล่านั้น “เพื่อเขาจะได้รับ ความรอด ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ พร้อมทั้งศักดิ์ศรีนิรันดร์” เมื่อพวกเขาเห็นราคาที่เขาจ่ายไปเพื่อนำพระกิตติคุณมาสู่พวกเขา พวกเขาได้รับการหนุนใจและมีความต้องการมุ่งมั่นและรับใช้มากยิ่งขึ้น เขาจะทนทุกข์เพื่อให้คนทั้งหลายได้รับความรอด

ข้อ 11 ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวถึงสัญญาที่เกี่ยวข้องกับถ้อยคำก่อนหน้านี้นี้เกี่ยวกับสง่าราศีนิรันดร์ของผู้ที่ได้รับความรอด การใช้ “คือ” เพื่อแสดงความเกี่ยวข้องกัน ถ้าเราได้ตายกับพระคริสต์ เราจะได้มีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย

“ข้อนี้เป็นความจริง” หรือ “ถ้อยคำที่เชื่อถือได้” (*ล็อกอส (logos)*) ความคิดหรือแนวความคิด ข้อเท็จจริงที่เราสามารถไว้วางใจได้ ถ้าเราได้ยอมจำนนชีวิตของเราต่อพระองค์อย่างแท้จริงและเต็มใจ (“ตายกับพระองค์”) เราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์โรม 6 อธิบายแนวความคิดนี้เพิ่มเติม “ข้าพเจ้าตายทุกวัน” เป็นคำพยานของเปาโลต่อชาวเมืองโครินธ์ (1โครินธ์ 15:31) เขาเป็นคน ที่ตายแล้วแต่เคลือบที่ได เขาวินวอนให้ชาวโรมถวายตนเองเช่นนั้นด้วย “พี่น้องทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้ โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตอันบริสุทธิ์และเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ซึ่งเป็นการณ์สมควรโดยวิญญาณจิตของท่านทั้งหลาย” (โรม 12:1) คริสเตียนที่คิดว่าตนเองตายต่อโลก ตัวเอง และความบาปจะมีชีวิตอยู่กับพระคริสต์ในชีวิตนี้ และมีความหวังในชีวิตนิรันดร์

ข้อ 12 หัวข้อของบริบทนี้ยังคงเกี่ยวข้องกับการทนทุกข์ (ข้อ 3, 9) ถ้าต้องทนกับการทนทุกข์ ก็ให้เป็นอย่างนั้นเถิด เพราะเราจะได้ครอบครองกับพระคริสต์ในภายหลัง การทนทุกข์เพื่อความจริงจะเป็นพยานของเราในการพิพากษา

เราทนทุกข์ในหลายวิธี บางคนถูกเพื่อนและครอบครัวปฏิเสธเมื่อพวกเขาหาพระคริสต์ (มัทธิว 10:35-37) บางคนเสียสติ ภาวนา พาท่าง สัจ คม ข อง ต น ไ ไป (ฟิลิปปี 3:7-8) บางคนยังต้องทนทุกข์ทางร่างกาย (กิจการ 7:54-60; 2โครินธ์ 11:23-28) การทนทุกข์เพื่อความชอบธรรมและการรักษาความเชื่อด้วยการต่อสู้เป็นสิ่งที่นายกอง เพราะช่วยปรับปรุงชีวิตของคนๆ หนึ่ง เขาจะมีความรู้สึกร่วมมากยิ่งขึ้น เข้าใจมากยิ่งขึ้น และสามารถช่วยคนที่กำลังถูกทดลองได้มากยิ่งขึ้น ตาไม้บนต้นไม้เกิดจากการทนทุกข์ อาจเป็นกิ่งที่หักเนื่องจากพายุหรืออันตรายอื่นๆ และโดยปกติมีแบบไม้ที่สวยงามที่สุดในต้นไม้ทั้งต้น ตา

ไม่นั้นเป็นสิ่งที่ต้องการเพื่อใช้ทำด้ามมีด และสิ่งของพิเศษเล็กๆ มากมายที่ทำจากไม้ เราต้องไม่เชื่อเชื่องการทนทุกข์ แต่เราไม่ควร
รังเกียจเมื่อการทนทุกข์เกิดขึ้น เพราะอาจเป็นเหตุทำให้เราเป็นผู้รับใช้ที่ดีได้

“ไม่ยอมรับ” (อาร์เนอะอิม (areneoma)) อาจหมายถึง “ไม่ยอมรับเป็นเจ้าของ” ได้ ถ้าเราไม่ยอมรับว่าพระคริสต์เป็น
ของเรา พระองค์จะไม่ทรงยอมรับว่าเราเป็นของพระองค์ เบโตรินที่ปฏิเสธว่าไม่รู้จักพระคริสต์ เพราะกลัวว่าถ้ายอมรับพระองค์
จะทำให้เขาเสียชีวิต ในภายหลังเขารู้สึกผิดในใจ และร้องไห้ด้วยความขมขื่นเพราะการกลับใจด้วยสำนึกผิด คนอื่นๆ มีวิญญาณที่
ต่า ง ใ ป (1 ย อ ห์ น 2:19;
2ทิโมธี 4:10) และจะถูกตัดสินตามนั้น (คูมัทธิว 10:33; ลูกา 9:26)

ข้อ 13 “ไม่มีความสัตย์จริง” มาจาก อาพิสเทโฮ (apisteo) และแสดงถึงความไม่สัตย์ที่นอกไปจากความไม่เชื่อ ไม่
สำคัญว่าเรามีความสัตย์ข้อในชีวิตคริสเตียนของเราหรือไม่ พระคริสต์จะทรงสัตย์ข้ออยู่เสมอ พระองค์ต้องสัตย์ข้อต่อลักษณะและ
อู ป นิ สั ย ข อ ง พ ร ะ อ ง ค์ เ อ ง ค ว า ม สั ต์ ย์ ขี อ ข อ ง พ ร ะ อ ง ค์ มี ชั ว นิ รั น ด์ ร
(คูอิสยาห์ 49:13-16; บทเพลงคร่ำครวญ 3:23)

ข้อ 14 “ข้อนี้” อาจหมายถึงเนื้อหาของข้อ 8-13 ผู้รับใช้ต้องประกาศความจริงเหล่านี้ และผู้เชื่อจะต้องจำสิ่งเหล่านี้
เพราะเป็นเรื่องสำคัญ และควรใช้เวลาใคร่ครวญถึงสิ่งเหล่านี้ ในทางตรงกันข้าม จะเสียเวลาไปเปล่าๆ ในการศึกษาเรื่องที่ไม่มีผล
ใดๆ ลอโกมาเชโอ (logomacheo) มีความหมายตามตัวอักษรว่า “การโต้เถียงเกี่ยวกับถ้อยคำ” และอาจแปลได้ว่า “การถกเถียง
เกี่ยวกับเรื่องไม่สำคัญ” การโต้เถียงเช่นนี้ทำให้เกิดความสับสนและความท้อใจ มีแนวโน้มที่จะทำให้เสียความเชื่อหรือถูกหลอกลวง
เพ ร าะ ค ว า ม ไ ม่ แ น่ น อ น ข อ ง ค ว า ม ห ม า ย ข อ ง ค ำ
(คูคำอธิบายเกี่ยวกับทิตัส 3:9)

จ. นักเรียน (2:15-19)

(15) จงอุตส่าห์สำแดงตนว่าได้ทรงพิชิตแล้วเป็นคณงานที่ไม่ต้องอาย ใช้พระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง (16) (แต่)
จงหลีกเลี่ยงจากคำสอนที่ไร้คุณธรรม เพราะคำอย่างนั้นจะนำคนไปสู่อบรรรมมากยิ่งขึ้น (17) และคำพูดของเขาจะแพร่ออกไป
เหมือนแผลเนื้อร้าย ในพวกนั้นมีฮีเมเนอัสกับฟีเลทัสเป็นต้น (18) คนทั้งสองนั้นได้หลงจากความจริง โดยถือว่าการพ้นจากความ
ตายนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว เขากำลังทำให้ความเชื่อของบางคนไขว้เขวไป (19) แต่ว่ารากฐานซึ่งพระเจ้าทรงวางไว้ในวันมีตราประทับ
ไว้ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์’ และ ‘ให้ทุกคนซึ่งออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าละทิ้งความชั่ว
เสีย’ ”

ข้อ 15 “อุตส่าห์” มาจาก สพูดาโซ (spoudazo) ซึ่งหมายถึง “มีความพยายามที่จะ” คำนี้ไม่ได้มีความหมายเฉพาะถึง
การศึกษาเหมือนเช่นในการอ่านหนังสือ แต่หมายถึง ความพยายามของคนงานในการทำงานเป็นอย่างดี ทั้งนี้ ไม่ได้หมายความว่า
ไม่ต้องศึกษาหนังสือต่างๆ เลย เพราะจะต้องศึกษาอย่างบากบั่นเพื่อที่จะเป็นคณงานที่ไม่ต้องอาย มีทักษะในการ “ใช้ [พระวจนะ
แห่งความจริง] อย่างถูกต้อง”

คริสเตียนทุกคน และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้รับใช้ทุกคน ต้องเป็นนักเรียนตลอดชีวิต เราไม่อาจถึงจุดสูงสุดในช่วงตอนการ
เรียนรู้ได้ มีพื้นฐานการเรียนรู้สามอย่าง ได้แก่ เห็นมาก ทนมาก และศึกษามาก ผู้ที่จะหลีกเลี่ยงความโง่เขลาได้จะต้องเปิดตาและ
หูอยู่เสมอ เขาจะต้องเป็นคนช่างสังเกต เขาจึงพบเหตุและผลของการกระทำของคนทั้งหลาย การทนทุกข์มากคือการขึ้นลงของชีวิต
การประสบกับเรื่องดีและเรื่องร้าย การรู้โดยการกระทำ การสัมผัส การชิมรส การศึกษามากอาจเป็นการ “เหนื่อยเนื้อหนัง”
(ปัญญาจารย์ 12:12) แต่ก็เป็นการปีติยินดีต่อผู้ที่หิวกระหายความรู้และความจริงได้ แม้แต่เวลาสุดท้ายของเปาโล เขาขอให้
โมธีนำหนังสือและกระดาษหนึ่งมา (2ทิโมธี 4:13) โดยเตือนเขาก่อนหน้านั้นว่า “จงใส่ใจในการอ่าน” (1ทิโมธี 4:13) ไม่มีใครมี
การศึกษาได้โดยไม่ต้องอ่านหนังสือ การเห็น การทนทุกข์ การศึกษา ทำให้คนเป็นคนได้อย่างแท้จริง บุคคลดังกล่าวไม่เพียงแต่รู้ว่า

ทำอย่างไร แต่เขายังรู้ว่าทำไม่ได้ และในขณะที่บุคคลที่รู้เพียงแต่วิธีการทำจะมีงานตลอดไป แต่ผู้ที่รู้เหตุผลด้วยจะเป็นเจ้านายของเขาเสมอไป

การ “ใช้ [พระวจนะ] อย่างถูกต้อง” (*ออร์ทอทอเมะโอ* (*orthotomeo*) การตัดให้ตรง) หมายถึงการแปลงอย่างถูกต้องหรือ “การป้อนซึ่งตัดตรง” ไม่ให้ทางที่จะเลี้ยวเพราะความสงสัยหรือการศึกษาพระคัมภีร์เชิงพินิจ^๓ คำภาษากรีกที่ช่างหินมักจะใช้เมื่อตัดหินให้ตรงและปรับให้เหมาะสมกับอาคาร พระคัมภีร์ฉบับ NEB แปลว่า “การตัดตรงหินให้ตรง” เนื่องจากเปาโลเป็นช่างทำเตินท์ เขาทราบถึงความสำคัญของ “การตัดให้ตรง” เราจะเห็นว่าพระคัมภีร์ทั้งเล่มเป็นความจริง ไม่มีข้อขัดแย้งกันเมื่อตัดพระคัมภีร์ตรงๆ แปลอย่างถูกต้อง และใช้อย่างเหมาะสม

ตัวอย่างที่ดีคือการสังเกตว่าพระกิตติคุณทั้งสี่เล่มกล่าวถึงการเสด็จมาของพระคริสต์ (การบังเกิด ชีวิต การสอน การวายพระชนม์ และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์) หนังสือกิจการแสดงถึงการก่อตั้งคริสตจักรและวิธีการบังเกิดใหม่เข้าสู่คริสตจักรจดหมายฉบับต่างๆ เขียนขึ้นถึงผู้เชื่อที่ได้รับความรอดแล้ว โดยชี้แนะนำพวกเขาในเรื่องคำสั่งสอนและวิถีชีวิตคริสเตียน และหนังสือวิวรณ์ทำให้เราเห็นอนาคตของคริสตจักรและโลก การเข้าใจพระคัมภีร์ใหม่ในแนวทางดังกล่าวช่วยให้เราสามารถแปลข้อความที่ยากได้ชัดเจน

“การตัดให้ตรง” ยังหมายถึงการใช้พระวจนะอย่างจริงจัง โดยไม่หน้าซื่อใจคด หลอกหลวง หรือมีกลอุบาย (2โครินธ์ 4:2; 1 เธสะโลนิกา 2:2-6) หมายถึงไม่เพิ่มหรือนำออกไป (วิวรณ์ 22:18-19) ใช้พระวจนะอย่างเหมาะสม โดยไม่ตัดทอน เชื่อในพระวจนะนั้นอย่างแท้จริงและยอมรับว่าพระวจนะทั้งหมดเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ทรงสำแดงออก

ข้อ 16 “แต่” (*เดะ* (*de*)) เราต้องหลีกเลี่ยงการพูดที่หยาบคายและไม่มีประโยชน์ การไม่เชื่อชอบที่จะแสดงตนเอง ความสงสัยชอบที่จะเปิดเผยอย่างมาก เราต้องหลีกเลี่ยงจากสิ่งเหล่านี้ มิฉะนั้นแล้ว จะเกิดความสงสัยและความไม่เชื่อ นั่นคือ “ความอธรรม” มากยิ่งขึ้น (ดูคำอธิบายเกี่ยวกับ 1ทิโมธี 6:20)

ข้อ 17 อีกเหตุผลสำหรับการหลีกเลี่ยงถ้อยคำดังกล่าวคือว่า เพราะถ้อยคำเหล่านั้นกัดกินอย่างลับๆ เหมือนแผลเนื้อร้าย (เนื้อที่เป็นมะเร็ง) หรือทำให้สกปรกเหมือนเช่นเนื้อที่ตายและเน่า ภาษากรีกคือ กางกะไรนา (*ganggraina*) “มะเร็ง เนื้อที่ตายและเน่า” ยิ่งเราทนกับผู้สอนผิดมากเท่าไร พวกเขาก็เป็นภัยมากยิ่งขึ้นเท่านั้น พวกเขาจะทำให้พระกายของพระคริสต์เสื่อมทราม ฮีเลทัสเป็นคนจำพวกนั้น แม้ว่าเขาจะประกาศตนเป็นสมาชิกคริสตจักร แต่จริงๆ แล้ว พวกเขากำลังทำลายคริสตจักร คำสอนของพวกเขาเป็นแหล่งเชื้อโรคและความตายทางฝ่ายวิญญาณ ฮิเมเนอัสอาจเป็นผู้ที่ถูกขับออกจากการเป็นสมาชิกใน 1ทิโมธี 1:20

ข้อ 18 คำสั่งสอนบางอย่างที่พวกเขาได้ “หลง” ไปคือการฟื้นคืนจากความตาย พวกเขาเชื่อว่า การฟื้นคืนจากความตายได้เกิดขึ้นแล้ว พวกเขาบอกว่าเมื่อเชื่อ ก็ได้รับความรอด เมื่อรอดก็ฟื้นคืนจากความตายทันที ทิโมธีต้องไม่ได้เกี่ยวกับคนเหล่านั้นและคนอื่นๆ เช่นนั้น โดยตระหนักว่า พวกเขาได้ “หลง” (*าสทอเมะโอ* (*astocheo*) การพลัดเป้าหมาย) และไม่อาจหันกลับมาได้ด้วยเหตุผล ความอดทน หรือความรัก ไม่มีประโยชน์ที่จะได้เกี่ยวกับคนเหล่านั้นด้วยความหมายของคำ พวกเขาสามารถโค่นล้มความเชื่อของคริสเตียนที่ไม่มีรากฐานมั่นคงอยู่ในความจริงได้โดยง่าย เอิร์ดมันกล่าวว่า

อาจไม่มีผู้ตระหนักถึงอิทธิพลที่ร้ายแรงของข้อผิดพลาดเหล่านี้จนกระทั่งได้อ่านโครินธ์ ฉบับที่หนึ่งบทที่สิบห้า ซึ่งเปาโลแสดงว่าความเชื่อในการฟื้นคืนจากความตายในอนาคตของผู้ที่เชื่อมีความเกี่ยวข้องอย่างมากกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ ซึ่งเขาประกาศว่าเป็นรากฐานของความเชื่อคริสเตียน และในบทนี้ เขาแสดงผลลัพธ์ที่เสี่ยงเกี่ยวกับการทิ้ง

^๓ การศึกษาพระคัมภีร์เชิงพินิจ หมายถึง การตรวจสอบทุกคำและทุกข้อในพระคัมภีร์ คนที่กระทำเช่นนี้มักจะไม่เชื่อว่าพระวจนะของพระเจ้าเป็นพระวจนะของพระเจ้าจริงๆ

ความเชื่อเหล่านี้ ดังนั้น เปาโลจึงประกาศว่า ผลของ “[การ] ถู้อาการที่พ้นจากความตายได้ผ่านพ้นไปแล้ว” คือ “[การ] ทำให้ความเชื่อของบางคนไขว่ไขวไป”¹

เราไม่สามารถปล่อยให้คนหนึ่งเป็นผู้รับใช้ได้ถ้าเขาเชื่อคำสั่งสอนที่ผิด ซ่อผิดพลาด เช่น แผลเนื้อร้าย นำไปสู่ข้อผิดพลาดมากขึ้น กระจายไปจนกระทั่งหมดได้รับผลกระทบและเสี่ยงต่อการทำผิดพลาด คริสตจักรที่กล่าวว่า “พี่น้องเอ๋ย มากับเรา และไม่ต้องการกังวลว่าความเชื่อคือและคำสั่งสอนของคุณเหมือนกับของเราหรือไม่ หลักความเชื่อเดียวของเราคือพระคริสต์ และเราไม่ทะเลาะกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เกี่ยวกับคำสั่งสอน” มีความเสี่ยงอย่างมากที่จะกลายเป็นสิ่งอื่นที่ไม่ใช่คริสตจักร คริสตจักรของพระเจ้า

ข้อ 19 คนอาจทำผิดพลาด หลงไปในคำสั่งสอน หรือสะกดทางศีลธรรม จึงเป็นเหตุผลว่าทำไมเราต้องสร้างขึ้นบนพื้นฐานของพระคริสต์ (1โครินธ์ 3:11) ถ้าเราทำเช่นนั้น เราจะไม่ต้องมีส่วนในการหันไปจากความจริง ถ้าเราสร้างบนมนุษย์ไว้วางใจว่าพวกเขาไม่มีคำตอบทุกอย่าง และมีความเชื่อมั่นในเนื้อหนัง เราจะพบว่าพื้นฐานของเราเป็นทราย บางคนหันไปจากความเชื่อเพราะว่าพวกเขาไม่ได้สร้างขึ้นบนพื้นฐานที่ถูกต้อง (1ยอห์น 2:19) พวกเขาไว้วางใจในตัวเองและสติปัญญาของมนุษย์เท่านั้น อย่างไรก็ตาม การออกไปเช่นนั้นไม่ได้ทำให้รากฐานของพระเจ้าอ่อนแอลง ไม่ใช่การเปลี่ยนแปลง หรือเสี่ยงต่อการล้ม มีคนเข้ามาและจากไป ปรัชญาต่างๆ เกิดขึ้นและหายไป ทฤษฎีต่างๆ เกิดขึ้นและหายไป แต่พื้นฐานของความจริงยังคงเหมือนเดิมและสัตย์จริง พระเยซูเป็นความจริง (ยอห์น 14:6) และพระองค์ทรงสัตย์ซื่อ (2ทิโมธี 2:13) นั่นจึงเป็นเหตุผลว่าทำไมความไว้วางใจในพระเยซูคริสต์ที่สมบูรณ์และไม่แสสร้งนั้นเป็นทางแห่งความรอด

บางคนเห็นว่าพื้นฐานที่กล่าวถึงในที่นี้คือคริสตจักร แต่จริงๆ แล้ว เรา “ได้ถูกประดิษฐานขึ้น บนรากแห่งพวกอัครทูตและพวกผู้เผยพระวจนะ พระเยซูคริสต์ทรงเป็นศิลามุมเอก” (เอเฟซัส 2:20) คริสตจักรก่อตั้งขึ้นโดยพระเจ้า (มัทธิว 16:18) และยืนอย่างมั่นคง แม้ว่าสมาชิกคริสตจักรบางคนจะไม่เชื่อฟังและละทิ้งความจริงไป อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าในบริบทนี้ ข้อนี้หมายถึงพระเยซูพระองค์เองทรงเป็นพื้นฐาน

พื้นฐานมี “ตราประทับ” นี้ ซึ่งมีความหมายตามตัวอักษรว่า “ประทับตราด้วยจารึก [สองชั้น] นี้” “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์” และ “ให้ทุกคนซึ่งออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าละทิ้งความชั่วเสีย” วินเซนต์อธิบายว่า “มีจารึกสองชั้นบนหินที่เป็นรากฐาน ชั้นหนึ่งเพื่อประกันความมั่นคง อีกชั้นหนึ่งเพื่อประกันความบริสุทธิ์ ของคริสตจักร ทั้งสองนั้นอยู่ร่วมกัน ความบริสุทธิ์ของคริสตจักรเป็นสิ่งสำคัญต่อความมั่นคงของคริสตจักร”²

พระเยซูตรัสเกี่ยวกับแกะของพระองค์ว่า “เรารู้จักแกะเหล่านั้น...แกะนั้นจะไม่พินาศเลย” (ยอห์น 10:27-28) ช่างเป็นถ้อยคำที่ปลอบโยนใจได้มากเหลือเกิน ด้วยสัญญา นี้ เราหนุนใจของเราเองและคนอื่นๆ ให้คงความสัตย์ซื่อและ “ละทิ้งความชั่วเสีย” การที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักเราไม่ได้ทำให้เราสามารถใช้อิทธิพลจากเสรีภาพของเรา แต่ควรเป็นเหตุให้เรา มีความบริสุทธิ์สะอาด

ช. ภาชนะ (2:20-22)

(20) ในบ้านใหญ่หลังหนึ่งๆ มิได้มีแต่ภาชนะทองและเงินเท่านั้น แต่มีภาชนะไม้และภาชนะดินด้วย บ้างก็เพื่อศิลปะและบ้างก็สามัญ (21) ถ้าผู้ใดชำระตัวให้พ้นจากสิ่งที่ไม่มีความหมาย เขาก็จะเป็นภาชนะที่มีค่า ซึ่งชำระให้บริสุทธิ์แล้ว เหมาะที่เจ้าของเรือนจะใช้ให้เป็นประโยชน์ พร้อมกับบริบททุกอย่าง (22) ดังนั้นท่านจงหลีกเลี่ยงการคาดเดาของคนที่หม่อม และจงเฝ้าในทางธรรม ในความเชื่อ ความรัก และสันติสุขร่วมกับผู้ที่ออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยใจบริสุทธิ์

ข้อ 20 บทนี้กลับไปกล่าวถึงอุปมาอีกอย่างหนึ่ง นั่นคืออุปมาเรื่องภาษาชนในบ้านใหญ่ มีภาษาชนบางอย่าง (จาน หม้อ) ทำจากวัสดุราคาแพง (ทอง เงิน) ซึ่งใช้ในโอกาสพิเศษเท่านั้น มีภาษาชนที่ทำจากวัสดุที่ราคาไม่แพง (ไม้ ดิน) ซึ่งออกแบบมาเพื่อใช้งานปกติ หรืองานที่ไม่สะอาด

ข้อ 21 เราได้พบเจอกับผู้ที่มีคุณสมบัติทั้งสองประการ ใจความสำคัญคือว่า เราต้องต่อสู้ที่จะเป็นภาษาชนเพื่อศิลปะ เราสามารถทำเช่นนั้นได้โดย “ชำระ” ตัวเราเองจากภาษาชนสามัญ โดยหลีกเลี่ยงการเกี่ยวข้องกับบุคคลที่เป็นเหมือนคำเตือนและตัวอย่างของผู้ที่อาจหันไปจากความจริง ผู้ที่รักษาตนเองไม่ให้ปนเปื้อนด้วยคำสอนผิดๆ และข้อผิดพลาดทางฝ่ายวิญญาณทำให้ตนเอง “เหมาะสม” ที่เจ้าของเรือนจะใช้ คำว่า “พร้อม” คือ *เฮตอิมมาโซ (hetoimazo)* “มีความเตรียมพร้อม”

ผู้รับใช้หนุ่มทุกคนและภรรยามิกชนทุกคนของพระเจ้า ควรจะหลีกเลี่ยงการเป็นมลทินเนื่องจากผู้ที่หันไปจากความจริงในคริสตจักรที่เรียกตนเองว่าเชื่อพระเจ้า การมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับงานแห่งความมิดอันไม่ก่อให้เกิดผลจะก่อให้เกิดมลทิน แทนที่จะคบหาสมาคมกับพวกเขา เราควรจะกล่าวเตือนพวกเขา (เอเฟซัส 5:11) ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าเราไม่ควรจะติดต่อกับคนเหล่านี้เพื่อประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขา แต่การประกาศข่าวประเสริฐกับการคบหาสมาคมนั้น (การมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับกันอย่างใกล้ชิด) มีความแตกต่างกันเป็นอย่างมาก

ข้อ 22 เมื่อเตือนทิโมธีเกี่ยวกับความบาปในการหันไปจากความจริงแล้ว ในตอนนี้เปาโลเตือนเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่อของ ความบาป แห่ ห นี้ อ ห นั ง คริสเตียนต้องคงความบริสุทธิ์ทางศีลธรรมในท่ามกลางชาติพันธุ์ที่คดโกงและผิดศีลธรรม โอกาสในการล่องละเมิดอาจมีมาก แต่ผู้ที่ฉลาดจะหลีกเลี่ยงการล่องประเวณี การเป็นชู้ และความบาปอื่นที่เกี่ยวกับร่างกาย และวิญญาณ (กาลาเทีย 5:19-21)

ราคาต้นทุน (*เอพิทุมเมีย (epithumia)*) ความอยากได้ ความปรารถนาอย่างรุนแรง) ของคนหนุ่ม อาจไม่จำกัดอยู่แค่แรงดึงดูดทางเพศเท่านั้น คนหนุ่มมีแนวโน้มที่จะมีอุดมคติที่ไม่ตรงตามความเป็นจริง พวกเขาไม่เป้าหมายที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ ความต้องการและความปรารถนาของพวกเขาจะมีมากกว่าความจำเป็นของพวกเขา พวกเขามีพยายามเพื่อให้มีชื่อเสียง หรือเงิน หรือสิ่งต่างๆ ที่ไร้ค่า ข้อนี้เตือนเราว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตไม่ใช่ทรัพย์สินของ

เราต้อง “ไม่” (*ดิโอโค (dioko)*) ติดตาม พยายามแสดง มีความหมายหนักกว่าคำว่า follow (ติดตาม) ในภาษาอังกฤษ พระคุณของคริสเตียนในทางธรรม ความเชื่อ ความรักและสันติสุข การติดตามเช่นนี้ควรจะทำร่วมกับผู้ที่มีเป้าหมายเดียวกัน เราต้องคบหาสมาคมกับภาษาชนที่ใช้เพื่อศิลปะ และชำระตนเองจากภาษาชนสามัญ

ซ. คนรับใช้ (2:23-26)

(23) อย่าข้องแวะกับปัญหาอันโง่เขลาและไม่เป็นสาระ ด้วยรู้แล้วว่าปัญหาเหล่านั้นก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทกัน (24) ฝ่ายผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องไม่เป็นคนที่ชอบการทะเลาะวิวาท แต่ต้องมีใจเมตตาต่อทุกคน เป็นครูที่เหมาะสมและมี ความอดทน (25) ชี้แจงให้ฝ่ายตรงกันข้ามเข้าใจด้วยความสุภาพว่าพระเจ้าอาจจะทรงโปรดให้เขากลับใจ และมาถึงซึ่งความจริง (26) และหลุดพ้นบ่วงของมารผู้ซึ่งดักจับเขาไว้ให้ทำตามความประสงค์ของมัน

ข้อ 23 จดหมายฉบับนี้เตือนเราให้หลีกเลี่ยงคำถามและการถกเถียงที่โง่เขลาอันไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ใดๆ (ดูข้อ 16) บ่อยครั้งการถกเถียงเหล่านี้นำไปสู่ความขัดแย้งกันและความเข้าใจผิด คำภาษากรีกว่า *มาชอไม (machomai)* ซึ่งหมายถึง “การโต้เถียงด้วยอารมณ์รุนแรง ถกเถียง” การทะเลาะวิวาทเช่นนี้ก่อให้เกิดความร้อนมากกว่าแสงไฟ

ข้อ 24 ผู้รับใช้ควรหลีกเลี่ยงการต่อสู้ดังกล่าว เพื่อที่จะคงเป็นผู้อ่อนโยน แสดงถึงทัศนคติในการควบคุมตนเองอย่างสงบ และอดทน การถกเถียงกันไม่ใช่การสอน และการ “เหมาะที่จะเป็นครู” เป็นคุณสมบัติพื้นฐานสำหรับผู้รับใช้ การหมกหมุ่นหรือมีอคติเพราะคำถามที่โง่เขลาหรือเรื่องราวใหม่ๆ ทำให้ความสามารถดังกล่าวลดน้อยลง

ข้อ 25 ผู้รับใช้จะต้องชี้แนะ (ชักชวน ชี้นำ แก้ไข) ผู้ที่ต่อสู้กับเขาอย่างอ่อนโยน (จริงๆ แล้ว คนเหล่านั้นต่อสู้กับตัวเอง เพราะนำตนเองไปจากความจริงที่ช่วยให้รอด) เป็นไปได้ว่า ด้วยคำชี้แนะที่อ่อนโยนนั้น พระเจ้าจะทรงให้เขาได้เปลี่ยนแปลง นั่นคือ “การกลับใจใหม่” (การเปลี่ยนแปลงใจจากความคิดที่ผิดเป็นการเข้าใจความจริง) การเสียใจอย่างชอบพระทัยพระเจ้านำไปสู่การกลับใจใหม่ (2โครินธ์ 7:9-10) แต่การกลับใจใหม่ไม่ใช่แค่การสำนึกผิด การกลับใจหมายถึงการยอมจำนนความต้องการและจิตใจของเราต่อความจริง

ข้อ 26 สิ่งที่น่าสนใจที่นี่คือว่า ผู้ที่หันไปจากความจริงอาจกลับไปสู่พระคุณของพระเจ้า (“รู้สึกตัว” ในฉบับ NASB “มีสติ” ในฉบับ Alford) คำสอนที่ผิดๆ เป็นบ่วงของมาร เพราะมารเป็นผู้แรกที่ใช้คำสอนผิดๆ นั้น (ในสวนเอเดน) และได้หลอกลวงคนทั้งหลายด้วยข้อผิดพลาดและการโกหกตลอดหลายศตวรรษเพื่อที่พวกเขาอาจแบ่งปันในการแข่งสาปของมันได้ (1ทิโมธี 3:6) คำสอนที่ผิดๆ ทำให้คนทั้งหลายเป็นเชลย คำสอนอันมีหลักทำให้เขาเป็นอิสระ

บรรณานุกรม

¹Erdman, 118.

²Vincent, 304.

ทิโมธี ฉบับที่สอง บทที่สาม

5. การอดทนในเวลาสุดท้าย (3:1-17)

ก. กาลียุค (3:1)

(1) แต่จงเข้าใจข้อนี้ คือว่าในสมัยจะสิ้นยุคนี้ จะเกิดเหตุการณ์กาลียุค

ข้อ 1 “สมัยจะสิ้นยุค” อาจหมายถึงยุคคริสตจักรทั้งยุค นับตั้งแต่วันเพ็นเทคอสต์จนถึงเวลาปัจจุบัน แม้ว่าสภาพเหล่านี้ อาจมีมากขึ้นในกาลสุดท้าย แต่สภาพเหล่านี้ก็มีอยู่ในสมัยของทิโมธี เพราะเปาโลชี้แนะเขาว่า “คนเช่นนั้นท่านอย่าคบ” (ข้อ 5)

“กาลียุค” คือ *ชาเลเปออส (chalepos)* ซึ่งมีความหมายตามตัวอักษรว่า เวลา “ยากลำบาก” เมื่อการรักษาสมดุลทางฝ่ายวิญญาณของตนและการประสบความสำเร็จในการชักชวนผู้อื่นให้ยอมจำนนต่อพระเจ้าเป็นเรื่องยาก ในเวลาสุดท้ายนี้ จะมีความกดดันและซีมเซาทางฝ่ายวิญญาณ เหมือนเช่นความเหน็ดเหนื่อยในเวลาเที่ยงคืน อันตรายที่ลึกลับจะปรากฏขึ้นกับคริสเตียนที่
อ น ที่
องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา เราต้องรู้จักตัว ตื่นตัวและทราบถึงแผนการของฝีมาร

ข. การทดลองเนื้อหนังและวิญญาณ (3:2-5)

(2) เพราะมนุษย์จะเห็นแก่ตัว เห็นแก่เงิน เย่อหยิ่ง ยโส ชอบด่าว่า ไม่เชื่อฟังคำบิดามารดา ออกตัญญู ไร้ศีลธรรม (3) ไร้มนุษยธรรม ไม่ให้อภัยกัน ใส่ร้ายกัน ไม่ยับยั้งชั่งใจ ดุร้ายเกลียดชังความดี (4) ททรยศ มุทะลุ หัวสูง รักความสนุกยิ่งกว่ารักพระเจ้า (5) ถือศาสนาแต่เปลือกนอก ส่วนแก่นแท้ของศาสนาเขาไม่ยอมรับ คนเช่นนั้นท่านอย่าคบ

ข้อ 2 “มนุษย์” มาจากคำทั่วไปว่า *อานธะโรพอส (anthropos)* ซึ่งหมายถึง “มนุษยชาติ” ซึ่งรวมถึงทุกเชื้อชาติ ทั้งชายและหญิง ข้อ 2-4 กล่าวถึงคุณลักษณะสิบแปดประการของมนุษย์ในสมัยจะสิ้นยุค

“เห็นแก่ตัว” *ฟิลาโทอส (philautos)* หมายถึง “คนรักตนเอง” ลัทธิของพวกรักตัวเองในสมัยของเรามีอยู่มากมาย ความเห็นแก่ตัวเป็นหัวใจสำคัญของความเชื่อแบบ New Age^๕ รวมทั้งผู้สนับสนุน New Thought^๖ กลุ่ม Unitarian-Universalists^๗ และกลุ่มศาสนาตะวันออกมากมาย เราได้ยินมากเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเอง การบรรลุผลด้วยตนเอง การยอมรับตนเอง การดลใจตนเอง และแนวความคิดอื่นๆ อีกมากมายที่เกิดจากตนเอง ตัวเองเป็นบัลลังก์ในใจหลายดวง นั่นก็คือ “ฉันเป็นเจ้าของโชคชะตาของตนเอง ฉันเป็นกัปตันของวิญญาณฉัน” (*Invictus*, Tennyson) คนทั้งหลายคิดคำนึงถึงตนเองเพื่อค้นหาความจริง โดยคิดว่าพวกเขาสามารถค้นหาพระเจ้าได้จากภายใน แนวความคิดที่ว่า “มนุษย์เป็นพระเจ้าแต่ยังไม่รู้ตัว” แพร่หลายไปในโลกของเรา ลัทธิพระเจ้าคือจักรวาล (Pantheism)^๘ แพร่หลายไปอีกครั้งในยุคปัจจุบันนี้ ซึ่งเป็นหมายสำคัญถึงกาลสุดท้าย

“เห็นแก่เงิน” คือ *ฟิลาร์กูริออส (philargurous)* ซึ่งมาจากคำว่า *ฟีเลโอ (phileo)* (การรัก) และ *อาร์กูริออส (arguros)* (เงิน) จึงหมายถึง “ผู้รักเงิน” เงินหรือเครื่องมือในการแลกเปลี่ยน ไม่ใช่บาปในตัวของมันเอง แต่การรักเงินยังคงเป็น “มูลรากแห่งความชั่ว” (1ทิโมธี 6:10) การรักเงินจะบิดเบือนความคิดของเรา เราจะเสียความสามารถในการคิดอย่างถูกต้องของเราไป การทดลองจะ
อ น ที่

^๕ New Age หมายถึงปรัชญาชีวิตที่เน้นหลักสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของทางตะวันตกและส่งเสริมความสำคัญของจิตใจ

^๖ New Thought หมายถึงระบบทฤษฎีและการปฏิบัติที่เน้นการใช้อำนาจความคิดในการควบคุมกายและจิต

^๗ กลุ่ม Unitarian-Universalists เชื่อว่าทุกคนจะได้รับความรักในท้ายที่สุด

^๘ ลัทธิพระเจ้าคือจักรวาล ถือว่าทุกสิ่งเป็นพระเจ้า

พระเยซูตรัสว่า “ท่านจะปฏิบัติพระเจ้าและจะปฏิบัติเงินทองพร้อมกันไม่ได้” (มัทธิว 6:24) ด้วยเหตุนี้ พระคัมภีร์จึงเน้นความสำคัญของความพอใจ (ฟิลิปปี 4:11; 1ทิโมธี 6:8; ฮีบรู 13:5) พระเจ้าทรงเกลียดชัง การเห็นแก่เงินตั้งแต่ต้น และประณามการเห็นแก่เงินในบัญญัติสิบประการ (อพยพ 20:17)

“เยอหยิ่ง” *อาลาโซน (alazon)* “คนหลอกลวง คนคุยโว คนแสแส” คนเช่นนั้นมักจะประกาศความเชื่อแต่ไม่มีผลที่จะ ยืน ยืน ก าร ป ระ ก า ศ ข อง ต น (ดู 1โครินธ์ 13:4; ยากอบ 4:16)

“ยโส” *ฮูเพอร์เฟฟานอส (huperephanos)* “การแสดงว่าเหนือกว่า” คำแปลหลายฉบับแปลคำนี้ว่า “อวดดี” คนเช่นนั้นคิดว่าตนเองดีกว่าความเป็นจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งคิดว่าตนเองเหนือกว่าผู้อื่น เอิร์นเนส ลากูฟร์ เคยกล่าวไว้ครั้งหนึ่งว่า “ถ้าเขาสามารถเห็นว่าความตายของเขาจะทำให้เกิดช่องว่างเล็กน้อยเพียงใด คนที่หยิ่งก็จะคิดถึงสิ่งที่เขาเป็นในชีวิตนี้น้อยกว่านี้” พระเจ้า ทรงจัดความบาปนี้ไว้เป็นลำดับแรกในสิ่งที่พระองค์ทรงเกลียดชัง (สุภาพิต 6:17; 8:13) ความยโสเป็นจุดเริ่มต้นของการลวงละเมิด อื่นๆ จอห์น รัสกิน กล่าวว่า

ยิ่งข้าพเจ้าคิดเกี่ยวกับเรื่องนั้นมากเท่าไร ข้าพเจ้าก็ยิ่งมั่นใจมากขึ้นเท่านั้นว่า โดยทั่วไป ความหยิ่งเป็นรากฐานของความผิดที่สำคัญทั้งปวง บางครั้ง ความรู้สึกอื่นๆ มีประโยชน์บ้าง แต่ความหยิ่งไม่เคยมีประโยชน์ ทุกสิ่งจะผิดไปหมด และสิ่งนี้อาจเป็นที่ปรารถนาที่จะทำอย่างเจียมๆ และซื่อๆ ก็เป็นสิ่งอันตรายร้ายแรงหากจะกระทำด้วยความหยิ่งยโส

(ดูสุภาพิต 16:18; ยากอบ 4:6; 1เปโตร 5:5; 1ยอห์น 2:16)

“ชอบด่าว่า” คือ บลอสเฟมอส (*blasphemos*) “ผู้กล่าวสิ่งชั่ว หมิ่นประมาท พุดเสียดสี” การหูลู่พระเกียรติในความหมายที่ว่าผู้เชื่อพุดเสียดสี หมิ่นประมาทและปฏิเสธพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างไม่ลดละนั้นเป็นสิ่งที่ไม่อาจให้อภัยได้ (มัทธิว 12:31-32) เนื่องจากเขาตัดตนเองออกจากวิถีเดียวที่พระเจ้าทรงมีเพื่อช่วยเหลือเขา แต่การชอบด่าว่าที่ผู้ไม่เชื่อกระทำด้วยความไม่รู้เป็นสิ่งที่ให้อภัยได้ (1ทิโมธี 1:13)

“ไม่เชื่อฟังคำบิดามารดา” หมายถึง การไม่ยอมรับอำนาจของบิดามารดา ความบาปนี้เป็นสิ่งที่คนในยุคปัจจุบันกระทำผิดเป็นอย่างมาก การให้เกียรติบิดามารดาเป็นบัญญัติข้อแรกที่มีพระสัญญาไว้ด้วย (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16; เอเฟซัส 6:2) และเปาโลได้กำชับในเรื่องนี้ (เอเฟซัส 6:1; โคลโลสี 3:20) ซาโลมอนตักเตือนผู้อ่านให้ “รักษากฎบัญญัติของพ่อเจ้า และอย่าละทิ้งคำสั่งสอนของแม่เจ้า” (สุภาพิต 6:20) (ดูเอวีนิตี 19:3; เฉลยธรรมบัญญัติ 7:6; สุภาพิต 23:22; ลูกา 18:20) ภายใต้ธรรมบัญญัติพันธสัญญาเก่า บุตรที่ดื้อจะถูกลงโทษจนตาย (เฉลยธรรมบัญญัติ 21:18-21) ถ้าบัญญัติดังกล่าวมีผลในปัจจุบันนี้ คนในยุคนี้จะหายไปจากโลกทั้งหมด

“อกตัญญู” คือ *อาฆาริสทอส (acharistos)* “ไม่รู้สึกรับคุณ” ใครจะมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีที่สุดในโลกได้ โดยไม่เป็นคนกตัญญู ใครจะสามารถนั่งลงและทานอาหารของตน โดยไม่คิดถึงพระองค์ผู้จัดหาให้ได้ มีแต่เพียงคนใจหายบเห็นแก่ตัว ไม่มี ความรู้สึกขอบคุณสำหรับชีวิตหรือลมหายใจเท่านั้น หมูป่าสามารถกินผลต้นไม้ได้ต้นไม้โตได้โดยไม่ต้องมองขึ้นมาดูว่าผลเหล่านั้นมาจากที่ใด หูของมันปิดตาเอาไว้ มันต้องนอนลงเพื่อที่จะมองเห็นมาได้

“ไร้ศีลธรรม” *อานอซิออส (anosios)* “ไม่มีศาสนา ไม่นับถือศาสนา” ผู้ที่ไม่มี ความใกล้ชิดกับพระเจ้าหรือเกี่ยวข้องกับสิ่ง บริสุทธิ์ คำนี้แสดงถึงพวกมนุษย์นิยมในปัจจุบันอย่างแท้จริง

ข้อ 3 “ไร้มนุษยธรรม” คือ *ออสทอร์กอส (astorgos)* “ไม่มีความรักมนุษยธรรมชาติ” บุคคลดังกล่าวไม่ใส่ใจผู้ที่อยู่ใน ครอบครัวของตนเอง แต่เขาอาจแสดงความรักที่ชั่วช้าต่อเพื่อน มักจะกับบุคคลเพศเดียวกัน ความวิปริตในด้านหนึ่งของชีวิตอาจนำไปสู่ความวิปริตในด้านอื่นๆ ได้ คำเดียวกันนี้ปรากฏอยู่ในโรม 1:31 ในเรื่องความวิปริตและความชั่วทางเพศ

“ไม่ให้ภัยกัน” คือ *อาสปอนดอส* (*aspondos*) “ไม่สามารถจะปรองดองกันได้ ไม่โอนอ่อน ไม่มีเมตตา” คนเหล่านี้ไม่ยอมที่จะเจรจาตกลงกันหรือยินยอมกัน หรือถ้ายอม ก็น่าสงสัยว่าเขาจะไม่ทำตามข้อตกลงนั้น

“ใส่ร้ายกัน” คือ *เดียบอลิส* (*diabolos*) ซึ่งปกติใช้เพื่อหมายถึงผีมาร “ผู้ที่กล่าวโทษ” (วิวรณ์ 12:10) บุคคลประเภทนี้จะโกหกเกี่ยวกับเพื่อนร่วมงานเพื่อที่จะได้งานของเขา หรือใส่ร้ายสมาชิกคริสตจักรอีกคนหนึ่งเพื่อทำให้ตนเองดูดีกว่าคนอื่นในสายตาของศิษยาภิบาล หรือโกหกเกี่ยวกับคู่แข่งเพื่อที่จะชนะการแข่งขัน (ดู 1ทิโมธี 3:11)

“ไม่ยับยั้งชั่งใจ” คือ *อาคราเทส* (*akrates*) “ไม่มีอำนาจเหนือตนเอง” โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับต้นเหตุทางกาย คำนี้หมายถึง “ไม่มีความแข็งแกร่ง” แสดงถึงบุคคลที่ถูกนำไปทำบาปอันน่าอายได้ง่าย บุคคลดังกล่าวถูกชักจูงหรือหลอกให้กระทำการชั่วได้ง่าย ผู้ที่ไม่ยับยั้งชั่งใจกระทำผิดในการฆ่าคนอย่างไม่จำเป็นและอาชญากรรมทางเพศรุนแรง

“ดูร้าย” คือ *อานเมะรอส* (*anemeros*) “ไม่เชื่อง โหดร้าย” เป็นไปได้ว่าบุคคลหนึ่งอาจเป็นคนไม่ยับยั้งชั่งใจและดูร้ายได้ในเวลาเดียวกัน โดยไม่ควบคุมตนเองและไร้มนุษยธรรมต่อผู้อื่น

“เกลียดชังความดี” คือ *อาฟิลลาธาธอส* (*aphilagathos*) “ผู้เกลียดชังความดี” บุคคลดังกล่าวมักจะขึ้นชมนอกกฎเกณฑ์ที่มีชื่อเสียง ผู้กระทำผิดทางเพศ หรือผู้หญิงที่แต่งงานหลายครั้งมากกว่าคนดี ชื่อสัตย์ ทำงานอย่างหนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าผู้มีอุปนิสัยชั่วร้ายนั้นเป็นผู้มีชื่อเสียง สังคมของเรามักจะทำให้ผู้ที่สมควรน้อยสุดเป็นวีรบุรุษ

ข้อ 4 “ทรยศ” คือ *พรอดอเทส* (*prodotes*) “คนไม่ซื่อสัตย์” ผู้ซึ่งทำสัญญาหรือข้อตกลง แต่กลับคำถ้าจะทำให้เขาได้ประโยชน์ คำนี้ใช้กับยูดาส อิสคาริโอท ในลูกา 6:16

“มูทะลุ” คือ *พรอพะเทส* (*propetes*) “การล้มไปข้างหน้า สะเพร่า” คำนี้หมายถึง “เร่งรีบ ไม่ยั้งคิด” และอาจหมายถึงผู้ที่มุ่มบ่าม โน้มไปสู่ทางหุนหันอันนำไปสู่ความพินาศ

“หิวสูง” คือ *ทูเฟาะอไม* (*tuphoomai*) “โห้งเพราะความหิว” จาก *ทูเฟาะ* (*tuphoo*) “การทำให้เกิดควั่น การอำพรางในหมอก” คำศัพท์ที่ทันสมัยมากกว่าคือ “ยกตัวเองเหนือผู้อื่น” บุคคลนี้มีทัศนคติ

“รักความสนุกยิ่งกว่ารักพระเจ้า” คือ *ฟีเลดอนอส* (*philedonos*) “ยอมต่อความเพลิดเพลิน” หมายถึงบุคคลผู้ปฏิบัติตามปรัชญาในการ “กิน ดื่ม และรื่นเริง เพราะว่าพรุ่งนี้เราที่จะตาย” ตามจริงแล้ว เขากล่าวว่า “แล้วยังไงถ้าพระเจ้าไม่พอใจกับวิถีชีวิตของเรา เราทำให้ตัวเองพอใจดีกว่าทำให้พระเจ้าพอใจ” ชาวโรมยุคแรกกล่าวว่า “ขอให้เรามีขนมปังและการบันเทิงใจ” อย่างแรกคือเรื่องกิน จากนั้นเป็นความบันเทิง ทัศนคติที่ตะกละ บริการตนเองทำให้อารยธรรมของเขาต้องสูญสิ้นไป คำศัพท์สมัยใหม่สำหรับปรัชญาของพวกเขาคือ ทฤษฎีที่เชื่อว่าความสุขสบายหรือความเพลิดเพลินเป็นยอดปรารถนาที่สุด (Hedonism) และทฤษฎีแห่งปรัชญาที่ว่าทุกคนนั้นอิสระและรับผิดชอบในการกระทำของเขา (Existentialism)

ข้อ 5 หมายถึงคำขวัญของกาลสุตท้ายอีกประการหนึ่งคือการมีรูปแบบความชอบธรรม แต่ไม่มีฤทธิ์เดชของความชอบธรรม ลักษณะภายนอกไม่เหมือนกับความจริงภายใน บุคคลอาจดูเหมือนเคร่งครัดศาสนา แต่ถ้าความเชื่อของเขาไม่กระตุ้นให้เขามีชัยชนะทางฝ่ายวิญญาณ จะมีประโยชน์อะไร ความบาปและความไม่เชื่อภายในก่อให้เกิดความว่างเปล่าที่ไม่มีอำนาจ คริสตจักรต่างๆ อาจมีโบสถ์หลายแห่ง แต่ถ้าพวกเขาปฏิเสธฤทธิ์เดชในการช่วยให้รอดอย่างน่าอัศจรรย์และช่วยกู้อย่างเหนือธรรมชาติของพระเจ้า พวกเขาเป็นเหมือนฆ้องหรือฉาบที่กำลังส่งเสียง อุโมงค์ฝังศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาวเต็มไปด้วยกระดูกคนตาย แต่คริสตจักรของพระเจ้าสร้างขึ้นจากศิลาที่มีชีวิต (1เปโตร 2:5)

เราต้องหลีกเลี่ยงบุคคลหรือคริสตจักรดังกล่าว เราต้องไม่คบหาสมาคมกับพวกเขาหรือช่วยเหลือพวกเขาในความพยายามของพวกเขา เราสามารถใช้เวลาของเราอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นโดยเน้นคนบาปที่ยังไม่มีใครประกาศข่าวประเสริฐกับพวกเขา หรือพัฒนาคริสเตียนที่มั่งมัน แทนที่จะไปคบหากับคนที่หันไปจากความจริงซึ่งอยู่ในทางเนื้อหนัง

ค. ศาสนาปลอม (3:6-9)

(6) เพราะในบรรดาคนเหล่านั้น มีคนที่แอบไปตามบ้าน แล้วลวงหญิงที่เบาปัญญาหาด้วยบาป และหลงไหลไปด้วย ตัณหาต่างๆ ไปเป็นเชลย (7) หญิงพวกนี้จะฟังทุกคนที่พูด แต่ไม่อาจที่จะเข้าถึงหลักแห่งความจริงได้เลย (8) ยันเนสกับยัมเบรลส์ ได้ต่อต้านโมเสสอันใด คนเหล่านี้ก็ต่อต้านความจริงอันนั้น เขาเป็นคนใจทราม และในเรื่องความเชื่อนั้นเขาใช้ไม่ได้เลย (9) แต่เขา จะไปได้ไม่กี่น้ำ เพราะความโง่ของเขาจะปรากฏแก่คนทั้งปวง เช่นเดียวกับความโง่ของชายสองคนนั้น

ข้อ 6 “ในบรรดาคนเหล่านั้น” แสดงว่าในบรรดาคนที่เพิ่งจะกล่าวถึงไป มีผู้ “แอบไป” (เอ็นดูโน (enduno) เข้ามาอย่าง ลับๆ ค่อยๆ สืบรู้) เพื่อทำการหลอกลวง ด้วยกลยุทธ์และการแสสร้งอย่างผิดๆ พวกเขาหาทางที่จะเข้าสู่บ้านและใช้อิทธิพล วิธีการ หลีกเลียงดังกล่าวสร้างความประทับใจและเอาชนะใจของหญิงที่มีใจอ่อนแอบางคน (กุนาคาริออน (gunakarion) ผู้หญิงน้อย ใช้ ในทางที่เสียหาย) เวสต์ กล่าวไว้ว่า “คุณความดีที่ยิ่งใหญ่ประการหนึ่งของผู้หญิงซึ่งคือ การไว้ใจคนอื่น กลายเป็นความอ่อนแอ เพราะซาตาน เอวากลูกลวง อาดัมทำบาปโดยที่ตาของเขาเปิดกว้าง”¹

ลัทธิและนิกายมากมายมีผลร้ายต่อจิตใจของผู้หญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหญิงโสด ผู้หญิงคริสเตียนต้องสังเกตในเรื่อง ดังกล่าวเพื่อที่พวกเขาจะไม่ถูกเอาเปรียบ

“บาปและตัณหา” ไม่จำเป็นว่าต้องเป็นบาปและตัณหาทางเพศ “ต่างๆ” แสดงให้เห็นว่าตัณหาที่มีความแตกต่างกันไป ความหมายโดยนัยคือว่า ความต้องการและความปรารถนาทางโลกของพวกเขาใช้ประโยชน์ได้โดยง่าย เจมีสัน ฟอเซ็ท และบราวน์ กล่าวไว้ว่า “ไม่ใช่เพียงตัณหาของสัตว์ แต่ความปรารถนาที่จะเปลี่ยนแปลงในคำสั่งสอนและวิธีการสอน การวิ่งตามผู้ชายที่ทันสมัย และหลักการทันสมัย”²

ข้อ 7 ผู้หญิงดังกล่าว “ฟัง” คำสั่งสอน ความคิด และทฤษฎีใหม่ๆ แต่ครูที่สอนผิดๆ ไม่เคยนำพวกเขาไปสู่ความรู้แห่ง ความจริง “ทั้งนี้” หมายถึงผู้หญิงที่ถูกนำไปในทางที่ผิด ปรากฏการณ์ประหลาดอย่างหนึ่งในสมัยของเราคือผู้หญิงจำนวนมากไป ศึกษาพระคัมภีร์และประมุขทางศาสนามากมายหลายประเภท ดูเหมือนว่าจะดึงดูดเข้าไปยังคำสั่งสอนที่แปลกและความคิดนอก ศาสนา พวกเขาไม่เคยมาเพื่อความจริง อันเป็นความเชื่อที่ครั้งหนึ่งได้ให้แก่ธรรมิกชน เป็นพื้นฐานของพระคัมภีร์ในสมัยก่อน”³

ข้อ 8 ตัวอย่างของคนหลอกลวงสมัยใหม่มีอยู่ในเวลาสมัยโบราณ ยันเนสกับยัมเบรลส์เป็นนักไสยศาสตร์ชาวอียิปต์ที่ ต่อต้านโมเสสในอพยพ 7:11-22 นูเมเนียส กล่าวว่าพวกเขาเป็นอาลักษณ์ทางศาสนา มีตำแหน่งต่ำกว่าปุโรหิตในอียิปต์ ซึ่งตา เพราะวิทยาคม บางคนแปลชื่อยันเนสจากภาษาอียิปต์ว่าเป็น “คนโกง” และยัมเบรลส์ว่า “นักเล่นกล” (ดูกิจการ 13:8)

เหมือนเช่นนักไสยศาสตร์เหล่านี้ต่อต้านโมเสสโดยการเลียนแบบการอัครจริยของเขา ผู้ที่สอนผิดๆ ในกาลสุดท้ายอาจใช้ “การอัครจริยแห่งความเท็จ” (2 เธสะโลนิกา 2:9; มัทธิว 24:24) เพื่อหลอกลวงผู้อ่อนแอทางฝ่ายวิญญาณ ผู้ที่มีใจเสื่อมเสียจะ ต่อต้านความจริง โดยเกลียดชังความเชื่อที่แท้จริง เนื่องจากข้อกำหนดเรื่องอุปนิสัยของพวกเขา พวกเขาเป็นคนเลวทรามอย่าง แท้จริง (อาดอกิมอส (adokimos) ถูกปฏิเสธ รังเกียจ ขาดคุณสมบัติ) ในเรื่องความเชื่อ

ข้อ 9 ความสามารถของคนดังกล่าวจะสิ้นสุดลงในท้ายที่สุด เนื่องจากความโง่อันไร้เหตุผลของพวกเขา (เหมือนเช่นที่ Expositor's เขียนไว้ว่า “จิตเสื่อม”) จะชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ คริสตจักรควรจะอธิษฐานเพื่อการสังเกต สติปัญญา และความเข้าใจที่จะ เอาชนะผู้สอนคำสอนที่ผิดได้

ง. การข่มเหงเพราะความเชื่อ (3:10-13)

(10) บัดนี้ ท่านก็ประจักษ์ชัดแล้วซึ่งคำสอน พฤติกรรม ความมุ่งหมายในชีวิต ความเชื่อ ความอดทน ความรัก ความ หนักแน่นมั่นคง (11) การถูกข่มเหง การทนทุกข์ยากลำบากของข้าพเจ้าและสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า ณ เมืองอันทิโอก เมืองอิ โคนีอุม และเมืองลิสตรา การกดขี่ข่มเหงที่ข้าพเจ้าได้ทนเอา ถึงกระนั้นก็ดี องค์พระผู้เป็นเจ้า ได้ทรงโปรดให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากสิ่ง เหล่านั้นทั้งหมด (12) แท้จริงบรรดาคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้า ในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง (13) ขณะเมื่อคนชั่วและคนเจ้าเล่ห์จะเลวลง ทั้งล่อลวงคนอื่นและถูกคนอื่นล่อลวงด้วย

ข้อ 10 “ประจักษ์ชัด” คือ พาราโคลูเทอ (parakoloutheo) ซึ่งแปลไว้ในลูกา 1:3 ว่า “ได้สืบเสาะถวญถึ” เปาโลเปรียบเทียบบุคคลที่กล่าวถึงไปก่อนหน้านั้นกับตัวของเขาเอง ไม่ใช่เพื่อโอ้อวด แต่เพื่อแสดงความแตกต่างแก่ผู้รู้จักชีวิตของเขาเป็นอย่างดี อัครทูตเชื้อเชิญให้ตรวจสอบชีวิตของเขาในทุกด้าน ความสตัยซื่อหมายถึงความม่ลัทธิในคำสั่งสอน วิถีชีวิตที่ปราศจากตำหนิ ความแน่วแนในการปฏิบัติหน้าที่ของเขาในการรับใช้ ความเชื่อที่หนักแน่น ความอดทน ความรักที่ไม่เห็นแก่ตัว และความอดทน

ข้อ 11 อารูททางฝ่ายวิญญาณเช่นนั้นรับประกันซัยชนะของบุคคลอย่างต่อเนื่อง แม้ในเวลาทีประสพกับ “การถูข่มเหง การทนทุกข์ยากลำบาก” เปาโลยกสถานที่สามแห่งขึ้นมากล่าวถึง สถานที่เหล่านี้เป็นที่ซึ่งเขาทนการข่มเหงที่ร้ายแรงเป็นพิเศษได้แก่ เมืองอันโทโกในแคว้นบิเลีย (กิจการ 13:14, 50-51) เมืองอโคเนียม (กิจการ 14:1-5) เมืองลิสตรา (กิจการ 14:6, 19) ทีม่ถึทราบถึงการข่มเหงเหล่านี้เป็นอย่างดี เพราะเขามาจากเมืองลิสตรา และชาวิวจากเมืองอันโทโกและอโคเนียมได้ก่อให้เกิดการข่มเหงที่นั่น

เมื่อเปาโลกล่าวว่พระเจ้า “ได้ทรงโปรดให้ข้าพเจ้ารอดพ้น” เขาไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงป้องกันไม่ให้การทนทุกข์เกิดขึ้น แต่เขารู้สึกถึงผลของการข่มเหงอย่างเต็มที่ ในลิสตรา คนทั้งหลยขว้างหินเขาและปล่อยให้เขาตาย (กิจการ 14:19) เปาโลสามารถสามารถรวมอยู่ใน “บางคน” ในฮีบรู 11:36 ที่ต้องทนต่อการข่มเหง แต่ก็รอดพ้นมาได้ พระเจ้าม่มีวิถีทางในการจัดการแก้ไขพายุสองประการ ได้แก่ พระองค์สามารถทำให้พายุสงบ หรือพระองค์สามารถปกป้องเราจากพายุได้ พระเยซูทรงปลดอบเหล่าสาวกของพระองค์ด้วยถ้อยคำเหล่านี้ “เราได้บอกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้ม่สันติสุขในเรา ในโลกนี้ ท่านจะประสพความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเกิด เพราะว่เราได้ชนะโลกแล้ว” (ยอห์น 16:33) พระองค์ทรงทำให้เปาโลม่มีความม่ั่นใจด้วยพระสัญญา “การที่มีคุณของเรา ก็พอแก่เจ้าแล้ว” (2โครินธ์ 12:9)

ข้อ 12 คริสเตียนทุกคนต้องตกลงใจที่จะทนการทนทุกข์เพื่อพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าม่ทรงอนุญาตให้การทนทุกข์เกิดขึ้นในชีวิตของเราเพื่อทำให้เราหลง แต่เพื่อทำให้เราแข็งแกร่ง การทนทุกข์เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับ “บรรดาคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้า” ไม่ใช่ว่ทุกคนจะทนทุกข์เหมือนเช่นเปาโล คนส่วนใหญ่ในปัจจุบันจะม่มีวันรู้สึกความเจ็บปวดของแสร้เชือกเก่าเส้น หรือถูกขว้างหิน หรือแม้แต่ลากไปศาลเพื่อดำเนินคดีที่เกี่ยวข้องกับการเป็นคริสเตียน (ผู้เชื่อที่พิจารณาตนเองคนหนึ่งถามตนเองว่ “ถ้าเราถูกพิจารณาคดีเพราะเป็นคริสเตียน จะมีหลักฐานเพียงพอที่จะตัดสินเราได้ไหม”) แต่ทุกคนจะทนทุกข์ในทางหนึ่งทางใด บางคนจะถูกเพื่อนปฏิเสธหรือตัดออกจากครอบครัว (มัทธิว 10:36; 19:29) บางคนจะถูกเพื่อนร่วมงานกดดันหรือก่อวณ การทนทุกข์ดังกล่าวเกิดขึ้นเพราะการดำเนินชีวิต “ตามทางของพระเจ้า ในพระเยซูคริสต์” (ดู 1 เธสะโลนิกา 2:14; ฟิลิปปี 3:8)

1โครินธ์ 4:12-13 กล่าวถึงการตอบสนองของคริสเตียนเมื่อมีการข่มเหง “เมื่อถูกด่าเราก็อวยพร เมื่อถูกเคียดเข็ญเราก็ทนเอา เมื่อถูกใส่ร้ายเราก็พยายามปรองดอง” พระเยซูทรงชี้แนะสาวกของพระองค์ในคำเทศนาบนภูเขาว่า “ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่ ตาแทนตา และฟันแทนฟัน ฝ่ายเราบอกท่านว่ อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน ก็จงหันแก้มซ้ายให้เขาด้วย ถ้าผู้ใดอยากจะฟ้องศาลเพื่อจะปรับเอาเสื้อของท่านไป ก็จงให้เสื้อคลุมแก่เขาเสียด้วย ถ้าผู้ใดจะเกณฑ์ท่านให้เดินทางไปหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลยไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร...จงรักศัตรูของท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ข่มเหงท่าน ทำดังนี้แล้วท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์...แม้ว่ท่านรักผู้ที่รักท่าน จะได้บำเหน็จอะไร ถึงพวกเก็บภาษีก็ยกกระทำอย่างนี้ น มิ ใ ช้ ห รื อ ” (มัทธิว 5 :38-46) พระเยซูทรงดำเนินชีวิตตามคำชี้แนะเหล่านั้นด้วย “เมื่อเขากล่าวคำหยาบคายต่อพระองค์ พระองค์ม่ได้ทรงกล่าวตอบเขาด้วยคำหยาบคายเลย เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ม่ได้ทรงมาดร้าย แต่ทรงมอบเรื่องของพระองค์ไว้แก่พระเจ้าผู้ทรงพิพากษาอย่างยุติธรรม” (1เปโตร 2:23)

อย่างไรก็ตาม “การทนทุกข์” บางอย่างไม่ใช่ผลจากการดำเนินชีวิตบริสุทธิ์ แต่เป็นผลจากความโง่เขลาหรือการกระทำผิดของเรา ซึ่งถือว่าเป็น “ความชั่ว” ดังที่อธิบายไว้ใน 1 เปโตร 2:19-20 “เพราะว่าผู้ที่ได้รับความเห็นชอบว่าดีนั้น ก็ต่อเมื่อเขาเห็นแก่พระเจ้าและยอมอดทนต่อความทุกข์ที่ไร้ความเป็นธรรม เพราะจะเป็นความดีความชอบอย่างไรถ้าท่านทำความชั่ว และท่านถูกเย็บเพราะการกระทำชั่วนั้น แม้ท่านจะอดทนต่อการถูกเย็บด้วยความอดกลั้น แต่ว่าถ้าท่านทั้งหลายกระทำการดี และทนเอาเมื่อตกทุกข์ยาก เพราะการดีนั้น ท่านก็จะเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า” เราต้องระวังไม่ทำให้ผู้ไม่เชื่อโกรธเคืองเรา เพราะเราขาดสติปัญญา มีทัศนคติที่เห็นว่าตนเองชอบธรรม หรือมีความผิดอื่น ๆ “แต่อย่าอย่าให้มีผู้ใดในพวกท่านได้รับโทษฐานเป็นผู้ฆ่าคนหรือเป็นขโมย หรือเป็นคนทำร้าย หรือเป็นคนที่เกี่ยวข้องกับธุระของคนอื่น” (1 เปโตร 4:15) “แต่ถึงแม้ว่าท่านทั้งหลายต้องทนทุกข์ เพราะเหตุประพฤติก่อการชอบธรรม ท่านก็เป็นสุข อย่ากลัวเขา และอย่าคิดวิตกไปเลย... ให้ความสำคัญผิดชอบของท่านไม่เป็นเหตุที่ท่านเพื่อว่าเมื่อท่านถูกใส่ร้าย คนที่กล่าวร้ายความประพฤติดีของท่านในพระคริสต์ จะต้องได้รับความอับอาย เพราะว่า การได้รับความทุกข์เพราะทำความดี ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ก็ดีกว่าจะต้องทนอยู่เพราะการประพฤติชั่ว” (1 เปโตร 3:14-17) การทนทุกข์โดยไม่สมควรเป็นการทนทุกข์ประเภทเดียวที่น่าสงสารมาให้แก่พระเจ้า (1 เปโตร 4:12-16)

ข้อ 13 สถานการณ์จะไม่ดีขึ้น คนชั่วจะเลวลงและจะล่อลวงคนอื่นและถูกคนอื่นล่อลวงด้วย เจมีสัน ฟอเซ็ท และบราวน์ กล่าวถึงคนประเภทดังกล่าวว่า “ผู้ที่ได้เริ่มต้นล่อลวงคนอื่น ๆ แล้วจะกลับคืนจากข้อผิดพลาดได้ยาก และรับความผิดของคนอื่น ๆ ได้ง่ายมากยิ่งขึ้น”⁴

“คนเจ้าเล่ห์” มาจาก กอเอส (goes) “คนหลอกกลวง คนโกง” มักจะแปลว่า “นักเล่นกล” การใช้เวทมนตร์คาถามีมากมายในออสเฟซัส (กิจการ 19:19) และมักจะใช้เพื่อครอบงำคนจำนวนมากด้วยความกลัว เหมือนเช่นเวทมนตร์เวทมนตร์ที่ใช้กันในหลายแห่งในโลกปัจจุบัน กิจการ 8:9-11 และกิจการ 13:6-10 กล่าวถึงคนทำวิยาคมซึ่งใช้เล่ห์เหลี่ยมเหล่านั้น คนเจ้าเล่ห์และ “การอศรรยแห่งความเท็จ” จะเกิดขึ้นในกาลสุดท้าย (2 เธสะโลนิกา 2:9-10; วิวรณ์ 13:15; 18:23; 22:15) คริสเตียนจะต้องระวัง มิฉะนั้นตัวเขาเองจะถูกหลอกด้วยการอศรรยดังกล่าว ด้วยเหตุนี้ ของประทานในการ “สังเกตวิญญาณ” (1 โครินธ์ 12:10) จึงเป็นสิ่งสำคัญต่อคริสตจักรในปัจจุบัน เปาโลใช้ของประทานนี้ในหลายโอกาส (กิจการ 13:6-11; 16:16-18)

จ. วิธีเอาชนะ (3:14-17)

(14) แต่ฝ่ายท่านจงดำเนินต่อไปในสิ่งที่ท่านเรียนรู้แล้ว และได้เชื่ออย่างมั่นคง ท่านก็รู้ว่าท่านได้เรียนมาจากผู้ใด (15) แล ะ ตั้ ง แ ต่ เ ตี ก ม า แ ล้ ว ที่ ท่ า น ไ ด้ รู้ พระ คัมภีร์ อัน ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่ง ส า ม า ร ถ ส อ น ท่ า น ให้ ถึง ค ว า ม ร อ ด ได้ โดย ความ เชื่อ ใน พระเยซูคริสต์ (16) พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม (17) เพื่อคนของพระเจ้าจะพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง

ข้อ 14 ผู้รับใช้ คนอื่น ๆ บางคน “เลี้ยวไป” “อับปาง” และ “ล้มค่ายผิด” (1 ทิโมธี 1:6,19; 6:21) แต่เปาโลหนุนใจทิโมธีให้ “ดำเนินต่อไป” ในสิ่งที่เปาโลเอง รวมทั้งลูอิส และยูนิส ได้สอนเขา คำว่า “ได้เชื่ออย่างมั่นคง” อาจรวมทั้งพระคัมภีร์ (ข้อ 15-16) และประสบการณ์ (2 ทิโมธี 1:6-7) เมื่อมีความจริงและประสบการณ์ส่วนตัว เราสามารถสงบปากของคนหลอกกลวงได้ (ทิตัส 1:11) มักจะกล่าวกันว่า “ชายผู้ชอบโต้เถียงแข่งกับชายผู้มีประสบการณ์ไม่ได้” ผู้ที่มีทั้งความจริงและประสบการณ์เป็นคริสเตียนที่มีประสิทธิผลเป็นอย่างมาก

ข้อ 15 ทิโมธี ได้ รับ การ ส อ น ข้อ พระ คัมภีร์ เก่า เมื่อ เป็น เด็ก เมื่อ เขา ใช้ ข้อ พระคัมภีร์เพื่อเป็นแนวทางในการสอนคำสอนของคริสตศาสนา ข้อพระคัมภีร์สามารถสอนเขาให้ถึงความรอดได้ ความเชื่อเป็นทางแห่งสติปัญญาที่ช่วยให้รอด (เอเฟซัส 2:8-9) และความเชื่อเป็นผลของการได้ยินพระวจนะของพระเจ้า

(โรม 10:17) เราต้องปลูกฝังความจริงตามพระคัมภีร์ให้แก่ลูกหลานของเรา เพราะพระคัมภีร์เปิดเผยถึงทางแห่งความรอด (ดู สุภาษิต 22:6)

ข้อ 16 พระคัมภีร์ทุกตอนได้ “รับการดลใจจากพระเจ้า” คำภาษากรีกคือ *เธออปนีสตอส* (*theopneustos*) อันเกิดจาก *เธอส* (*theos* (พระเจ้า)) และ *พเนิสโตส* (*pneustos* (ลมหายใจ)) ดังนั้น จึงมีความหมายตามตัวว่า “ที่พระเจ้าทรงให้ลมหายใจ” “ทุก” (*พาส* (*pas*)) หมายถึงความว่า ทุกส่วน ได้รับการดลใจ พระเจ้าทรง “ให้ลมหายใจ” ข้อพระคัมภีร์ พระองค์ไม่ได้ทรงปล่อยให้มนุษย์เขียนตามความคิดและข้อจำกัดของพวกเขาเอง แต่พระองค์ทรงชี้นำและบัญชาพวกเขาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (2เปโตร 1:21; ยอห์น 14:26)

เปาโลนึกถึงพระคัมภีร์เก่าเป็นสำคัญเมื่อเขียนข้อพระคัมภีร์นี้ พระคัมภีร์ใหม่ยังเขียนไม่เสร็จสมบูรณ์ในเวลานั้น และไม่ได้อธิบายรวมและจัดไว้ให้เห็นเหมือนพระคัมภีร์ที่เรารู้จักกันในทุกวันนี้อย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม เปาโลได้อ้างคำพูดจากพระกิตติคุณลูคาว่าเป็นพระคัมภีร์แล้ว (1ทิโมธี 5:18) และในช่วงเวลานั้น เปโตรกล่าวอ้างจดหมายของเปาโลทุกฉบับเป็นพระคัมภีร์ (2เปโตร 3:15-16) พระเจ้าทรงดลใจพระคัมภีร์ใหม่เหมือนเช่นพระคัมภีร์เก่า

พระวจนะของพระเจ้าเป็นประโยชน์ใน “การสอน” (*ดิดาสคาเลีย* (*didaskalia*) ซึ่งมีความหมายตามตัวอักษรว่า เนื้อหาคำสอน) ไม่ควรบีบบังคับคำสั่งสอนใดๆ ที่ไม่ได้ประกาศในพระคัมภีร์กับผู้เชื่อ ประสบการณ์ไม่ใช่บรรทัดฐานที่แน่นอนในการกำหนดคำสั่งสอน ประสบการณ์ต้องเป็นไปตามคำสั่งสอนตามพระคัมภีร์ ไม่ใช่ให้คำสั่งสอนเป็นไปตามประสบการณ์ ไม่ใช่ว่าพระคัมภีร์ถูกต้องเพราะสอดคล้องกับประสบการณ์ แต่ประสบการณ์จะถูกต้องได้ ก็เพราะสอดคล้องกับพระคัมภีร์ คำสั่งสอนเกี่ยวข้องกับลักษณะของพระเจ้า ความสัมพันธ์ของพระองค์กับมนุษย์ การไถ่บาป วิถีชีวิตที่ได้รับการชำระ คำพยากรณ์เรื่องสุดท้าย และชีวิตนิรันดร์ มนุษย์อาจตั้งปรัชญาขึ้นเกี่ยวกับเรื่องหนึ่งเรื่องใด แต่สิ่งที่เขียนอยู่ในพระคัมภีร์เท่านั้นที่จะถือว่าเป็นความจริงอย่างแท้จริง “ห้ามได้เลย ถึงแม้ทุกคนจะอสังสัย ก็ขอให้พระเจ้าทรงสั่งจะเถิด” (โรม 3:4)

“การตักเตือนว่ากล่าว” คือ *เอเล็กมอส* (*elegmos*) “การตัดสินว่ากระทำผิด” พระวจนะอาจใช้ด้วยอำนาจและกำลังที่จะก่อให้เกิดความรู้สึกผิด (ถ้าไม่ก่อให้เกิดการสารภาพ) ความรักไม่ใช่สิ่งป้องกันไม่ให้เกิดการตำหนิ แต่เพราะรัก จึงต้องตำหนิ เราจะสังเกตว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาในชีวิตของคนทั้งหลายได้โดยการตักเตือนว่ากล่าว “เมื่อพระองค์ [องค์พระผู้ช่วย] นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้แจ้งในเรื่องความผิด ความชอบธรรม และการพิพากษา” (ยอห์น 16:8) เราต้อง “อย่าเข้าส่วนกับกิจการของความผิดอันไรผล แต่จงติเตียนกิจการเหล่านั้นดีกว่า” (เอเฟซัส 5:11, *พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับคิงเจมส์*) เราต้องไม่อายที่จะประกาศพระดำริของพระเจ้าทั้งสิ้น

“การปรับปรุงแก้ไข” คือ *เอพานอร์โธซิส* (*epanorthosis*) “การกู้คืนสู่สภาพเที่ยงตรงหรือถูกต้อง” พระวจนะของพระเจ้าให้บรรทัดฐาน เส้นมาตรฐาน ที่เราใช้วัดคำสั่งสอนและวิถีชีวิต

“การอบรมในทางธรรม” คือ *ไพเดออา* (*paideia*) มีความหมายตามตัวอักษรว่า “การฝึกอบรม” เนื่องจากมาจากคำว่า *ไพส* (*pais* (เด็ก)) เดิมจึงหมายถึง “การอบรมสั่งสอนบุตร” ซึ่งเป็นรากของคำว่า ระเบียบวินัย ซึ่งเป็นสิ่งที่บุตรทุกคนของพระเจ้าจำเป็นต้องมีเป็นอย่างมาก (2ทิโมธี 2:25; เอเฟซัส 6:4; ฮีบรู 12:5, 11) เราต้องได้ยินการเทศนาพระวจนะ การอธิบาย และเห็นว่ามีการปฏิบัติตามในคริสตจักร คำว่า “ในทางธรรม” ตรงข้ามกับ “วิญญาณต่างๆ แห่งสากลจักรวาล” (โคโลสี 2:20)

ข้อ 17 วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม ระเบียบวินัย การปรับปรุงแก้ไข และการอบรมคือเพื่อ “พร้อมพร้อม” หรือทำให้ผู้เชื่อเป็นผู้ใหญ่ เช่นนั้น เขาจะพร้อม เหมาะ หรือมีเครื่องมือสำหรับ “การดีทุกอย่าง” หรือการรับใช้ที่ก่อให้เกิดผล

บรรณานุกรม

¹Wuest, 146.

²Jamieson, Fausset, and Brown, 1232.

³*Liberty Bible Commentary*, 648.

⁴Jamieson, Fausset, and Brown, 1258.

ทิโมธี ฉบับที่สอง บทที่สี่

6. คำเตือนสุดท้ายของเปาโล (4:1-5)

ก. ความรับผิดชอบต่อพระเจ้า (4:1)

(1) ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า และพระเยซูคริสต์ผู้จะทรงพิพากษาคนเป็นและคนตาย โดยอ้างถึงการที่พระองค์จะเสด็จมาปรากฏและแผ่นดินของพระเจ้า

ข้อ 1 ข้อพระคัมภีร์นี้เริ่มต้นด้วยคำเตือนสุดท้ายของเปาโลที่มีถึงทิโมธี คำเตือนไม่ใช่คำสั่ง เพราะเป็นสิ่งที่ประกอบด้วยหน้าที่ตามจรรยาที่จะปฏิบัติตามด้วยความเชื่อฟัง เปาโลเลือกคำภาษากรีกที่ใช้ในเวลานั้นเพื่อเรียกพระเจ้าของชาวกรีกให้เป็นพยาน เขาอ้อนวอนทิโมธีต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า ซึ่งแสดงถึงความจริงจังของสิ่งที่อัครทูตพูดถึง การหันไปจากความจริงมีอยู่แพร่หลาย ผู้เชื่อตกเป็นเหยื่อของผู้สอนผิดๆ และคริสตจักรอยู่ในเวลาที่อันตราย เปาโลเองทราบว่าเวลาของเขามีน้อย ทั้งนี้ จะเห็นความห่วงใยอย่างลึกซึ้งได้จากข้อพระคัมภีร์อีกสองสามข้อถัดมา

การกล่าวถึง “พระเจ้าและพระเยซูคริสต์” ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าและพระเยซูเป็น “พระภาค” ที่แยกออกจากกันสองภาคในสภาพของพระเจ้า ข้อความภาษากรีกใช้คำนำหน้านามเฉพาะเพียงคำเดียว หน้าตำแหน่งทั้งสอง แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า พระเจ้า คือ พระเยซู เวอส์ ต ก ล่า ว ว่า “ก า ร ก ล่า ว ว่า ‘พระเจ้า และองค์พระเยซูคริสต์เจ้า’ อยู่ในโครงสร้างภาษากรีกซึ่งทำให้เราเข้าใจว่าคำ ‘พระเจ้า’ และ พระนาม ‘องค์พระเยซูคริสต์เจ้า’ หมายถึงผู้เดียว คำแปลควรจะเป็น ‘พระเจ้าของเรา ซึ่งคือ พระคริสต์พระเยซู’ “¹

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ที่จะปรากฏ ตั้งแผ่นดินของพระองค์ และตัดสินคนเป็นและคนตายในการพิพากษาในอนาคต พระเยซูตรัสถึงเวลานั้นในยอห์น 5:28-29 ว่า “เพราะใกล้จะถึงเวลาที่บรรดาผู้ที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพ [‘คนตาย’] จะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ และจะได้ออกมา” บรรดาผู้ที่มีชีวิตอยู่ [‘คนเป็น’] และ ยังมีชีวิตอยู่ จะ “ถูกเรียกขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น และจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ” (1 เธสะโลนิกา 4:17) การเรียกขึ้นไปบนอากาศในตัวของมันเองจะเป็นการพิพากษา (วิวรณ์ 20:6) ต่า ม ตั ว ย “บั ล ลั ง กั พื พ า ก ข อ ง พ ร เ จ้ า ” (โรม 14:10; 2โครินธ์ 15:10) การพิพากษาบรรดาประชาชาติต่างๆ (มัทธิว 25:31-34) และ พระที่นั่งใหญ่สีขาว (วิวรณ์ 20:11-15)

ข. การใช้พระวจนะ (4:2)

(2) ให้ประกาศพระวจนะ ให้ชะมกเขม่นที่จะทำการทั้งในขณะที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส ให้ชักชวนด้วยเหตุผล เตือนสติ และตักเตือนให้อดทนอยู่เสมอในการสั่งสอน

ข้อ 2 ใจ ความ สำ คัญ ข อ ง ค่ำ ต ก เตี อ น มี อ ยู่ ใน ส่า ม ค่ำ แรก “ป ร ร ก ษ พ ร เ จ้ า ” คำภาษากรีก *เครูสโซ* (*kerusso*) ไม่ใช่ภาพของผู้รับใช้เทศนาจะธรรมาสันสูงตระหง่าน แต่เป็นภาพผู้ส่งสารของจักรพรรดิ ผู้ส่งข่าวประกาศของจักรพรรดิด้วยเสียงและท่าทางที่มีอำนาจ โดยปกติ เขาทำตามระเบียบและเอาจริงเอาจัง เรียกให้ทุกคนเคารพและสนใจ ทุกคนฟังสิ่งที่เขากล่าวเนื่องจากจะต้องปฏิบัติตามหรือเชื่อฟังข้อความนั้น ผู้ส่งสารของจักรพรรดิไม่ได้ทำตัวตลก เขาเป็นทูตที่ทำหน้าที่ ภาพลักษณ์ที่เปาโลต้องการวิงวอนในใจของทิโมธีเป็นเช่นนั้น เขาต้องการให้ทิโมธีรู้สึกถึงความรับผิดชอบที่สำคัญ

เราจะเทศนาอะไร “พระวจนะ” พระวจนะ คือ (1) “ข่าวดี” เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ยังโลกนี้ นั่นคือ ชีวิต คำสั่งสอน การวายพระชนม์ การฝัง การฟื้นคืนพระชนม์ การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และการเสด็จกลับมาตามสัญญาของพระองค์ เรา

ได้รับการช่วยกู้จากภูแห่งบาปและความตาย (โรม 8:2) ญาติของเราได้ไถ่เรา (2) ความจริงที่เปิดเผยทั้งหมด ทั้งในพระคัมภีร์เก่า และพระคัมภีร์ใหม่ พระวจนะในพระคัมภีร์เก่าเป็น “ผู้ควบคุม” ที่นำเราไปสู่พระคริสต์ (กาลาเทีย 3:24) นอกจากนี้ ยังใช้เพื่อชี้คนทั้งหลายไปยังพระเยซู พระเมสสิยาห์ตามพระสัญญา (กิจการ 8:27-35) (3) ในความหมายหนึ่ง พระคริสต์พระองค์เองทรงเป็นพระวจนะที่มีชีวิตอยู่ (ยอห์น 1:1, 14) เปาโลกล่าวกับชาวโครินธ์ว่า “เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆ ในหมู่พวกท่านเลย เว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน...คำพูดและคำเทศนาของข้าพเจ้าไม่ใช่คำที่เกลี้ยกล่อมด้วยสติปัญญา แต่เป็นคำซึ่งได้แสดงพระวิญญูญาณและพระเดชานุภาพ เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้อาศัยสติปัญญาของมนุษย์ แต่อำนาจของพระเจ้า” (1โครินธ์ 2:2, 4-5) โดยปกติ ปรัชญาของมนุษย์ บทวิจารณ์หนังสือ การเมือง เหตุการณ์ปัจจุบัน เศรษฐกิจ และเรื่องน่าสนใจที่ได้รับความนิยมอื่นๆ เกี่ยวข้องกับพระวจนะเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ผู้ส่งข่าวสารไม่ได้เลือกคำพูดของตน แต่องค์จักรพรรดิทรงเป็นผู้บัญชา ถ้าเขาไม่รับคำบัญชา นั้น เขาควรจะสละสถานภาพของเขาในฐานะผู้เทศนา

ผู้รับใช้ จะ ต้อง พร้อม ที่ จะ ประกาศ ข้อ ความ เสมอ “ซะ มั ก เข มั น” คือ *เอเปสเทมิ (epistemi)* ซึ่งหมายถึง “การเตรียมพร้อม” “ในขณะที่มีโอกาส และไม่มีโอกาส” คือ *อีไคโรส (eukairos)* และ *อาไคโรส (akairos)* ซึ่งหมายถึง “ได้เวลา ไม่ได้เวลา” เขาต้องพร้อมที่จะประกาศพระวจนะเมื่อดูเหมือนโอกาสเอื้ออำนวยและในเวลาที่ไม่เป็นเช่นนั้น ผู้เทศนาไม่ได้จัดเตรียมโอกาสสำหรับตนเองเสมอไป บางครั้งพระเจ้าทรงเป็นผู้จัดเตรียม

การเทศนาของเราจะต้องมีการว่ากล่าว (ต่าหนิ ตักเตือน) และการตักเตือน (การปรับปรุงแก้ไข การแสดงให้เห็นว่าผิด) ซึ่งดูเหมือนเป็นสิ่งโหดร้าย แต่จะต้องทำให้เหมาะสมด้วยคำตักเตือน (การปลอบโยน การหนุนใจ) การอดทนนาน (ความอดทน) และคำสั่งสอน (คำชี้แนะ การสั่งสอน) คำสั่งสอนต้องเป็นพื้นฐานสำหรับการต่าหนิ ไม่ใช่ความรู้สึกล้วนตัวของผู้รับใช้ จะต้องผสมกันระหว่างความเข้มงวดและความอ่อนโยน ความรักไม่ได้หมายถึงการขยายเสรีภาพออกไปโดยไม่มีข้อจำกัด หรือความรุนแรง เป็นสิ่งกระตุ้นความชอบธรรมที่ถูกต้อง

ค. คำเตือนเกี่ยวกับการหันไปจากความจริง (4:3-4)

(3) เพราะจะถึงเวลาที่คนจะทนต่อคำสอนที่มีหลักไม่ได้ แต่เขาจะรวบรวมครูไว้ให้สอนในสิ่งที่เขาชอบฟัง เพื่อบรรเทาความอยาก (4) เขาจะเลิกฟังความจริง และจะหันไปฟังเรื่องนิยายต่างๆ

ข้อ 3 เวลาที่กล่าวถึงในข้อนี้ได้มาถึงแล้ว ศักดิ์คติเช่นนั้นมียู่มากในสมัยของเรา คนจำนวนมาก แม้แต่คนที่เรียกตนเองว่าเป็นคริสเตียน ไม่ต้องการคำชี้แนะเกี่ยวกับคำสั่งสอน แต่ “สิ่งที่เขาชอบฟัง” เกี่ยวกับเนื้อหาหนึ่งต้องการผู้เทศนาที่ประนีประนอม ซึ่งจะเกาหู สนับสนุนและยอมรับการทำให้ทัศนหาของตนเองพอใจ บางแห่ง บุคคลสามารถหาครูที่จะพูดสิ่งต่างๆ เหมือนเช่นที่เขาต้องการได้

การประนีประนอมเป็นคำที่ไม่ดีเมื่อเกี่ยวข้องกับการละทิ้งหลักการตามพระคัมภีร์เพื่อสนองคนส่วนใหญ่ บางคนละทิ้งลักษณะสำคัญของพระกิตติคุณที่ผู้มีความปรารถนาทางเนื้อหาหนึ่งชอบน้อยที่สุด เพื่อให้มีคนจำนวนมาก หรือมีชื่อเสียง หรือการยอมรับทางสังคม คนนิยมสมัยใหม่ (Modernists) ละทิ้งความรอดโดยการบังเกิดใหม่เพื่อความเชื่อเพียงอย่างเดียว ได้แก่ การเชื่อว่ามีสิ่งใดผิดหรือถูกอย่างตายตัว ละทิ้งหลักการตามพระคัมภีร์เพื่อจรรยาตามแต่สถานการณ์ พวกเขาแยกอย่างว่ามนุษย์เป็นพระเจ้าแทนที่จะเห็นความบาปของมนุษย์ ในเรื่องการสร้าง พวกเขาเสนอทฤษฎีวิวัฒนาการที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า ในเรื่องการบำบัดศมา พวกเขาพรมน้ำ ในเรื่องการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาใช้พิธียืนยันความเชื่อแทน ในเรื่องการถ่อมใจ พวกเขามีความพอใจในความหยิ่ง ในเรื่องความบริสุทธิ์ พวกเขามีข้อแก้ตัว ความรอดในกิจการ 2:38 ยังคงเป็นตัวไปถึงสวรรค์ คนนับล้านจะยืนอยู่ที่สถานีรู้สึกประหลาดใจและตกตะลึงว่าพวกเขาได้รับข้อมูลผิดหรือว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อพระวจนะของพระเจ้าตามที่เขียนไว้

บุคคลเช่นนั้นปรารถนาครุมากมาย “รวบรวม” (เอพิโซเรโอ (episoreuo การรวบรวมเป็นกองๆ)) พวกเขาไปจากคนหนึ่งไปหาอีกคนหนึ่งจนกระทั่งพวกเขาพบคนที่เขาชอบจริงๆ อย่างไม่รู้ตัว แม้แต่ความสัมพันธ์เหล่านั้นก็มักจะมีระยะเวลาสั้นๆ เขาชอบความหลากหลาย เบนเกล กล่าวไว้ว่า “ผู้ซึ่งเกลียดชังคำสอนอันมีหลัก ทั้งคำสอนอันมีหลัก พวกเขาแสวงหาคนสอนเหมือนเช่นพวกเขา”

ข้อ 4 ผู้ฟังเหล่านี้จะ “เลิก” หรือ หาดำแหน่งที่ตนเองจะไม่ได้ยินความจริง เป็นการตอบแทนที่เหมาะสมที่เมื่อคนทั้งหลายหันไปจากความจริง เขาหันไปหาเรื่องนิยายต่างๆ (ดูเยเรมีย์ 2:19) นำประหลาดใจในสิ่งที่บางคนจะเชื่อเมื่อพวกเขาได้ตัดสินใจไม่เชื่อความจริง ผู้ที่ไม่รับ “ความรักความจริง” จะมีธรรมเนียมที่วิปริตพระเจ้าจะทรงประทาน “ความลุ่มหลง” มาให้เขา (2 เธสะโลนิกา 2:10-11) บางคนกล่าวว่า “ผู้ที่ปฏิเสธความจริงถูกทิ้งด้วยการพิพากษาที่ยุติธรรมเพื่อให้เกียรติกับเรื่องไร้สาระที่เสื่อมเสียมากที่สุด”

“หันไป” คือ เอ็คทะระโพ (ektrepo) คำศัพท์ทางการแพทย์ซึ่งหมายถึง “การปิดออกจากที่” เราสามารถนึกภาพแทนที่เคลื่อนออกจากตำแหน่ง ปิดออกไปจากตำแหน่ง ห้อยอย่างไร้ประโยชน์อยู่ข้างตัว เป็นภาพที่น่าเศร้าที่จะเห็นธรรมิกชนที่ครั้งหนึ่งเคยเข้มแข็ง “เคลื่อนออกไปจากตำแหน่ง” โดยเล่ห์เหลี่ยมของความหลอกลวงที่หอมหวาน ทั้งนี้ สามารถเกิดขึ้นได้กับทุกคนที่ไม่ตรวจสอบความปรารถนาของตน และตรวจดูว่าเท้าของตนฝังแน่นอยู่ในความจริงที่ถูกต้อง

ง. ความสัจธรรมในการรับใช้ (4:5)

(5) แต่ท่านจงหนักแน่นมั่นคง จงอดทนต่อความทุกข์ยากลำบาก จงทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และจงกระทำพันธบริการของท่านให้สำเร็จ

ข้อ 5 “แต่” ตรงข้ามกับสิ่งที่ชอบฟังที่กล่าวถึงในข้อ 3 ไม่ว่าคนอื่น ๆ จะทำอะไร เราต้องระวัง นั่นคือ ตื่นตัวและมีสติทางฝ่ายวิญญาณในทุกสถานการณ์ การเตือนให้ “อดทนต่อความทุกข์ยากลำบาก” หมายความว่า เราต้องไม่วิ่งหนีเมื่อปัญหาเกิดขึ้นหรือเมื่อเราพบการต่อสู้ (ดู 2:3)

“หน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ” คือ การเป็นผู้นำวิญญาณมาหาพระเจ้า ผู้ประกาศข่าวประเสริฐไปหาคนทั้งหลายและสถานที่ต่างๆ ที่ข่าวประเสริฐยังไม่ได้ประกาศไป ผู้รับใช้ต้องไม่ลืมความรักแรกนี้ ไม่มีสิ่งใดจะทำให้ผู้เทศนาสดชื่นในพระวิญญาณเหมือนเช่นเข้าถึงผู้ที่ยังไม่มีใครเข้าถึง เมื่อการปรึกษาและการบริหารกลายเป็นเรื่องลำบาก ให้ออกไปและเป็นพยานต่อคนหลง การเห็นผลของพระกิตติคุณต่อดินใหม่เป็นสิ่งที่ทำให้สดชื่นอย่างแท้จริง ศิษยาภิบาลต้องไม่ลืมว่าเขายังคงเป็นศิษยาภิบาลที่ต้องประกาศ แม้ว่าเขาจะมีหน้าที่บริหารมากมาย

ความสัจธรรมในการระวัง อดทนต่อความทุกข์ยากลำบาก และประกาศช่วยให้ผู้เทศนา “กระทำพันธบริการ [การรับใช้ของตน] ให้สำเร็จ” (พะเลอพอเนโอ (plerophoreo) การปฏิบัติอย่างเต็มที่) การรับใช้และกิจกรรมทางฝ่ายวิญญาณของเขาจะต้องสมดุลและสมบูรณ์ ไม่ขาดสิ่งใด (ดูกิจการ 12:25; โรม 15:19; โคลโลสี 4:17)

7. คำพยานสุดท้ายของเปาโล (4:6-8)

ก. เขาพร้อมที่จะจากชีวิตนี้ (4:6)

(6) เพราะว่าข้าพเจ้ากำลังจะตกเป็นเครื่องบูชาอยู่แล้ว ถึงเวลาที่ข้าพเจ้าจะจากไป

ข้อ 6 คำแปลตามตัวอักษรจากภาษากรีกคือ “ข้าพเจ้าพร้อมที่จะได้รับการเทออก” ซึ่งแสดงว่าเปาโลเห็นว่าตนเองเป็นเครื่องดื่มที่เทลงบนดินเมื่อมีการถวายเครื่องบูชาอย่างแท้จริง เขาพร้อมที่จะเป็นเครื่องบูชาเพื่อเหตุแห่งพระคริสต์ เขาถูกตัดสิน

ป ระ ห า ร ชี วิ ต น ่า ส ัง เก ต ว่า เป โ ต ร ก็ รั ้ ้ เ มื อ เ ว ล า ข อ ง ต น ไ ก ล ้ เ ข้ า ม า (2เปโตร 1:14)

ความรู้สึกที่จะจบชีวิตด้วยความพร้อมที่เกือบจะต้อนรับโหมมั้นนั้นเป็นความรู้สึกดีเพียงใด เปาโลได้กล่าวกับชาวฟิลิปปีว่า “เพราะว่าเป็นความมุ่งมาดปรารถนาและความหวัง ว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความละอายใดๆ เลย แต่เมื่อก่อนทุกครั้งมีใจกล้าเสมอ ฉนั้นใด บัดนี้ก็ขอให้เป็นอย่างเดียวกันฉนั้น พระคริสต์จะได้ทรงรับเกียรติในร่างกายของข้าพเจ้าเสมอ แม้จะโดยชีวิตหรือโดยความตาย เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร ถ้าข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกาย ข้าพเจ้าก็จะทำงานให้เกิดผล แต่ข้าพเจ้าบอกไม่ได้ว่าจะเลือกฝ่ายไหนดี ข้าพเจ้าล็งเลใจอยู่ในระหว่างสองฝ่ายนี้ คือว่าข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะจากไปเพื่ออยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก แต่การที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกายนี้ก็จำเป็นมากสำหรับพวกท่าน” (ฟิลิปปี 1:20-24)

เปาโลอาจใช้อุปมาเปรียบเทียบกับ การเหน็ดเหนื่อยขึ้นเนื่องจากเขารู้ว่าเขาจะทนทุกข์ด้วยการถูกตัดศีรษะไม่ใช่การถูกตรึงพลเมืองโรมไม่ถูกตรึงที่ไม้กางเขน ถ้าพลเมืองโรมถูกตัดสินประหารชีวิต โดยปกติแล้ว จะถูกตัดศีรษะ

น่าสนใจว่าเปาโลใช้คำว่า *อานาลูโอ (analuō)* สำหรับ “จาก” แม้ว่าคำนี้จะ เป็นศัพท์ที่สละสลวยสำหรับความตายที่ใช้กันทั่วไป แต่มักจะใช้ในคำศัพท์ทางกองทัพ เหมือนเช่นเมื่อทหารเก็บปืนของตนและเคลื่อนย้าย หรือเมื่อเรือยกสมอขึ้นเพื่อเตรียมแล่นเรือ เปาโลกล่าวว่า “สมอขึ้นจากน้ำแล้ว บุตรเอ๋ย ถึงเวลาที่เรากำลังออกเรือแล้ว”

ข. บันทึกเกี่ยวกับความสำเร็จทางฝ่ายวิญญาณ (4:7)

(7) ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง ข้าพเจ้าได้แข่งขันจนถึงที่สุด ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว

ข้อ 7 คำพยานสามประการประกอบเป็นข้อพระคัมภีร์ที่มีคนชอบมากที่สุดและอ้างอิงถึงมากที่สุดข้อหนึ่งในพระคัมภีร์ ทุกคนอยากจะเป็นพยานเหมือนเช่นนี้ เมื่อเขาจะตาย

เมื่อมองย้อนกลับไปในชีวิตของเขา เปาโลใช้คำอุปมาเกี่ยวกับนักมวยปล้ำของกรีก นักวิ่งของกรีก และทหารโรม ในอุปมาแรก เขาใช้คำนำหน้านามเฉพาะก่อน “ต่อสู้” เพื่อที่จะไม่ดูเหมือนว่าเขามีความทะนงตัว เขาพูดว่า “ข้าพเจ้าได้ใช้ชีวิตในการต่อสู้ อย่างเต็มกำลัง” “ต่อสู้” คือ *อาโกน (agon)* ใช้เกี่ยวกับการแข่งขันกีฬาของกรีก “ได้ต่อสู้” คือ *อาโกนิซอไม (agonizomai)* ในรูปกาลสมบุรณ์ กล่าวถึงการกระทำที่สมบุรณ์ในอดีตโดยส่งผลในปัจจุบัน เขาได้ต่อสู้กับความบาปจนถึงที่สุด เขาไม่ได้กำจัดถอนรากความบาป แต่ก็ไม่แพ้การต่อสู้ในชีวิตของตน เขาไม่มีสิ่งต้องเสียใจ การต่อสู้นั้นเป็นการต่อสู้ “อย่างเต็มกำลัง” คู่มีค่า บางครั้ง สิ่งต่างๆ ในชีวิตไม่น่ายินดี แต่ทั้งชีวิตก็เป็นสิ่งน่ายินดี ถ้าเขาสามารถทำทุกอย่างได้ใหม่หมด เขาก็จะทำเช่นนั้นอีก เขาได้กระทำการที่ เขาได้เทศนาในเวลาก่อนหน้านั้นแก่ทิโมธี “จงต่อสู้อย่างเต็มกำลังความเชื่อ จงยึดชีวิตนิรันดร์ไว้” (1ทิโมธี 6:12)

“แข่งขัน” คือ *ดรอมีอส (dromos)* หมายถึงลู่วิ่ง เหมือนเช่นลู่วิ่งในสนามกีฬาสมัยใหม่สำหรับนักวิ่ง เขาได้วิ่งระยะทางตามกำหนด และข้ามเส้นชัย เขาไม่ได้ถอนตัว เขาวิ่งมาราธอนจนเสร็จ เขาวิ่งไปไกลกว่าคู่แข่งของเขาทั้งหมด

“ความเชื่อ” คือการฝากความจริงซึ่งอยู่ในการดูแลของเขา คำว่า “ได้รักษา” คือ *เทระโอ (tereo)* “การเก็บด้วยการรักษา” เหมือนเช่นทหารยืนปกป้องทรัพย์สินสมบัติบางอย่าง เขาได้ปกป้องความดีงามของความเชื่อ จะไม่เปลี่ยนแปลงเมื่อเขาพบกับองค์ผู้บัญชา เขากล้าหาญต่อสู้การโจมตีของผู้สนับสนุนการปฏิบัติตามหลักของศาสนาวิ ผู้ที่คล้ายคลึงกับผู้ที่เชื่อว่าการรอดเกิดจากความรู้นักปราชญ์ คนนอกกรีก คนโรม และ “สัตว์ป่าในเมืองเอเฟซัส” เขายึดมั่นอย่างมั่นคง แม้เมื่อเขาถูกมัดไว้กับเสา อยู่ใต้กองหินที่ลิสตรา อยู่ในคุกมีต ยืนอยู่ต่อหน้าผู้ปกครอง หรือยึดแผ่นเรือที่แตกในทะเล เขาไม่เคยเสียความเชื่อไป

ค. ความคาดหวังชีวิตนิรันดร์ (4:8)

(8) ต่อแต่นี้ไป มงกุฏแห่งความชอบธรรม ก็จะเป็นของข้าพเจ้า ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะทรงประทานเป็นรางวัลแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีให้แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่จะทรงประทานแก่คนทั้งปวงที่ยืนดีในการเสด็จมาของพระองค์

ข้อ 8 “ต่อแต่นี้ไป” หมายถึง “เนื่องจากความจริงเกี่ยวกับพยานก่อนหน้านั้น” เขาคาดหวัง “มงกุฏ” ของผู้ชนะ ซึ่งคือคำว่า *สเทพานอส (stephanos)* หมายถึงมาลัยเกียรติยศทำจากใบต้นไฉ้อีหรือต้นโอ๊ก ซึ่งสวมบนศีรษะของผู้ชนะในการแข่งขันกีฬา เราไม่มีมงกุฏนี้ในชีวิตนี้ เพราะที่นี้ เราเป็นแต่เพียงผู้ได้รับมรดก แต่ “ในวันนั้น” เราจะได้มงกุฏมาครอบครอง

เปาโลทรงเรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “ผู้พิพากษาอันชอบธรรม” เนื่องจากเขาพบว่าพระองค์ทรงยุติธรรมในการติดต่อสัมพันธ์เสมอ ไม่เอนเอียงในการตัดสิน และไม่ผิดพลาดในการปกครอง เขาเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ตัดสินที่ไม่เคยตัดสินใจไม่ถูกต้อง กรรมกรที่มีตาเห็นทุกสิ่ง นอกไปจากความรอดแล้ว เปาโลจะไม่ได้รับรางวัลที่เขาไม่ได้กระทำอย่างเห็นเด้น้อยด้วยพระคุณของพระเจ้า เพราะเขาจะได้รับทุกอย่างที่เป็นของเขาตามพระสัญญาของพระเจ้า

รางวัลนี้เป็นรางวัลสำหรับคริสเตียนทุกคน การ “ยืนดีในการเสด็จมา” ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะหมายถึงการมีความรักในสิ่งของของเบื้องบน (โคโลสี 3:2) ความรักแรกของเราติดแน่นกับผู้ที่ “จะเสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ” (วิวรณ์ 1:7) หลังจากที่อาดัมทำบาป เขาไม่ต้องการให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาหาเขาในสวน เหมือนเช่นที่พระองค์ทรงกระทำเป็นประจำ (ปฐมกาล 3:8) เขามีความผิด เขาเปลือยกาย เขาไม่พร้อมที่จะพบกับพระองค์ เมื่อพระเจ้าเสด็จมา อาดัมซ่อนตนเอง “ข้าพระองค์...ก็เกรงกลัว...จึงได้ซ่อนตัวเสีย” (ปฐมกาล 3:10) เขาคงอยากให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเลื่อนการเสด็จมาของพระองค์ออกไป ในทางตรงกันข้าม ยอห์น วิงวอนในขณะที่ยืนอยู่บนทรายร้อนของเกาะปัสโมสว่า “พระเยซูเจ้า เชิญเสด็จมาเถิด” (วิวรณ์ 22:20) ความแตกต่างคือว่า คนหนึ่งมีความผิดต่อพระพักตร์พระเจ้า มีความบาปที่ยังไม่ได้ชำระในชีวิตของเขา แต่อีกคนหนึ่งได้รับการให้อภัยและชำระ และมีความกระตือรือร้นที่จะพบพระผู้ไถ่ของเขา

ความรัก ปราบปราม และคาดหวังการเสด็จมาของพระองค์มีความสำคัญยิ่ง “ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาจากสวรรค์ด้วยพระดำรัสสั่ง ด้วยสำเนียงเรียกของเทพบดีและด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงในพระคริสต์ที่ตายแล้วจะฟื้นขึ้นมาก่อน หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น และจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละ เราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์ เหตุฉะนั้นจงปลอบใจกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด” (1 เธสะโลนิกา 4:16-18)

ยกเว้นในส่วนของข้อความส่วนตัว เปาโลสรุปจดหมายของเขาด้วยการแสดงความเชื่อเพิ่มมากยิ่งขึ้นนี้ ผู้ที่ถูกจำคุกในห้องขังในโรมที่มีกลิ่นอับรคคยการประหารเพราะข้อหาที่กุกุขึ้นมานี้มีทัศนคติที่ดีเยี่ยม เขาอาจขมขื่น มีความเกลียดชังได้ง่าย แต่เขารู้ว่าวิธีที่ดีกว่าในการจัดการกับสถานการณ์เช่นนี้ เขารักผู้กล่าวหาของเขาเมื่อเขาอาจเกลียดได้ ทัศนคติของเขาเป็นการแสดงถึงวิญญาณของคริสตศาสนาที่แท้จริง เหมือนเช่นนักแต่งเพลงคนหนึ่งร้องเพลงจากคำอธิษฐานของเขาว่า

โอ้ องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงสำแดงทางของพระองค์

โอ้ องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงสำแดงทางของพระองค์

ขอให้ข้าพระองค์รัก เมื่อข้าพระองค์ถูกเกลียดชัง

ขอทรงให้ความปีติยินดีแก่ข้าพระองค์อย่างแท้จริง

โอ้ องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงสำแดงทางของพระองค์

8. คำชี้แนะสุดท้ายของเปาโล (4:9-15)

ก. เพื่อที่ทิโมธีจะมาพบเขาในโรม (4:9-12)

(9) จงพยายามมาพบข้าพเจ้าโดยเร็ว (10) เพราะว่าเดมาสได้หลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว และได้ทิ้งข้าพเจ้าไปยังเมืองเธสะโลนิกา คริสเซนส์ได้ไปยังแคว้นกาลาเทีย ทิตัสได้ไปยังเมืองดาลมาเทีย (11) ลูกาคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า จงไปตามมาระโก และพาเขามาด้วย เพราะเขาช่วยปรนนิบัติข้าพเจ้าได้เป็นอย่างดี (12) ข้าพเจ้าได้ส่งทีคิกัสไปยังเมืองเอเฟซัสแล้ว

ข้อ 9 “จงพยายาม” มาจากคำภาษากรีกที่แปลว่า “อุตสาหะ” ใน 2:15 มีความหมายว่า “ทำอย่างดีที่สุด” เราไม่รู้ว่าทิโมธีไปถึงเปาโลก่อนที่จะเสียชีวิตหรือไม่

ทำไมจึงเชิญอย่างเร่งด่วน ทิโมธีจะปลอบโยนเปาโล และเปาโลจะหนุนใจและเสริมกำลังให้ทิโมธีกระทำการต่อไปหลังจากที่เขาจากไปแล้ว

ข้อ 10 เปาโลขาดเพื่อน “เดมาสได้ทิ้งข้าพเจ้า” เดมาสเป็นเพื่อนและเพื่อนร่วมงานที่อัครทูตไว้วางใจ เปาโลเรียกเขาว่าเป็น “เพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้า” (ฟีเลโมน 24) และเดมาสอยู่กับเขาในโรมเมื่อเขาเขียนไปหาชาวโคโลสี (โคโลสี 4:14) แต่เดมาสทำให้ครูผู้ฝึกของเขาผิดหวัง เขาตัดสินใจว่าไม่ต้องการเดินกับเปาโลอีกต่อไป เขาเลือกที่จะกลับไป “โลก” ที่ซึ่งมี “ต้นหาแห่งเนื้อหนัง ต้นหาแห่งสายตา และความทนงในลาภยศ” (1ยอห์น 2:16) เขาอาจเพียงต้องการดำเนินชีวิตด้วยความรู้สึกปลอดภัย หรือความสบาย หรือการยอมรับที่มากก็ได้ “โลก” มีวิธีดึงดูดใจมากมาย ไม่ใช่ภายนอกจะดูเป็นการผิดศีลธรรม ความโลภมีพลังแม่เหล็ก ความอิจฉา การต่อสู้กัน การใช้เวทมนตร์คาถา การหันไปจากความจริง และงานอื่นๆ ของเนื้อหนังส่งเสียงไพเราะ (กาลาเทีย 5:19-21) สิ่งตรงข้ามกับความชอบธรรมเป็นสิ่งของของโลกนี้

เราต้องทิ้งสิ่งของโลกนี้และความคิดของโลกนี้ไปตลอด ถ้าเรามีความรักและความปรารถนาในสิ่งต่างๆ ที่เราได้รับการช่วยกู้ให้พ้นมาแล้ว ก็จะมีโอกาสที่เราจะกลับไปยังสิ่งเหล่านั้นได้ (ฮีบรู 11:15) แต่การหันไปจากพระเจ้าเป็นเหมือนสุนัขหันกลับไปหาสิ่งที่มันสำรอกออกมา และสุกรหันกลับไปนอนในปลัก (2เปโตร 2:22) “จงระลึกถึงภรรยาโลทนั้นเถิด”

เดมาสไม่เพียงแต่ทิ้งคณะเดินทางไปที่นั่น แต่คริสเซนส์ได้ไปยังแคว้นกาลาเทียในเอเชียไมเนอร์ (คาบสมุทรที่อยู่ระหว่างทะเลดำและทะเลเมดิเตอร์เรเนียน) และทิตัสได้ไปยังเมืองดาลมาเทียในทางฝั่งตะวันออกของทะเลอาเดรีย ทางตอนเหนือของแคว้นมาซิโดเนีย ถ้อยคำนี้แสดงให้เห็นว่าทิตัสได้กระทำพันธกิจของตนที่คริสตสำเร็จแล้ว และได้อยู่กับเปาโลในโรมตั้งเวลาเวลานั้น แต่คนที่อยู่ด้วยเหล่านี้ไม่ได้อยู่กับเขาแล้ว แต่เขายังมีเพื่อนในโรมที่มาเยี่ยมเยียนเขา (ข้อ 21) แต่ไม่ได้ยื่นมือช่วยอยู่กับเขาในเวลาดำเนินคดี (ข้อ 16)

ข้อ 11 ลูกาเป็นเพียงบุคคลเดียวที่อยู่กับเปาโลในเวลานี้ เปาโลเรียกเขาว่าเป็น “แพทย์ที่รัก” (โคโลสี 4:14) และดูเหมือนจะเป็นเพื่อนของอัครทูตเสมอมา เขาอาจเป็นเลขานุการส่วนตัวของเปาโลในเวลานี้ และเป็นผู้ที่เขียนจดหมายฉบับนี้ [ตามคำบอกของเปาโล]

มาระโกเป็นสาวกคนเดียวกับที่ครั้งหนึ่งทิ้งเปาโลไป และเป็นสาเหตุที่ทำให้เปาโลและบารนาบัสไม่ลงรอยกัน (กิจการ 13:13; 15:36-44) มาระโกได้พิสูจน์ตนเองว่าเป็นคนสัตย์ซื่อในเวลาต่อมา และได้รับความเห็นชอบจากเปาโลอีกครั้ง ในที่นี้ เขาได้รับรางวัลอันสูงสุดจากอัครทูต “เขาช่วยปรนนิบัติข้าพเจ้าได้เป็นอย่างดี” เห็นได้ชัดว่า ตอนนีเขากำลังติดกับเปาโล เพราะเปาโลต้องการให้เขามากับทิโมธี

ข้อ 12 ทีคิกัส มาจากเขตเอเชีย และอยู่กับเปาโลในการเดินทางไปยังภูเขาเล็มครั้งสุดท้าย (กิจการ 20:4) เขาเป็นคนเดินทาง นิ่ง สี่ อ สี่ ง จ ด ห ม า ย ไป ยั ง โคลสี (4:7-8) และเอเฟซัส (6:21) เขาได้รับความนับถือจากเปาโล ได้เรียกว่าเป็น น้องที่รัก ผู้ที่เอาใจใส่ปรนนิบัติ และเพื่อนร่วมงาน ใน อ ง ค์ พ ร ะ ผู้ เ ป็ น เ ฉื อ ง จ าก ทิโมธีอยู่ในเมืองเอเฟซัสในเวลาที่ยกจดหมายนี้เขียนขึ้น ทีคิกัสอาจเป็นผู้ถือจดหมายนี้ไปหาทิโมธี เป็นได้ว่าเขาถูกส่งไปเพื่อช่วยเหลือทิโมธีในการดูแลการงานที่นั่น

ข. นำสิ่งสำคัญบางอย่างมา (4:13)

(13) เมื่อท่านมาจงเอาเสื้อคลุมซึ่งข้าพเจ้าได้ฝากไว้กับคาร์บัส ที่เมืองโตรอัสมาด้วย พร้อมกับหนังสือ และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือหนังสือที่เขียนบนแผ่นหนัง

ข้อ 13 เสื้อคลุมหมายถึงเสื้อคลุมไม่มีแขนยาวถึงเข่า มีรูสำหรับใส่คอ เสื้อคลุมจะเป็นสิ่งมีค่าสำหรับเปาโลในระหว่างที่เขาถูกจำคุกในฤดูหนาวที่อิตาเลียนยาวนาน เสื้อคลุมดังกล่าวทำจากขนแพะ ซึ่งเป็นสิ่งที่เปาโลคุ้นเคยดี เพราะเป็นคนทำเต็นท์ ไม่มีกรกล่าวถึงคาร์บัสนอกเหนือไปจากว่าเปาโลได้ฝากเสื้อคลุมไว้กับเขา เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นเพื่อนที่ไว้วางใจได้ โทรอัสเป็นเมืองท่าทางฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือของเอเชียไมเนอร์ระหว่างเอเฟซัสและมาซิโดเนีย

“หนังสือ” (บิบลีออน (biblion) กระดาษ เอกสารที่เขียนไว้ เป็นที่มาของคำว่า “พระคัมภีร์”) เป็นม้วนกระดาษทำจากต้นกก ใสในของต้นกก ซึ่งเติบโตริมแม่น้ำไนล์ ถูกตัดออกมาเป็นเส้นและวางเป็นม้วน ชัดกับม้วนชั้นอื่นๆ และจากนั้น อัดกลายเป็นวัสดุเหมือนกระดาษ เรียกว่า ปาปิร์ส เอกสารโบราณจำนวนมากทำจากปาปิร์ส ทั้งนี้ อาจรวมถึงต้นฉบับเดิมของหนังสือหลายเล่มในพระคัมภีร์

“หนังสือที่เขียนบนแผ่นหนัง” (เมมบรานา (membrana) หนังสือที่เขียนโดยปกติ หนังแพะหรือแกะ เป็นที่มาของคำว่า “เยื่อแผ่น”) ดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่เปาโลให้ความสนใจเป็นอย่างมาก เขาใช้คำว่า “สำคัญที่สุด” วัสดุแผ่นหนังมีราคาแพงกว่าปาปิร์สมาก และใช้สำหรับเอกสารที่มีความสำคัญมากกว่า เนื่องจากทนทานกว่าปาปิร์ส

สิ่งใดที่เขียนไว้ในหนังสือและแผ่นหนังเหล่านี้ เป็นไปได้อย่างมากว่าเป็นงานเขียนของเปาโลเอง หรืออาจเป็นสำเนาพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูของเขา เขาเก็บหนังสือและแผ่นหนังเหล่านี้ไว้กับตัวตลอดเวลาอย่างไม่ต้องสงสัย เขาบอกทีโมธีว่า “จงใส่ใจในการอ่าน” (1ทิโมธี 4:13) และตัวเขาเองก็ทำเช่นนั้น

น่าสังเกตว่า วิลเลียม ทินเดล ซึ่งแปลพระคัมภีร์ใหม่เป็นภาษาอังกฤษเป็นครั้งแรก ต้องการหนังสือของเขาเป็นอย่างมาก ในระหว่างที่ถูกคุมขังอันยาวนานในบรัสเซล ในปี 1536 ขณะที่อยู่ในปราสาท วิลวอร์ด เขาขอให้ผู้ดูแลจัดหาเสื้อผ้าที่อบอุ่น เสื้อขนสัตว์ และหนังสืออื่นใด พระคัมภีร์ภาษาฮีบรู ไวยากรณ์และพจนานุกรมให้แก่เขา พระคัมภีร์สามารถปลอมโยนได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลาที่ไม่ดีเยี่ยมและยากลำบาก

ค. ระวังอเล็กซานเดอร์ (4:14-15)

(14) อเล็กซานเดอร์ ข้างทองแดง นั้น ได้ทำร้ายข้าพเจ้าอย่างสาหัส องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงลงโทษเขาให้สมกับการกระทำของเขา (15) ท่านจงระวังเขาให้ดีด้วย เพราะเขาได้คัดค้านถ้อยคำของเราอย่างรุนแรง

ข้อ 14 เนื่องจากอเล็กซานเดอร์เป็นชื่อที่ใช้กันแพร่หลาย เปาโลจึงระบุไว้เป็นพิเศษว่าเป็น “ข้างทองแดง” ทีโมธีเข้าใจว่าเขาคือใครอย่างแน่นอน เขาอาจเป็นอเล็กซานเดอร์ ชาวเมืองเอเฟซัสในกิจการ 19:33 หรือ ชายที่ถูกขับออกจากการเป็นสมาชิกใน 1ทิโมธี 1:20 องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงตอบแทนบุคคลดังกล่าวเพราะการกระทำที่ชั่วช้าของเขา ดังนั้นเปาโลจึงปล่อยให้สถานกักรณนี้ นอ ใน พระหัตถ์ของพระเจ้า การพิพากษาในอนาคตไม่ได้ป้องกันไม่ให้เกิดการลงโทษในปัจจุบัน (1ทิโมธี 1:20) คริสตจักรลงโทษเขา เพราะเป็นพี่น้องที่ทำผิด ถ้าเขาเป็นผู้ที่ถูกขับออกจากการเป็นสมาชิกใน 1ทิโมธี 1:20

ข้อ 15 ไม่ว่าจะอเล็กซานเดอร์จะเป็นใครก็ตาม เขาทำร้ายเปาโลหรือต่อสู้กับเปาโลในทางหนึ่งทางใด อาจโดยได้เถียงอำนาจของเขาหรือคำสอนของเขา เปาโลไม่ได้พยายามใส่ร้ายบุคคลหนึ่ง เพียงแต่ให้คำเตือนแก่ทีโมธีว่าเขาควรระวัง มิฉะนั้นแล้ว

จะเกิดปัญหาเพราะบุคคลนั้น เปาโลบอกชาวเธสะโลนิกาไว้คล้ายคลึงกันว่า “ให้หนีบถือคนที่ทำงานอยู่ในพวกท่าน” (1 เธสะโลนิกา 5:12) การรายงานเช่นนั้นรักษาพระกายของพระคริสต์ไม่ให้ถูกทำร้ายและอับอาย

9. รายงานสุดท้ายของเปาโล (4:16-18)

ก. การแก้คดีโดยลำพังต่อหน้าศาลโรม (4:16)

(16) ในการแก้คดีครั้งแรกของข้าพเจ้านั้น ไม่มีใครเข้าข้างข้าพเจ้าสักคนเดียว เขาได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปหมด ขอโปรดอย่าให้พวกเขาต้องได้รับโทษเลย

ข้อ 16 “การแก้คดีครั้งแรก” ของเปาโลเป็นการแก้คดีต่อหน้าศาลยุติธรรมของนีโรว คำภาษากรีก *อาพอลอเกีย (apologia)* เป็นศัพท์ที่ใช้ในศาลกฎหมายเพื่อหมายถึงการปกป้องตนเองด้วยคำพูดเองต่อหน้าผู้กล่าวหา

เปาโลยื่นอยู่ลำพัง ถูกละทิ้ง เขาใช้คำเดียวกันเมื่อเขารายงานว่า “เดมาส...ได้ทิ้งข้าพเจ้า” (ข้อ 10) ผู้ที่ควรจะอยู่ข้างเขา ไม่ได้อยู่ คงเป็นเวลาที่ดีเดียวสำหรับอัครทูตผู้กล้าหาญ อย่างไรก็ตาม เราควรทราบว่านีโรวเริ่มชมเชงคริสเตียนอย่างร้ายแรงที่สุด โดยกล่าวหาว่าพวกเขาเผากรุงโรม หลักฐานชี้ให้เห็นว่านีโรวเองเป็นผู้วางเพลิงเพื่อออกแบบเมืองใหม่ตามที่เขาต้องการ และกล่าวหาว่าคริสเตียนเป็นผู้ก่อให้เกิดความเสียหาย เขาสั่งให้คริสเตียนจำนวนมากถูกหุ้มผ้าที่นำไปจุ่มน้ำมันดิบ แทะด้วยเสา แลเผาไฟ จากนั้นใช้พวกเขาเพื่อจุดไฟที่เซอร์คัส แม็กซิมัสเพื่อให้มีการแสดงในเวลากลางคืนได้

เราเห็นวิญญานที่สูงส่งของเปาโลอยู่เสมอ “ขอโปรดอย่าให้พวกเขาต้องได้รับโทษเลย” เขาได้ยื่นคำอธิษฐานนี้จากปาก
ช อ ง ส เ ท เ ฟ น กั อ น ห รื อ เ ป ลั า
(กิจการ 7:60) พระเยซูได้กำหนดแบบแผนสำหรับพวกเขาทั้งสอง (ลูกา 23:34) การให้อภัยเป็นทางเลือก แทนที่จะข่มขืน

ข. คำปรึกษาของพระเจ้า (4:17)

(17) แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทับอยู่ในใกล้ข้าพเจ้า และได้ทรงประทานกำลังให้ข้าพเจ้า ประกาศพระวจนะได้อย่างเต็มที่ เพื่อให้คนต่างชาติทั้งปวงได้ยิน ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงรอดพ้นจากปากสิงห์

ข้อ 17 เมื่อทุกคนหลงและละทิ้งเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงอยู่ พระองค์จะไม่ละหรือทิ้งเราเลย (โยชูวา 1:5; มัทธีว 28:20; ฮีบรู 13:5) พระองค์ทรงอยู่เพื่อให้ความแข็งแกร่งแก่ข้าพเจ้าเมื่อเขาแค้นใจโดยลำพัง

การรับใช้ของเปาโลไม่ได้จำกัดอยู่ที่ธรรมาสน์ เขาสามารถเทศนาในศาลได้เหมือนกับในคริสตจักร ปากของเขาเต็มไปด้วยคำที่อยู่ในใจของเขา เขาถูกพิจารณาคดีต่อหน้าศาล พระกิตติคุณจะสามารถเข้าไปถึงชนชั้นปกครองระดับสูงของโรมได้อย่างไรถ้าเปาโลไม่ได้ถูกข่มเหง เขาเข้าใจว่าการรับใช้ของเขา “เพื่อให้คนต่างชาติทั้งปวงได้ยิน”

จากข้อความนี้ เราอาจอนุมานได้ว่าการแค้นใจของเขาเป็นการแค้นใจต่อหน้านี้เอง ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เปาโลไม่ได้กักเก็บสิ่งใดไว้ และกล่าวหาเหมือนเช่นที่เขากล่าวหาเกี่ยวกับเฟลิกซ์ ด้วยการเทศนาของเขา ชาวประเสริฐจึงเป็นที่ทราบกัน “อย่างเต็มที่” เรามีโอกาสที่ดีเพียงใดในการนำเสนอพระกิตติคุณในกลุ่มคนที่ครั้งหนึ่งไม่อาจผ่านเข้าไปได้ ทุกคนควรมีโอกาสที่จะได้ยินพระกิตติคุณ

“ปากสิงห์” อาจเป็นอุปมาที่แสดงให้เห็นว่าเปาโลได้รับการยกเว้นไว้จากอันตรายที่ใกล้ตัว แม้เป็นการชั่วคราวก็ตาม ไม่ได้หมายถึงสิ่งไหนในสนามกีฬา เพราะพลเมืองโรมไม่ได้ทนทุกข์ทรมานหรือชีวิตในรูปแบบนั้น บางทีเป็นการอ้างถึงจักรพรรดิเอง ผู้อธิบายข้อพระคัมภีร์บางคนเห็นว่าเป็นการอ้างถึงสดุดี 22:21 ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เปาโลได้รับการยกเว้นไว้เพื่อให้มีเวลาพอที่จะเขียนจดหมายลาที่สวายนานี้ได้

ค. ความเชื่อมั่นเกี่ยวกับการช่วยเหลือในอนาคต (4:18)

(18) องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากการร้ายทุกอย่าง และจะทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดเข้าสู่แผ่นดินสวรรค์ของพระองค์ พระสิริจึงมีแด่พระองค์สืบๆ ไปชั่ววันตยนิรันดร์ อาเมน

ข้อ 18 ความเชื่อของเปาโลรวมถึงอดีต ปัจจุบัน และอนาคต “พระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากมรณภัย และพระองค์จะทรงช่วยเราอีก...พระองค์จะทรงช่วยเราต่อไปอีก” (2โครินธ์ 1:10) พระองค์ไม่เคยหยุดช่วยกู้ สิ่งที่พระองค์ได้กระทำ พระองค์จะกระทำในวันนี้ตามชอบพระทัยพระองค์ เปาโลทราบว่าเขาประสบกับความตาย แต่ไม่ว่าเขาจะอยู่หรือตาย เขารู้ว่าพระเจ้าจะทรงให้ชัยชนะทางฝ่ายวิญญาณกับเขา

“การร้ายทุกอย่าง” ได้แก่ ความตั้งใจทุกประการที่ฝืนใจไว้ในวิญญาณของเรา การล่อลวงทุกประการ กลยุทธ์ชั่วช้า การล่อลวงที่ชั่วร้ายทุกประการ และความคิดชั่วในใจของเราเอง การรักษาของพระเจ้าเป็นใจความสำคัญทั่วไปของงานเขียนของเปาโล (2ทิโมธี 1:12; 3:11; โรม 8:38-39; เอเฟซัส 1:13; 4:30)

“พระสิริจึงมีแด่...” เปาโลดูเหมือนต้องหยุดและสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับความหวังที่อยู่ในถ้อยคำก่อนหน้านั้น

10. คำท้าทายและคำลาสุดท้ายของเปาโล (4:19-22)

ก. คำท้าทายเพื่อน(4:19)

(19) ขอฝากความคิดถึงมายังบริสคากับอากิวิลลาและคนในครัวเรือนของโอเนสิโฟรัสด้วย

ข้อ 19 ในคำท้าทายเหล่านี้ เปาโลเผยให้เห็นความกังวลของเขาเกี่ยวกับคนทั้งหลายเป็นอย่างมาก เขาต้องการให้คนเหล่านั้นรู้ว่าในเวลาสุดท้ายของเขา เขาระลึกถึงพวกเขาและการรับใช้ของพวกเขาทั้งต่อเขาและองค์พระผู้เป็นเจ้า

ปรีศคา (ปรีศลีลลา) และอาควิลลาเป็นเพื่อนกับเปาโล ได้ร่วมทำงานกับเขาในโครินธ์ (กิจการ 18:1-2; 1โครินธ์ 16:19) และนำอ پولโลมาหาคู่พระผู้เป็นเจ้าในเอเฟซัส (กิจการ 18:24-28) มีการกล่าวถึงไอเนสิโฟรัสใน 2ทิโมธี 1:16 เขาอาจเสียชีวิตไปแล้วในเวลานี้ แต่เปาโลยังระลึกถึงเขาอยู่ และเปาโลส่งคำทักทายไปยังครอบครัวของเขาที่ยังอยู่ในเอเฟซัสด้วย

ข. ข้อมูลเกี่ยวกับเพื่อน (4:20)

(20) เอรັสทัส ยังค้างอยู่ที่เมืองโครินธ์ แต่เมื่อข้าพเจ้าจากโตรฟีมัสที่เมืองมิเลทัสมานั้น เขายังป่วยอยู่

ข้อ 20 เอรັสทัส ซึ่งก่อนหน้าจะถูกส่งไปกับทิโมธีในพันธกิจที่มาซิโดเนีย (กิจการ 19:22) ได้กลับและคงอยู่ที่โครินธ์ บ้านเกิดของเขา จากโรม 16:23 เราได้รู้ว่าเขาเป็นเหรียญกษาปณ์ของเมืองที่นั่น

โตรฟีมัสป่วยอยู่ที่เมืองมิเลทัส แม้แต่อัครทูตก็ไม่มีอำนาจที่จะรักษาโรคให้หายได้ตามใจ พวกเขาอธิษฐานเพื่อการรักษา โดยเจิมด้วยน้ำมัน (ยากอบ 5:14-16) แต่พระเจ้าเท่านั้นทรงเป็นผู้รักษาให้หาย พระองค์ไม่ได้รักษาในทันทีทันใดเสมอไป หรือตามที่เราต้องการ ความจริงของชีวิตอยู่กับเราจนกว่าเราจะได้อยู่ในร่างกายใหม่ (1โครินธ์ 15:51-54; 2โครินธ์ 5:2) เมืองมิเลทัสที่กล่าวถึงในที่นี่ อยู่ในแคว้นไอโอเนีย ซึ่งอยู่ใกล้กับเอเฟซัส

ค. คำที่หักทลายจากเพื่อน (4:21)

(21) ท่านจงพยายามมาให้ถึงก่อนฤดูหนาว ยูบูลัส ปูเดนส์ ลีน่าส คลาวเดีย และพี่น้องทั้งหลายฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย

ข้อ 21 เปาโลต้องการให้ทิโมธีมาที่โรม “ก่อนฤดูหนาว” เหตุผลหนึ่งอาจเป็นเพราะเขาทราบว่าเขาเวลาน้อย อีกเหตุผลหนึ่งเป็นได้ว่าการแล่นเรือในหน้าหนาวเป็นแผนการที่อันตรายที่สุด นอกจากนี้ เปาโลยังต้องการเสื่อกุลมของเขาก่อนเวลานั้นด้วย

ไม่มีใครรู้เกี่ยวกับสี่ชื่อสุดท้ายที่เปาโลกล่าวถึง แม้ว่าไม่มีการระบุไว้แน่ชัด แต่ก็มีภาระระบุไว้ในงานเขียนอื่นว่า ปูเดนส์และคลาวเดียแต่งงานกันในภายหลัง เขาเป็นอัศวินของโรมและเธอเป็นชาวอังกฤษ

เมื่อกล่าวถึงชื่อที่นี้ถึงโดยง่าย เปาโลไม่ต้องการที่จะมองข้ามใครๆ จึงกล่าวว่า “และพี่น้องทั้งหลาย”

ง. คำอวยพร (4:22)

(22) ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับวิญญานจิตของท่าน ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด [อาเมน]

ข้อ 22 จ ด ห ม า ย ส ร ู ป ดั ว ย ค ำ อ ว ย พ ร อ ย ำ ง เ ห ม า ะ ส ม เ ป น ค ำ อ ว ย พ ร ว่า พระคริสต์จะทรงสถิตอยู่ “กับวิญญานจิตของท่าน” ซึ่งเป็นให้ความสว่าง ให้ความแข็งแกร่ง และให้การเสริมสร้าง

“ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย” ถ้าพระคุณสามารถช่วยให้รอดได้ ก็สามารถรักษาได้ สามารถรักษาเราให้ถ่อมใจ สามารถใส่มงกุฎแห่งสง่าราศีไว้บนศีรษะของเราในชีวิตหน้า “ท่าน” เป็นพหูพจน์ แสดงให้เห็นว่าเปาโลหมายถึงทุกคนที่อยู่กับทิโมธีในเอเฟซัส

“อาเมน” ขอให้เป็นไปตามนั้น

¹Wuest, 152.

จดหมายของอัครทูตเปาโล ถึง
ทิตัส

บทนำเกี่ยวกับทิทัส

ผู้เขียน

อัครทูตเปาโลเป็นผู้เขียนจดหมายนี้ (1:1) (ดูบทนำทั่วไป)

ผู้รับ

จดหมายเรื่องการเป็นศิษยาภิบาลของเปาโลฉบับที่สองเขียนถึงทิทัส หนึ่งในบรรดาผู้ที่เปาโลนำมาหาพระเจ้า (1:4) ทิทัสเป็นชาวกรีก เดินทางไปเยรูซาเล็มกับครุฝ่ายวิญญาณของเขาเมื่อเปาโลไปเยี่ยมผู้นำที่นั่นเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับคำสั่งสอนของเขา คริสเตียนชาวยิวต้องการให้ทิทัสเข้าพิธีสัปดาห์เป็นอย่างมาก แต่เขาก็ต่อต้านจนสำเร็จ (กาลาเทีย 2:1-5) เรื่องนี้เป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่สำหรับพระกิตติคุณของพระคริสต์ โดยตั้งคริสตจักรเป็นแยกจากศาสนายิว

ทิทัสเป็นผู้ร่วมทำการที่ได้รับความไว้วางใจและบางครั้งเป็นคนเดินหนังสือให้กับเปาโล ในเวลาหนึ่ง เขาได้รับมอบหมายให้ดูแลคริสตจักรใหม่ที่ก่อตั้งขึ้นบนเกาะครีต เกาะครีตอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของกรีซ มีความยาวประมาณ 150 ไมล์และกว้าง 35 ไมล์ ทำให้เป็นเกาะที่ใหญ่เป็นอันดับสี่ในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

ทิทัสต้องอยู่ที่ครีตจนกระทั่งผู้ทำหน้าที่แทนเดินทางมาถึง (3:12) และจากนั้นไปพบเปาโลในนิโคเนีทางชายฝั่งตะวันตกของกรีซ เปาโลยังส่งทิทัสไปโครินธ์เพื่อช่วยแก้ไขความไม่เป็นระเบียบบางอย่างที่นั่น และเริ่มเก็บเงินถวายเพื่ออัครทูตคนยากจนที่เยรูซาเล็ม (2โครินธ์ 8:6, 16-24) ตัดสินใจจากคำพูดของเปาโลเกี่ยวกับทิทัส แสดงให้เห็นว่าทิทัสทำงานได้เป็นอย่างดีในการแก้ไขปัญหาที่ยากลำบากในโครินธ์ (2โครินธ์ 2:13; 8:23; 12:18)

สิ่งสุดท้ายที่เราอ่านเกี่ยวกับทิทัสคือ เขาได้ถูกส่งออกไปทำพันธกิจที่ตามมาเทีย (ในยูโกสลาเวียปัจจุบัน) (2ทิโมธี 4:10) เมื่อพิจารณาจากงานเหล่านี้แล้ว แสดงให้เห็นว่า เขาเป็นผู้นำที่มีความสามารถและมีสติปัญญาดี

คริสตจักร

ไม่มีใครทราบต้นกำเนิดของคริสตจักรที่เกาะครีต แต่อาจก่อตั้งขึ้นโดยชาวยิวในเกาะครีตที่กลับจากเยรูซาเล็มในวันเพ็นเทคอสต์ (กิจการ 2:11) เปาโลทำงานบนเกาะครีตหลังจากถูกจองจำที่โรมในครั้งแรก บางทีทิทัสอาจอยู่ข้างเขา (ทิทัส 1:5) เมื่อเขาจากไป เขามอบหมายให้ทิทัสคงอยู่ที่นั่นทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองดูแล

สถานที่และเวลาเขียน

จดหมายฉบับนี้เขียนขึ้นประมาณช่วงเดียวกับ 1ทิโมธี ระหว่างการจองจำที่โรมครั้งแรกและครั้งที่สองของเปาโล อาจจะประมาณ ค.ศ. 63-65 เขาอาจอยู่ในโครินธ์ในเวลาที่เขาเขียนจดหมาย

ความสำคัญ

เมื่อเขียนถึงทิโมธี เปาโลเน้น คำสั่งสอน เมื่อเขียนถึงทิทัส เขาเน้นหน้าที่ สิ่งที่จะต้องปกป้องใน 1ทิโมธี และประกาศ ใน 2ทิโมธี จะต้อง ปฏิบัติ ในทิทัส เปาโลตักเตือนชาวครีตให้กระทำการดี (1:16; 2:7, 14; 3:1, 8, 14)

บทสรุปที่สำคัญ บางอย่างเกี่ยวกับคำสั่งสอนคริสเตียนสำคัญ อยู่ใน 1:1-3; 2:11-14 และ 3:4-7

สรุปจดหมายทิตัส

1. คำทักทาย (1:1-4)
 - ก. ผู้เขียน (1:1-3)
 - ข. ผู้รับ (1:4ก)
 - ค. คำทักทาย (1:4ข)

2. คำชี้แนะเกี่ยวกับผู้ปกครอง (1:5-9)
 - ก. ความรับผิดชอบส่วนตัวของทิตัส (1:5)
 - ข. คุณสมบัติของผู้ปกครอง (1:6-9)

3. หน้าที่ของผู้ปกครอง (1:10-16)
 - ก. การรู้ว่าใครเป็นครูที่สอนผิดและทำให้ครูที่สอนผิดเสีย (1:10-11)
 - ข. การตำหนิความเกลียดคร้านทางฝ่ายวิญญาณ (1:12-16)

4. คำชี้แนะแก่กลุ่มคนต่างๆ ในคริสตจักร (2:1-10)
 - ก. ผู้ชายสูงอายุ (2:1-2)
 - ข. ผู้หญิงสูงอายุ (2:3)
 - ค. หญิงสาว (2:4-5)
 - ง. ผู้ชายหนุ่ม (2:6-8)
 - จ. คนรับใช้ (2:9-10)

5. เหตุเพื่อการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่มั่งมัน (2:11-15)
 - ก. พระคุณของพระเจ้าได้ปรากฏ (2:11)
 - ข. คำสอนเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้า (2:12-13)
 - ค. ผลแห่งพระคุณของพระเจ้า (2:14)
 - ง. พระคุณของพระเจ้าดำเนินต่อไป (2:15)

6. ความรับผิดชอบของคริสตจักร (3:1-11)
 - ก. การเชื่อฟังผู้มีอำนาจ (3:1)
 - ข. การแสดงความเมตตาชั้นพี่น้อง (3:2)
 - ค. การให้เนื่องจากราได้รับ (3:3-7)
 - ง. การรักษาการกระทำดี (3:8)
 - จ. หลีกเลี้ยงการทะเลาะและโต้เถียงที่ไร้ประโยชน์ (3:9)
 - ฉ. การปฏิเสธผู้ทำให้เกิดความแตกแยก (3:10-11)

7. บทสรุป (3:12-15)

- ก. ผู้ทำหน้าที่แทนที่ดัส (3:12)
- ข. การช่วยเหลือผู้ทำการในการเดินทาง (3:13-14)
- ค. คำอวยพร (3:15)

ทิตัส บทที่หนึ่ง

1. คำทักทาย (1:1-4)

ก. ผู้เขียน (1:1-3)

(1) จากเปาโล ผู้รับใช้ของพระเจ้าและอัครทูตของพระเยซูคริสต์ เพื่อหนุนความเชื่อของผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้และให้รู้จักจักจะตามธรรมนั้น (2) ด้วยหวังว่าจะได้ชีวิตนิรันดร์ซึ่งพระเจ้าผู้ไม่ทรงมุสาเลยได้ทรงสัญญาไว้ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ (3) แต่ในเวลาซึ่งพระองค์ทรงกำหนดไว้ ก็ได้ทรงโปรดให้พระองค์ปรากฏด้วยการประกาศ ซึ่งข้าพเจ้าได้รับมอบไว้ ตามพระบัญชาของพระเจ้าผู้ทรงช่วยเราทั้งหลายให้รอด

ข้อ 1 เปาโลเรียกตนเองว่าเป็นผู้รับใช้ (ดูลอส (doulos) ทาส) และอัครทูต “เพื่อหนุนความเชื่อของผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้” หมายความว่า การเป็นอัครทูตของเขาสอดคล้องกับการสำแดงของพระเยซูคริสต์ ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้ นั้นมุ่งมั่นตนเองต่อพระองค์ ความรู้และความเชื่อเกี่ยวกับประชากรของพระเจ้าสอดคล้องกับการเป็นอัครทูตของเปาโล นั่นคือ ผู้เชื่อที่แท้จริงไม่สงสัยอำนาจและความน่าเชื่อถือของเขา ผู้ที่สงสัยตำแหน่งของเขาแสดงให้เห็นว่าเขาขาดความเข้าใจและการสังเกตทางฝ่ายวิญญาณ

“ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้” หมายถึงผู้ที่ได้บังเกิดใหม่ รักษาความเชื่อ และดำเนินชีวิตที่มีชัยชนะ ในที่นี้ แสดงว่าพวกเขาเป็นกลุ่ม สิ่งที่มีอยู่ กลุ่มคน ไม่ใช่เป็นบุคคลเดียว พระเจ้าได้ทรงเลือกคนเหล่านั้นไว้ก่อนแล้ว (เอเฟซัส 1:4-5; 2ทิโมธี 1:9) เพื่อดำรงชีวิตนิรันดร์ พระองค์ไม่ได้ทรงเลือกคนทั้งหลายแต่เพียงด้านเดียว โดยไม่สนใจความต้องการของมนุษย์ พระเจ้าไม่ทรงละเมิดสิทธิในการเลือกของมนุษย์ในฐานะผู้ที่มีศีลธรรม เราจะเข้าร่วมในกลุ่ม “ผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกสรรไว้” หรือไม่ขึ้นอยู่กับว่าเรามีความเชื่อและเชื่อฟังพระกิตติคุณหรือไม่

การเป็นอัครทูตของเปาโลยังสอดคล้องกับ “[การ] รู้จักจักจะตามธรรม” อีกด้วย สอดคล้องกับความจริงที่แน่นอน ไม่ใช่ทฤษฎีหรือปรัชญาที่หลอกลวงบางอย่างที่มีอยู่เพื่อประโยชน์ของตนเอง แต่เป็นพระกิตติคุณที่ “ได้เริ่มขึ้น โดยการประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้า และบรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์ ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง” (ฮีบรู 2:3)

ธรรมและความจริงมีความเกี่ยวข้องกันอย่างแท้จริง ความจริงก่อให้เกิดธรรมอย่างแท้จริง ทฤษฎีและคำสั่งสอนปรัชญาสมัยใหม่นำไปสู่การขาดความเคารพ ความหยิ่ง การบูชารูปเคารพ และความอธรรมที่อ้างเหตุผลสนับสนุนตนเอง ความจริงชี้ไปยังทาสหนีไปจากการคิดหาเหตุผลทางฝ่ายเนื้อหนัง ความเห็นแก่ตัว และความไม่จริงใจ การรู้จักความจริงคือการนี้ถึงวิธีในการดำเนินชีวิตโดยไม่มีผู้ดำเนินได้

ข้อ 2 เปาโลระบุว่า เขาได้รับใช้โดยการเป็นอัครทูตด้วยความหวังที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ สัญญาเป็นสัญญาในอดีต ส่วนสำคัญของสัญญาอยู่ในฤทธิ์เดชอำนาจของพระกิตติคุณในปัจจุบัน และชีวิตนิรันดร์ในอนาคต ชีวิตนิรันดร์เป็นความจริงในอนาคต เรามีชีวิตนิรันดร์ในเวลานี้ในรูปแบบเมล็ด (ยอห์น 3:36; 1ยอห์น 5:11-12)

เรายังต้องต่อสู้กับการดำรงชีวิตอยู่ในปัจจุบันนี้ (โรม 8:9-23) “เหตุที่เราทั้งหลายรอดแม้เป็นเพียงความหวังใจ แต่ความหวังใจในสิ่งที่เราได้เห็น หากเป็นความหวังใจไม่ ด้วยว่าใครเล่าจะยังหวังในสิ่งที่เขาเห็น แต่ถ้าเราทั้งหลายคอยหวังใจในสิ่งที่เรายังไม่ได้เห็น [การไถ่ร่างกาย นั่นคือ ชีวิตนิรันดร์ (ข้อ 23)] เราจึงมีความเพียรคอยสิ่งนั้น” (โรม 8:24-25)

“ตั้ง แต่ ดึ ก ดั บ ร ร พ ” (ก่ อ น ส ร ำ ง โ ล ก) แ ส ด ง ถึง ก า ร ตั ด สิ น พ ร ะ ทั ย ข อ ง พระเจ้าก่อนหน้าที่จะทรงสร้างมนุษย์ ซึ่งไม่ได้เปิดเผยจนกระทั่งเวลาที่กำหนดไว้ นั่นคือ “ในเวลาซึ่งพระองค์ทรงกำหนดไว้” (ข้อ 3) ผู้อธิบายข้อพระคัมภีร์บางคนแนะนำว่าวลีในข้อ 2 หมายถึง “เวลาสมัยโบราณ” ผู้เชื่อพระเจ้าสามพระภาคบางคนแนะนำว่า พระบิดากล่าวว่า พระบิดาตรัสพระสัญญาแก่ “พระบุตรนิรันดร์” แต่ไม่มีข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระบุตรที่ทรงมีอยู่ก่อน ยกเว้นในแผนการ

(ยอห์น 1:1-14; ฮีบรู 1:1-8)

ข้อพระคัมภีร์เน้นว่าพระเจ้าไม่สามารถโกหกได้เพื่อแสดงว่าพระสัญญาเรื่องชีวิตนิรันดร์เป็นความหวังที่แน่นอนอย่างแท้จริง

ข้อ 3 การบังเกิด ชีวิต การวายพระชนม์ การฟื้นคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์เกิดขึ้นในเวลาที่น่าเชื่อถือในประวัติศาสตร์ที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ก่อนแล้ว เปาโลกล่าวถึงเวลาเฉพาะนั้นในหลายโอกาส (โรม 5:6; กาลาเทีย 4:4; เอเฟซัส 1:10) พระเจ้าทรงตัดสินทุกสิ่งอย่าง จึงไม่มีสิ่งใดบังเอิญเกิดขึ้น “ในเวลาที่เราองค์ทรงกำหนดไว้” เตือนเราว่าพระเจ้าทรงมีความคิดเห็นชัดเจนเกี่ยวกับเวลาและนิรันดร์กาล และจะเตรียมเหตุการณ์ในอนาคตเหมือนเช่นที่พระองค์ได้ทรงกระทำในประวัติศาสตร์

“พระวาจาของพระองค์” หมายถึง พระกิตติคุณ พระสัญญาเกี่ยวกับชีวิตนิรันดร์เกิดจากพระกิตติคุณนี้ วาจาหรือน้ำพระทัยที่ทรงเผยออกของพระเจ้าได้ประกาศทางการเทศนา หรือแปลตามตัวอักษรว่า “การแจ้งให้ทราบ” เปาโลได้รับหน้าที่นี้ และหน้าที่ดังกล่าวเป็นพื้นฐานของการเป็นอัครทูต เปาโลทราบถึงการทรงเรียกของตนอยู่เสมอ และอ้างถึงการทรงเรียกนั้นตลอดทั้งงานเขียนของเขา

คำศัพท์ว่า “พระเจ้าผู้ทรงช่วยเราทั้งหลายให้รอด” ยังปรากฏอยู่มากมายในจดหมายของเปาโล เขาใช้คำว่า “พระเจ้าผู้ช่วย” เพื่ออ้างถึงพระเจ้าทุกครั้งในจดหมายเรื่องการเป็นศิษยาภิบาล (1ทิโมธี 1:1; 2:3; 4:10; ทิตัส 1:3; 2:10; 3:4) ยูด้า 25 อ้างถึง “พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่เพียงองค์เดียว พระผู้ช่วยให้รอดของเรา” และลูกา 1:47 อ้างคำพูดของมารีย์ที่เรียกพระเจ้าว่าเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเธอ ทิตัส 1:4 กล่าวว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

ในที่นี่ ไม่มี ความขัดแย้งกัน พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณเดียว (ยอห์น 4:24; เอเฟซัส 4:4) พระองค์ทรงสำแดงพระองค์เองในพระบุตรโดยการบังเกิดเป็นมนุษย์ พระเจ้าทรงมาเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราโดยมาบังเกิดเป็นเนื้อหนังคือพระเยซูคริสต์ เนื่องจากมีพระเจ้าเดียว (1ทิโมธี 2:5) จึงมีพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเดียว (อิสยาห์ 43:11) คำศัพท์ “พระเจ้าผู้ทรงช่วยเราทั้งหลายให้รอด” มีความเหมาะสม เพราะพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าพระบิดาสำแดงในเนื้อหนังนี้เองที่ เื่อ ป็น พระผู้ช่วยให้รอดของเรา (ดูมัทธิว 1:21, 23; ยอห์น 10:30; 14:6-11; 1ทิโมธี 3:16)

ข. ผู้รับ (1:4ก)

(4ก) ถึงทิตัส ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อเดียวกัน

ข้อ 4ก เปาโลเขียนจดหมายถึงทิตัส โดยเรียกเขาว่าเป็น “บุตร...ในความเชื่อ” เปาโลช่วยเหลือเมื่อทิตัสรับเชื่อและพัฒนาตนในฐานะคริสเตียน ทิตัสเป็นตัวแทนของเปาโลคนหนึ่ง (2โครินธ์ 8:6) และทำงานร่วมกับเขาอย่างสัตย์ซื่อ โดยประกาศ “ความเชื่อเดียวกัน”

ค. คำทักทาย (1:4ข)

(4 ข) ข อ พ ร ะ คุ ณ แ ล ะ ส ัน ตี สุ ข จ า ก พ ร ะ บิ ด า เ จ้ า แ ล ะ พ ร ะ เ ย ชู ค ริ ส ต์ พระผู้ช่วยให้รอดของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด

ข้อ 4ข อัครทูตวิงวอนให้สันติสุข พระเมตตา และพระคุณของพระเจ้าอยู่กับเพื่อนร่วมงานของเขา โดยใช้คำว่า “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด” อีกครั้ง เพียงแต่ว่าครั้งนี้เรียกพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา เราเห็นแล้วว่าไม่มีข้อขัดแย้งระหว่างข้อ 3 และ

ข้อ 4 การใช้ “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด” สองครั้งเป็นหลักฐานชัดเจนว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าอย่างแท้จริง (สำหรับคำอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับวลีที่ทักทายนี้ ดูคำอธิบายเกี่ยวกับ 1ทิโมธี 1:1-2)

2. คำชี้แนะเกี่ยวกับผู้ปกครอง (1:5-9)

ก. ความรับผิดชอบส่วนตัวของทิตัส (1:5)

(5) เหตุที่ข้าพเจ้าจะท่านไว้ที่เกาะครีต ก็เพื่อท่านจะได้แก้ไขสิ่งที่ยังบกพร่องให้เรียบร้อย และตั้งผู้ปกครองไว้ทุกเมืองที่ข้าพเจ้ากำชับท่าน

ข้อ 5 เปาโลกล่าวถึงเรื่องรูระอย่างรวดเร็ว โดยเตือนทิโมธีเกี่ยวกับพันธกิจของเขาที่ครีต ทิตัสอยู่ที่นั่นโดยอำนาจของเปาโล โดยได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่บางอย่าง ครีตเป็นเกาะยาวและแคบในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน และอาจเป็นบ้านเกิดของชาวฟิลลิปโปส ไตน์ เมื่อง หรือ ศูนย์กลางประชากรของเกาะมีเลกนี้อยู่ แต่มีชุมชนคริสเตียนหลายกลุ่มอยู่ในเมืองเหล่านั้น การใช้คำว่า *อาพอเลโพ* (*apoleipo*) (การทิ้งไว้เบื้องหลังเป็นการชั่วคราว) แทนที่จะใช้ *คาทาเลโพ* (*kataleipo*) (การทิ้งไว้เบื้องหลังเป็นการถาวร) แสดงให้เห็นว่าทิตัสอยู่ที่นั่นเพื่อทำหน้าที่เป็นการชั่วคราว ไม่ใช่ถาวร

ดูเหมือนว่าชายทั้งสองทำงานร่วมกันในเกาะครีตเป็นเวลาหนึ่ง แต่เปาโลจากมาก่อนที่งานจะสำเร็จ มีงานที่ยังไม่ได้ทำ (*ta leiponta*) ทิตัสจะต้องแก้ไข *เอปิไดออร์ธอ* (*epidiorthoo*) หรือทำให้สถานการณ์มั่นคงโดยการแต่งตั้งผู้ปกครอง (คณะผู้ปกครอง) เพื่อดูแลงานภายในคริสตจักรต่างๆ คนเหล่านี้จะเป็นผู้ปกครองที่เทศนา (ข้อ 9) มีหน้าที่ตักเตือนผู้ที่ขัดแย้งกับความจริง และแก้ไขสิ่งที่เขาได้ทำผิดไป (ข้อ 9-11) คริสตศาสนาเกิดผลบนเกาะนานพอที่จะมีคริสเตียนที่ดีและไม่ดี

เป็นไปได้ว่าเปาโลได้พูดคุยกับทิตัสเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ก่อนแล้ว และตอนนี้ได้ส่งจดหมายไปเพื่อพิสูจน์อำนาจของทิตัสรวมทั้งเตือนเขาเกี่ยวกับหน้าที่ของเขาด้วย

ข. คุณสมบัติของผู้ปกครอง (1:6-9)

(6) คือตั้งคนที่ไม่ใช่ข้าทาส เป็นสามีของหญิงคนเดียว บุตรของเขามีความเชื่อ และไม่มีช่องทางให้ผู้ใดกล่าวหาว่า บุตรนั้นเป็นนักเลงหรือเป็นคนดื้อกระด้าง (7) เพราะว่าผู้ปกครองดูแลนั้น ในฐานะที่เป็นผู้รับมอบฉันทะจากพระเจ้า ต้องเป็นคนที่ไม่มีข้อตำหนิ ไม่เป็นคนเย่อหยิ่ง ไม่เป็นคนเลียดร้อน ไม่เป็นนักเลงสุรา ไม่เป็นนักเลงหัวไม้ และไม่เป็นคนโลภมากได้ (8) แต่เป็นคนมีอัชฌาสัยรับแขกดี เป็นผู้รักความดี เป็นคนมีสติสัมปชัญญะ เป็นคนยุติธรรม เป็นคนบริสุทธิ์ รู้จักบังคับใจตนเอง (9) และเป็นคนยึดมั่นในหลักคำสอนอันแท้ตามที่ได้เรียนมาแล้ว เพื่อจะสามารถเตือนสติด้วยคำสอนอันมีหลัก และชี้แจงแก่ผู้ที่คัดค้านคำสอนนั้น

ข้อ 6 ผู้ปกครองต้องมีคุณสมบัติบางอย่าง หลักเกณฑ์แรกคือ ไม่มีข้อตำหนิ (*อานังเคลทอส* (*anegkletos*)) แสดงให้เห็นว่าไม่มีข้อกล่าวหาที่เหมาะสมอันใดจะนำมาต่อสู้อุปนิสัยของเขาได้ ประการที่สอง เขามีภรรยาได้เพียงคนเดียว สถานภาพที่กำหนดใน 1ทิโมธี (สำหรับคำอธิบายเพิ่มเติม ดูคำอธิบายเกี่ยวกับ 1ทิโมธี 3:2)

“บุตร...มีความเชื่อ” หมายความว่าบุตรในครัวเรือนของเขาควรจะเป็นผู้เชื่อ พวกเขาต้องไม่ก่อความวุ่นวาย (*อาโซเทีย* (*asotia*) ชีวิตเสเพล) หรือดื้อรั้น (*อานูพอทาคทอส* (*anupotaktos*)) ไม่ยอมอยู่ใต้การควบคุม ซึ่งจะสะท้อนผลลบต่อการเป็นตัวอย่างหรือทัศนคติในการแก้ไขของบิดา บิดาไม่สามารถทำให้บุตรของตนรักพระเจ้าได้ แต่ทราบเท่าที่พวกเขาอยู่ในบ้านของเขา บิดาสามารถเรียกร้องให้พวกเขามีความเคารพและเชื่อฟังได้

ข้อ 7 ผู้นำคริสตจักรต้องเป็นผู้ที่ไม่อาจมีคนกล่าวหาร้ายแรงได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องศีลธรรมและคำสั่งสอน เขา
เ ปี น “ผู้ ร ับ ม อ บ ฉั น ท ะ ”
(*ออยคอนอมอส* (*oikonomos*)) ซึ่งมาจากคำที่มีความหมายว่า “กฎของบ้าน” ของพระเจ้า ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้ดูแลทรัพย์สิน

ของผู้อื่น ฮีเบิร์ต กล่าวว่า “ด้วยตำแหน่งของเขา เขาเป็นผู้จัดการหรือผู้บริหารในบ้านของพระเจ้า โดยแจกจ่ายข้อลับลึกของพระเจ้า (1 โครินธ์ 4:1) และพระคุณนานาของพระองค์ (1 เปโตร 4:10) ให้แก่สมาชิกของครัวเรือนภายใต้อำนาจของพระเจ้า”¹

การเป็นคนเย่อหยิ่งคือ การทำตามความปรารถนาของตนเป็นที่หนึ่ง ทฤษฎีที่เชื่อว่าความสุขสบายหรือความเพลิดเพลินเป็นยอดปรารถนาที่สุดอาจแพร่หลายในสมัยของเปาโลเหมือนเช่นในสมัยของเรา ผู้นำคริสเตียนต้องเป็นผู้คำนึงถึงผู้อื่นเป็นสำคัญ “พระเจ้าก่อน คนอื่นที่สอง เราเป็นที่สาม”

“ไม่เป็นคนเลือดร้อน” เหมือนเช่นที่เขียนไว้ในยากอบ 1:19 ว่า “ช้าในการโกรธ” การควบคุมตนเองควรเป็นนิสัยสำคัญของผู้ปกครอง

“ไม่เป็นนักร้อง” แสดงว่าผู้นำคริสเตียนจะต้องเลิกเหล่าอย่างเด็ดขาด *เม พารอยนีส (me parinos)* มีความหมายตามตัวอักษรว่า “ไม่ติดเหล้าองุ่น” (หรือแปลว่า เจ้าอารมณ์เพราะเหล้าองุ่น) ผู้ที่ขึ้นผู้นำผู้อื่นไปยังพระคริสต์และความชอบธรรมต้องไม่ดื่มเหล้าองุ่นและเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์อื่นๆ

ในเรื่องการ “ไม่เป็นนักร้องหัวไม้” และ “ไม่เป็นคนโลกมักได้” ดูคำอธิบายเกี่ยวกับ 1 ทิโมธี 3:3

ข้อ 8 ในเรื่องการ “เป็นคนมีอัธยาศัยรับแขกดี” และ “เป็นคนมีสติสัมปชัญญะ” ดูคำอธิบายเกี่ยวกับ 1 ทิโมธี 3:2

“เป็นผู้รักความดี” (*ฟีลาการ์ธอส (philagathon)*) มีความหมายตามตัวอักษรว่า “ผู้รักความดี หรือสิ่งที่ดี” อาจหมายถึงคนหรือสิ่งของ

“เป็นคนยุติธรรม” หมายถึง “ซื่อตรง เชื่อถือได้ น่าไว้วางใจ มีใจยุติธรรม ไม่มีอคติ”

“เป็นคนบริสุทธิ์” (*ฮอสซิออส (hosios)*) หมายถึงการปฏิบัติตนตามความบริสุทธิ์ การอุทิศตน การแยกออกต่อพระเจ้า

“รู้จักบังคับใจตนเอง” (*เอ็งคราเทส (egkrates)* การมีอำนาจเหนือ) หมายถึง “การควบคุมตนเอง” ไม่ไกลจากทางหนึ่งหรืออีกทางหนึ่ง ไม่เกินขอบเขต คุณสมบัตินี้เป็นส่วนหนึ่งของผลของพระวิญญาณในกาลาเทีย 5:23

ข้อ 9 ผู้ปกครองต้องมีความเชื่อที่มั่นคง “ยึดมั่นในหลักคำสอนอันแท้” เขาต้องมีความมั่นคงในคำสั่งสอน เขาต่อสู้กับการคัดค้านของโลกและเนื้อหนัง เขายืนหยัดเพื่อความจริง เขายืนหยัดต่อความจริงในคนยุคที่ทุจริตและคดโกง “ตามที่ได้เรียนมาแล้ว” หมายถึงคำสอนที่ถ่ายทอดมาจากอัครทูต

ผู้ที่คัดค้าน (*อานทิเลโก (antilego)*) หมายถึงผู้ที่ขัดแย้งหรือพูดต่อต้านสิ่งที่ถูกต้อง คนดังกล่าวจะกลับตัวได้โดยผู้ที่ “สามารถเตือนสติด้วยคำสอนอันมีหลัก และชี้แจง” เท่านั้น

3. หน้าทีของผู้ปกครอง (1:10-16)

ก. การรู้ว่าใครเป็นครูที่สอนผิดและ ทำให้ครูที่สอนผิดเจียบ (1:10-11)

(10) เพราะว่ามีคนเป็นอันมากที่คือกระด้าง พูดมากไม่เป็นสาระ และหลอกลวง โดยเฉพาะบรรดาผู้ที่เข้าสู่หนัด (11) จำเป็นต้องให้เขาสงบปากเสีย ด้วยเขาพลักบ้านคว่ำทั้งครัวเรือนให้เสียไป โดยสอนสิ่งที่ไม่ควรสอนเลย เพราะมักได้

ข้อ 10 คุณสมบัติของผู้ปกครองที่สอน ได้แก่ ความสามารถในการพิสูจน์ความผิดของผู้ที่เป็นผู้พูดคล่องแคล่วแต่ปราศจากความจริง และผู้ที่พยายามหลอกลวง เปาโลเน้นเกี่ยวกับการทำลายของผู้นับถือศาสนายิว ที่ยืนกรานว่าคริสเตียนมีหน้าที่รักษารวมบัญญัติ

ข้อ 11 ครูที่สอนผิดประเภทนี้ควรจะมีคนห้าม และไม่ให้พวกเขาพูดคำที่ว่างเปล่าและก่อให้เกิดการทำลายของพวกเขา คริสตจักรในเมืองธียาทรากถูกต่อว่าเพราะทนกับ “ผู้หญิงชื่อเยเซเบล ที่ยกตัวขึ้นเป็นผู้เผยพระวจนะ หญิงนั้นสอนและล่อลวงผู้รับใช้ของเรา” (วิวรณ์ 2:20) ถ้าครูที่สอนผิดๆ ได้รับอนุญาตให้ออกความคิดเห็นของตน พวกเขาจะมีโอกาสส่งอิทธิพลต่อผู้ได้ยินบางคนได้ ที่ครีต ทุกครัวเรือนได้รับผลกระทบ ทั้งครอบครัวสับสนและหันไปจากความเชื่อในความจริง จึงต้องทำให้ครูดังกล่าวสงบปากเสีย คำที่ใช้ในที่นี้มีความหมายตามตัวอักษรว่า “การใส่บางสิ่งในปากของพวกเขา” และใช้บังเหียนม้าที่สวมปาก เราต้องไม่ให้เวทีกแก่พวกเขา เขาชนะการคุมขู่ของพวกเขาด้วยความจริงที่แน่นอน และปกป้องเวทีกของเรา

บุคคลดังกล่าวมักจะมีเหตุผลเกี่ยวกับเงิน เหตุผลในการได้รับสิ่งตอบแทนสามารถเป็นแรงกระตุ้นอย่างแท้จริง บางครั้งมากยิ่งขึ้นกว่าความกระตือรือร้นทางศาสนา ในครีต ผู้เผยพระวจนะปลอมเหล่านี้ได้รับเงินจากครอบครัวที่ถูกหลอก

ครูเหล่านี้ “เห็นแก่เงิน” จึงโอนอ่อนผ่อนตามกับความพอใจของคนทั้งหลาย การหาเงินอย่างชั่วช้ามีวิถีทางในการประนีประนอมไม่เหมือนใคร ด้วยเหตุนี้ ผู้รับใช้คริสเตียนไม่ควรมีเหตุผลที่ไม่บริสุทธิ์หรือใช้เล่ห์เหลี่ยมในการนำเสนอพระกิตติคุณ “เพราะว่าคำเตือนสติของเรามีได้เกิดมาจากความคิดผิด หรือการโลโครกหรืออุบายใดๆ แต่พระเจ้าทรงเห็นชอบที่จะมอบข่าวประเสริฐไว้กับเรา เราจึงประกาศไป ไม่ใช่เพื่อเป็นที่พอใจของมนุษย์ แต่ให้เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า ผู้ทรงชั้นสุดระใจเรา เพราะว่าเราไม่ได้ใช้คำยกยอใดๆ เลย ซึ่งท่านก็รู้หรือมีได้ใช้คำพูดเคลือบคลุมเพื่อความโลภเลย พระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายเรา และแม้ในฐานะเป็นอัครทูตของพระคริสต์ เราจะเรียกร้องก็ได้ แต่เราก็ไม่แสวงหาศักดิ์ศรีจากมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นจากท่านหรือจากคนอื่น” (1 เธสะโลนิกา 2:3-6, NIV) เราต้องเทศนาด้วยเหตุผลที่บริสุทธิ์และใช้วิธีการที่เหมาะสม

เราควรยืนกรานเกี่ยวกับคุณสมบัติที่กล่าวไว้ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เมื่อเลือกผู้นำคริสเตียนในปัจจุบัน ฮีเบิร์ต ถามว่า “เรายืนกรานในเรื่องคุณสมบัติเหล่านั้นสำหรับผู้รับใช้ของเราหรือไม่ เราปฏิเสธผู้ที่ไม่ใช่คุณสมบัติเหล่านั้นหรือเปล่า ในการยอมรับคนหนึ่งเป็นผู้รับใช้ ต้องพิจารณาก่อนสิ่งใดว่าอุปนิสัยของเขาเชื่อสัตย์หรือไม่ มากกว่าของประทานที่โดดเด่น”² เหมือนเช่นมีผู้กล่าวว่า “ไม่มีอำนาจ หรือ ความฉลาด ในการเทศนาใดที่สามารถแทนที่การขาดคุณธรรม คริสเตียนที่แข็งแกร่งและชีวิตที่ไร้อำนาจได้”

ข. การตำหนิความเกียจคร้านทางฝ่ายวิญญาณ (1:12-16)

(12) ในพวกเขาเองมีคนหนึ่งเป็นผู้เผยธรรมได้กล่าวว่า ‘ชาวครีตเป็นคนพูดปดเสมอ เป็นเหมือนอย่างสัตว์ร้าย เป็นคนเกียจคร้านกินเตียบ’ (13) คำที่เขาอ้างนี้เป็นความจริง เหตุฉะนั้นท่านจงต่อว่าเขาให้แรงๆ เพื่อเขาจะได้มีความเชื่ออันมีหลัก (14) และจะมีได้สนใจในนิยายของพวกยิว และในบทบัญญัติของมนุษย์ที่ไม่รับสั่งธรรม (15) สำหรับคนบริสุทธิ์นั้น ทุกสิ่งก็บริสุทธิ์ แต่สำหรับคนชั่วช้า และคนที่ไร้ความเชื่อนั้นก็ไม่มีสิ่งใดบริสุทธิ์เลย แต่จิตใจและจิตสำนึกผิดชอบของเขาก็เสื่อมทรามไป (16) เขาแสดงตัวว่ารู้จักพระเจ้า แต่ว่าการกระทำของเขา เขาก็ปฏิเสธพระองค์ เขาเป็นคนน่ารัง ไม่เชื่อฟังใคร และไม่เหมาะที่จะกระทำกรรมดีใดๆ เลย

ข้อ 12 แม้ว่าเปาโลจะทำให้อารมณ์โกรธอ่อนลงโดยอ้างคำพูดของบุคคลอื่น เขาเขียนวิจารณ์ชาวคริสต์โดยทั่วไปอย่างรุนแรง ชาติต่างๆ มีแนวโน้มที่จะมีลักษณะบางอย่าง เช่น คุณธรรมและความชั่วบางอย่าง ที่บุคคลมีแนวโน้มที่จะพัฒนาขึ้นมาตั้งเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมและสภาพแวดล้อมของเขา ชาวคริสต์เป็นที่รู้จักกันในโลกสมัยโบราณว่ามีความชั่วสามประการเป็นพิเศษ ดูเหมือนว่าครุสตอนผิดๆ พบทุ่งที่มีดินดีสำหรับเมล็ดแห่งการหลอกลวง

“ผู้เผยแพร่ธรรม” ที่เปาโลอ้างถึงอาจเป็นกวีชื่อ เอพิเมนิดีส ประมาณ 600 ปีก่อนคริสตศักราช เปาโลไม่ได้หมายความว่าชายคนนี้เป็นผู้เผยแพร่พระวจนะของพระเจ้า แต่ว่าเขาเป็นผู้มีอำนาจในกลุ่มชาวคริสต์

“เสมอ” มาจาก *ฮาเอ่ (ae)* หมายถึง “อย่างต่อเนื่อง ตลอดไป อย่างเป็นนิสัย” การโกหกดูเหมือนจะมีความหมายเหมือนกับชาวคริสต์ ในภาษาพื้นเมืองของสมัยนั้น “การพูดเหมือนชาวคริสต์” หมายถึง “โกหก” กวีที่ฉลาดหลักแหลมอีกคนในเวลานั้นกล่าวว่า

คริสต์ อันประกอบด้วยเมืองนับร้อยๆ

ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า พวกเขาไม่มีนิสัยชู้โกหก

“สัตว์ร้าย” หมายถึง ความหยาบคาย ความโหดร้าย ทั้งยูดา 10 และ 2 เปโตร 2:12 กล่าวถึงผู้ที่ เป็น “สัตว์เดียรัจฉาน” นอกจากนี้ ยังกล่าวอีกว่า เอพิเมนิดีสพูดอย่างเสียดสีว่า “ชาวเมืองของคริสต์แทนที่สัตว์ร้ายที่นั่น”

“เกียจคร้านกินดิบ” ยังแปลได้ว่า “คนตะกละขี้เกียจ” (NIV, RSV, NEB) ความตะกละหมายถึงการไม่ยับยั้งชั่งใจในการทำให้ความยากอาหารพอใจ และชาวคริสต์เหล่านี้มีลักษณะเช่นนั้น

ข้อ 13 เปาโลเห็นด้วยกับการประเมินวิถีชีวิตของชาวคริสต์โดยทั่วไปนี้ อย่างไรก็ตาม ด้วยความเข้าใจและความรัก เขาขอให้ติดต่อกับพวกเขาให้แรงๆ *เอเล็งโซ ออพทอโมส (elegcho apotomos)* เพื่อที่พวกเขาจะเห็นข้อผิดพลาดในวิถีทางของพวกเขา และกลับใจใหม่ การต่อว่าโดยไม่ให้การแก้ไขปรับปรุงไม่ใช่วิถีทางของคริสเตียน ทั้งนี้ ควรต่อว่าตามจำเป็นเพื่อให้เกิดการตอบสนองที่ถูกต้อง คนเหล่านั้นที่หยาบคายมากกว่าอาจต้องมีการต่อว่าที่รุนแรงกว่า แต่คนที่ไวต่อความรู้สึกมากกว่ามักจะตอบสนองได้ดีต่อการแก้ไขที่อ่อนโยนกว่า ครุสตอนผิดๆ ดูถูกกลุ่มคนชู้เกียจชาวคริสต์ได้ง่าย แต่คนทั้งสองกลุ่มสมควรที่จะได้รับการต่อว่าอย่างรุนแรง ไม่ว่าจะต้องทำอะไรเพื่อที่เราจะมี “ความเชื่ออันมีหลัก” ก็เป็นสิ่งสมควร การเหยียบในเรื่องการหันไปจากความจริงอย่างเบาๆ นั้นไม่ใช่สิ่งถูกต้อง การประนีประนอมจะไม่หายไปเพราะการละเลย

ในเรื่องวัฒนธรรมของชาวคริสต์ เอิร์ดมันให้ข้อสังเกตที่น่าเชื่อถือที่ว่า “ดินที่ไม่ประนีประนอมที่ออกดอกและผลแห่งความเชื่อและความบริสุทธิ์นั้นก่อให้เกิดสง่าราศีแก่คริสตศาสนา”³ เราควรชมเชยคริสเตียนที่เติบโตในสภาพแวดล้อมที่เลวร้ายเช่นนั้น เหมือนเช่นที่ ธีโรมิทชนใน “พวกกราซกา รของจักรพรรดิ ซีซาร์” (ฟิลิปปี 4:22)

ข้อ 14 นิยายของยิว การทำนายอันไร้สาระและโง่เขลา เป็นปัญหาส่วนหนึ่ง เปาโลได้เตือนทิโมธีไว้ก่อนหน้านั้นเกี่ยวกับจินตนาการของชาวอียิว เช่น นั้น (1ทิโมธี 1:4) “บทบัญญัติของมนุษย์” อาจเป็นข้อห้ามตามอำเภอใจในเรื่องการถือชีวิตสันโดษ เช่น ในโคโลสี 2:22 พระเจ้าไม่ได้ทรงกำหนดบทบัญญัติเหล่านี้ แต่มนุษย์เป็นผู้กำหนด การให้ความสำคัญกับสิ่งเหล่านี้มีแต่จะทำให้คนทั้งหลายหันไปจากความจริงเท่านั้น

ข้อ 15 เราจะต้องเข้าใจถ้อยคำในที่นี้ตามบริบท ซึ่งเกี่ยวข้องกับข้อห้ามการถือสันโดษที่กล่าวถึงในข้อ 14 วัตถุประสงค์ของข้อนี้คือเพื่อปลงล้างทัศนคติการถือสันโดษที่ยึดถือกฎระเบียบมากเกินไป อาจมีรากมาจากรูปแบบของการเชื่อว่าความรอดเกิดจากความรู้ (Gnosticism) ของชาวยิว สำหรับผู้ที่ใจสะอาด กิจกรรมและสิ่งของในชีวิตประจำวันเป็นสิ่งสะอาด แต่ผู้ที่มีใจทางฝ่ายเนื้อหนังทำให้ทุกสิ่งๆ ที่พวกเขาทำเป็นการชั่วร้าย เมื่อพวกเขาพยายามที่จะเป็นผู้เคร่งครัดศาสนา พวกเขาสร้างข้อห้ามนานาประการตามจิตสำนึกผิดชอบที่สกปรกของพวกเขา และพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของพวกเขาในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งบริสุทธิ์อื่นๆ เปลือก กล่าวว่

การเชื่อว่าความรอดเกิดจากความรู้ (Gnosticism) ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงคริสตศาสนาหลายรูปแบบซึ่งเกิดขึ้นมาในเวลานี้ มีลักษณะเหมือนกับศาสนายิวดังนี้ เริ่มต้นด้วยรายการข้อห้าม เรียกร่างกาย การสมรส และการปฏิบัติตามธรรมเนียมอื่นๆ ของมนุษย์ว่าเป็นสิ่ง “มลทิน” จุดประสงค์ของเปาโลคือว่า ไม่มีผู้ใดสามารถระบุว่าความบาปคืออะไรได้ ไม่ว่าในทางใดๆ นอกจากว่าจะเริ่มต้นชีวิตที่อุทิศต่อพระเจ้า สำหรับคนชั่วแล้ว ทุกสิ่งๆ ที่พวกเขาสัมผัส การกระทำของมนุษย์ทุกอย่าง ความยินดี การปฏิบัติงาน กลายเป็นสิ่งชั่ว ฮอเลส กวีชาวโรม กล่าวไว้หนึ่งศตวรรษก่อนหน้านั้นว่า “ถ้าภาชนะไม่สะอาดแล้ว ไม่ว่าจะเทอะไรลงไป ก็จะไม่สะอาด” ใจที่สกปรกทำให้ทุกชีวิตสกปรก ถ้ามนุษย์รักษาใจของเขาไว้เหมือนเช่น อิสยาห์กล่าวว่า “แนวแน่ [ในพระเจ้า]” จิตสำนึกผิดชอบและการตัดสินใจของเขาแน่นอนและบริสุทธิ์ ถ้า “ความสว่างซึ่งอยู่ในตัวของมนุษย์มืดไป” ดังที่พระเจ้าทรงเตือนไว้ ก็ไม่มีการตัดสินใจด้านศีลธรรมอันใดที่ถูกต้อง

ใจชั่วอาจบิดเบือนไปจนเป็นไปไม่ได้ที่จะแยกแยะระหว่างสิ่งที่บริสุทธิ์และสิ่งที่โหดร้าย พระเจ้าทรง “แยกของบริสุทธิ์จากของสาธารณชน ของมลทินจากของไม่มลทิน” (เลวีนิติ 10:10) แต่พระองค์ทรงมีความหมายชัดเจน บริบทเปิดเผยให้เห็นความมุ่งหมายของพระองค์ ทั้งชาวยิวและผู้ที่ยึดถือว่าความรอดเกิดจากความรู้ (Gnostics) รักที่จะเสริมบัญญัติของพระเจ้า และเขียนบัญญัติของตัวเองลงไปบ้าง พระเยซูทรงกล่าวโทษการกระทำเช่นนั้นไว้ชัดเจนในมัทธิว 15:9 และ 16:12

ข้อ 16 คนดังกล่าวอาจประกาศว่ารู้จักพระเจ้า แต่การกระทำและวาจาของพวกเขาเปิดเผยตัวตนที่แท้จริง เหมือนเช่นเปโตร (มัทธิว 26 :73) และคนเอฟราอิม (ปัญญาจารย์ 12:5-6)

การประกาศตนแต่ไม่มี [คุณสมบัติเหมาะสม] เป็นการหลอกลวงตัวเองอย่างแท้จริงหรือเป็นการหน้าซื่อใจคดอย่างชัดเจน การกระทำต้องยืนยันวาจาของเรา มิฉะนั้นเราอาจกลายเป็นคน “น่ารัง ไม่เชื่อฟังใคร และไม่เหมาะสม” [การ] ไม่เหมาะสม” มาจาก *อาดอคิมอส* (adokimos) หมายถึง “ขาดคุณสมบัติเหมาะสม ไม่ได้รับการรับรอง ไม่มีค่า”

การรู้จักพระเจ้าแต่เพียงพิธีกรรมเท่านั้นเป็นการรู้จักเพียงแต่เงา ไม่ใช่แก่นสาร เราไม่ได้มีประสบการณ์กับพระเจ้าเพียงแต่ในถ้วยหรือขนมปังเท่านั้น หรือแต่เพียงในเพลงและการเต้นรำเท่านั้น ถ้าทุกสิ่งๆ ที่เรารู้เกี่ยวกับพระเจ้าคือการขนลุกเมื่อคณะร้องเพลงร้องเพลงในคืนวันอาทิตย์ เราก็ไม่รู้จักพระองค์อย่างแท้จริง เปาโลต้องการรู้จักพระองค์ใน “ฤทธิ์เดช เนื่องในการที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์นั้น และร่วมทุกข์กับพระองค์” (ฟีลิปปี 3:10) การประกาศตนอย่างเปล่าประโยชน์เป็นสิ่งไร้ค่าเหมือนเช่นทรายเต็มกำมือในทะเลทรายซาฮารา

บรรณานุกรม

¹D. Edmond Hiebert, *Titus and Philemon* (Chicago: Moody Press, 1957), 33.

²Ibid., 37.

³Erdman, 155.

⁴E. M. Blailock, *The Pastoral Epistles* (Grand Rapids: Zondervan, 1972), 77-78.

ทิตัส บทที่สอง

4. คำชี้แนะแก่กลุ่มคนต่างๆ ในคริสตจักร (2:1-10)

ก. ผู้ชายสูงอายุ (2:1-2)

(1) ฝ่ายท่านจงสั่งสอนให้สอดคล้องกับคำสอนอันมีหลัก (2) พึงสอนชายที่สูงอายุให้รู้จักประมาณตนในการกินดื่ม ให้เอาจริงเอาจัง ให้มีสติสัมปชัญญะ ให้มีความเชื่อ ความรัก และความอดทนตามสมควร

ข้อ 1 ข้อความนี้ ซึ่งกล่าวถึงความประพฤติที่คาดหวังจากคริสเตียน ตรงข้ามกับข้อก่อนๆ เป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะความชั่วใดจะแพร่หลาย ข้อผิดพลาดทางปรัชญาใดจะเป็นที่นิยม หรือคริสเตียนที่ประกาศตนบางคนจะคิดอย่างไรเกี่ยวกับคำสอนของเขา ทิตัสจะต้องยึดมั่นและประกาศคำสั่งสอนที่มีหลัก “คำสอนอันมีหลัก” ไม่ใช่แต่เพียงเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิต เหมือนเช่นที่บริบทแสดงไว้

[เปาโลได้ให้] คำตักเตือนที่คล้ายคลึงกันแก่ทิโมธีใน 1ทิโมธี 6:11 “แต่ท่านผู้เป็นคนของพระเจ้า จงหลีกเลี่ยงเสียจากสิ่งเหล่านี้” หรืออีกนัยหนึ่งคือ “จงเกลียดชังสิ่งที่ผู้อื่นกำลังทำ นี่เป็นทางสำหรับท่าน” ผู้นำต้องเป็นแบบอย่างเสมอ

ข้อ 2 ทิตัสจะต้องสอนโดยแยกตามอายุและเพศ กลุ่มแรกที่จะต้องได้รับการตักเตือน ได้แก่ ชายสูงอายุในที่ประชุม “ชายสูงอายุ” หมายถึงชายที่เป็นผู้ใหญ่ ไม่ได้หมายถึงตำแหน่ง [ผู้ปกครอง]

ชายเหล่านี้จะต้องได้รับความเคารพเพราะเป็นเสาของที่ประชุม แต่ถ้าจะสมควรแก่การยกย่องเช่นนั้น พวกเขาต้องประมาณตนในการกินดื่ม หรือควบคุมตนเอง ประการที่สอง พวกเขาต้องเอาจริงเอาจัง ซึ่งหมายถึงได้รับเกียรติ จริงจัง นำเคารพนับถือ พวกเขาต้องประพฤติตนโดยมีเกียรติและความอดทนอย่างงามสง่า (ดู 1ทิโมธี 3:8) ประการที่สาม พวกเขาต้องมีสติสัมปชัญญะ หมายถึง มีเหตุมีผล โดยยับยั้งตนเอง ในชีวิตทุกด้าน พวกเขาต้องควบคุมแรงผลักดันที่นำไปสู่การปล่อยตัวโดยไร้การควบคุม ประการที่สี่ พวกเขาต้องมีความเชื่อ ความรักคริสเตียน และความอดทน ความเชื่อที่แข็งแกร่งช่วยให้สายตาของคนหนึ่งอยู่กับเป้าหมาย ความรักที่สมบูรณ์ต้องคงวิญญานที่ถูกต้องแม้เมื่อคนอื่นปฏิบัติต่อเขาอย่างไม่ถูกต้อง ความอดทนที่กล้าหาญช่วยให้คนหนึ่งอดทนกับความยากลำบากของชีวิต โดยยึดมั่นทางฝ่ายวิญญาน

ข. ผู้หญิงสูงอายุ (2:3)

(3) ส่วนผู้หญิงที่สูงอายุก็เหมือนกัน ให้เขามีความยำเกรงพระเจ้า ให้เขาเป็นคนไม่ส่อเสียด ไม่เป็นคนกินเหล้า แต่ให้เป็นผู้สอนสิ่งที่ดีงาม

ข้อ 3 ในฐานะผู้สืบมรดกร่วมของพระคุณแห่งชีวิต ผู้หญิงที่สูงอายุต้องสำแดงลักษณะอุปนิสัยที่เหมาะสมกับความบริสุทธิ์ ความประพฤติที่มีความเคารพนับถือทำให้พวกเขาเป็นแบบอย่างสำหรับหญิงที่มีอายุน้อยกว่า *คาทาสะเทมา (katasstema) ในที่นี้แปลว่า “ความประพฤติ” หมายถึง การวางตัว การแต่งกาย การพูดจา และการประดับกาย แม้ว่าจะมีอายุเพิ่มขึ้น พวกเขาก็ยังต้องแสดงความเคารพต่อพระเจ้าในการประพฤติและการแต่งกาย

“คน...ส่อเสียด” แปลจากคำที่บางครั้งใช้เพื่อหมายถึงผีมารหรือความชั่วร้าย และหมายถึงการใส่ร้ายผู้อื่น ผีมารกล่าวโทษพวกพี่น้อง (วิวรณ์ 12:10) และการถูกจับในการนินทาหรือการกระจายเรื่องอื้อฉาวเป็นการมีส่วนร่วมในความชั่วร้าย (ดู 1ทิโมธี 3:11)

“คนกินเหล้า” (คนติดเหล้าองุ่นมาก, พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับเก่า) ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาสามารถกินเหล้าองุ่นได้ เพียงแต่เป็นวิธีในการกล่าวหาว่าพวกเขาไม่ควรจะถูกควบคุมด้วยแอลกอฮอล์

พวกเขาต้องเป็น “ผู้สอนสิ่งที่ดีงาม [ถูกต้องศีลธรรม]”

ค. หญิงสาว (2:4-5)

(4) เพื่อเป็นการฝึกสอนผู้หญิงสาวให้รักสามีและบุตรของตน (5) ให้มีสติสัมปชัญญะ เป็นคนบริสุทธิ์ เอาใจใส่ในบ้านเรือน มีความเมตตาและเชื่อฟังสามีของตน เช่นนี้จึงจะไม่มีผู้ใดลบหลู่พระวาระของพระเจ้าได้

ข้อ 4 ผู้หญิงสูงอายุซึ่งเป็นครูสอนสิ่งที่ดีงาม มีผู้ที่เขาต้องสอน นั่นคือ หญิงสาว สันติสุขและความมีประสิทธิผลตามพระคัมภีร์ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับความมั่นคงทางบ้าน ในการเพิ่มความมั่นคงของบ้าน ผู้หญิงสูงอายุต้องชี้แนะหญิงสาวในคุณธรรมหลายประการ พวกเขาเป็นผู้ที่แสดงการชี้แนะนี้ ไม่ใช่สามี บิดา หรือแม้แต่ผู้ชายสูงอายุ การสอนประเภทนี้ (ไซฟรอนีโซ (sophronizo) การฝึกอบรม การให้ความรู้) เป็นสิ่งที่ทำได้ดีที่สุดในบ้าน ทั้งโดยตัวอย่างและโดยคำพูด

หญิงสาวจะต้องมีสติ บังคับตน เธอจะต้องรักสามีและลูกๆ ของเธอ พวกเขาเป็นความรับผิดชอบประการแรกของเธอ

ข้อ 5 รายการสำหรับหญิงสาวยังมีต่อไป “มีสติสัมปชัญญะ” หมายถึงมีเหตุมีผล ระวังระมัดระวังในการปฏิบัติตนให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า เป็นคำเดียวกับที่แปลว่า “ประมาณตน” ในข้อ 2 “เป็นคนบริสุทธิ์” หมายถึงการสำแดงถึงความบริสุทธิ์ “เอาใจใส่ในบ้านเรือน” เป็นคำแปลของ *ออยคูร์กอส (oikouros)* หมายถึงการดูแลบ้าน การทำงานที่บ้าน กิจกรรมนี้ตรงข้ามกับกิจกรรมของคน “ที่ยาวงกับเรื่องของผู้อื่น” บ้านเป็นสถานที่ในการทำงานแห่งความรักเบื้องต้นของผู้หญิง สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับลักษณะและความสามารถที่เป็นเอกลักษณ์ของเธอ ถ้าเธอละเลยหน้าที่ของเธอในเรื่องนี้เพื่อแข่งขันในโลกธุรกิจ เธออาจพบว่าชีวิตของเธอไม่สมบูรณ์ และตึงเครียด ผู้หญิงที่รับใช้ใน การดูแลบ้าน เรือน เป็น หญิง ที่มี ความ สุข (ดู 1ทิโมธี 5:14)

หญิงสาวควรจะมี “มีความเมตตา” โดยแสดงความปรานีต่อครอบครัวและแขกที่มาเยี่ยม “เชื่อฟัง” มาจาก *ฮูปอทาสโซ (hupotasso)* และอธิบายทัศนคติของการยอมจำนนต่อการนำครอบครัวของสามีของเธอ (ดูเอเฟซัส 5:22-24; 1เปโตร 3:1, 5) “เช่นนี้จึงจะไม่มีผู้ใดลบหลู่พระวาระของพระเจ้าได้” อาจหมายถึงรายการทั้งหมด มากกว่าสิ่งที่กล่าวถึงก่อนหน้านี้ ถ้าไม่สอนสิ่งที่ดีงามเหล่านี้และสำแดงในหญิงคริสเตียน ทั้งพระกิตติคุณจะมีผู้สงสัย ลักษณะของหญิงคริสเตียนเป็นหลักเกณฑ์สำคัญเมื่อโลกตัดสินคริสตจักร เปาโลไม่ต้องการให้คนทั้งหลายเข้าใจผิดว่า เมื่อผู้หญิงมีเสรีภาพทางฝ่ายวิญญาณแล้ว พวกเขาจะเป็นภรรยาและมารดาที่สัสดีที่น้อยลง

ง. ผู้ชายหนุ่ม (2:6-8)

(6) ส่วนผู้ชายหนุ่มก็เหมือนกัน จงเตือนเขาให้ใช้สติสัมปชัญญะ (7) ท่านจงประพฤติตนให้เป็นแบบอย่างในการดีทุกสิ่ง และในการสอนจงสุจริตและมีใจสูง (8) และใช้คำพูดอันมีหลัก ซึ่งไม่มีผู้ใดจะตำหนิได้ เพื่อฝ่ายปฏิบัติจะได้อาย ไม่มีสิ่งใดจะติเราได้

ข้อ 6 เปาโลไม่ได้ละผู้ชายหนุ่มจากคำตักเตือนของเขา ระเบียบเดียวกันก็คาดหวังเอาจากพวกเขา “เหมือนกัน” พวกเขาต้องมีสติสัมปชัญญะด้วย คือมีเหตุมีผลหรือการควบคุมตนเอง การควบคุมตนเองเป็นลักษณะนิสัยที่น่าชมเชยที่สุดอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคนหนุ่มสาว

ข้อ 7 เนื่องจากที่ดัสสาอาจอยู่ในกลุ่มอายุนี้ เขาต้องเป็นตัวอย่าง นั่นคือเป็น “แบบอย่าง” สำหรับคนเหล่านั้น ผู้รับใช้และชายหนุ่มคริสเตียนทุกคนต้องมีคุณสมบัติต่อไปนี้ ที่ดัสต้องสุจริตในการสอนคำสั่งสอน จริงจัง (ได้รับเกียรติ จริงจัง นำเคารพนับถือ) และจริงจัง

ข้อ 8 เขายังต้องระวังคำพูดของเขา โดยพูดอย่างมีหลักและไม่ให้ใครตำหนิได้ การแสดงอุปนิสัยเหล่านี้ จะทำให้เขาไม่เพียงแต่เป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับผู้ชายหนุ่มเท่านั้น แต่ยังไม่อาจมีผู้คัดค้านที่จะกล่าวโทษเขาได้อย่างมีเหตุมีผลอีกด้วย แต่บุคคลดังกล่าวควรจะอายเพราะการเป็นพยานนี้ (ดู 1ทิโมธี 4:12)

จ. คนรับใช้ (2:9-10)

(9) จงดักเตือนพวกทาสให้เชื่อฟังนายของตน และให้กระทำการที่ถูกใจนายทุกประการ อย่าให้เถียงเลย (10) อย่าให้ยกยกแต่ให้สัตย์ซื่อหมดทุกอย่างเพื่อว่าในการท้งปวงนั้น เขาจะได้เทิดเกียรติพระดาร์สสอนของพระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

ข้อ 9 อัครทูตเพิ่มคนอีกประเภทหนึ่งในการดักเตือนของเขา ได้แก่ ทาส คนบางส่วนของกลุ่มอื่นๆ นั้นอาจเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มนี้ ซึ่งไม่ได้แบ่งตามอายุหรือเพศ แต่ตามสถานภาพทางสังคม (สำหรับคำอธิบายเกี่ยวกับทาสในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ ดูคำอธิบายเกี่ยวกับ 1ทิโมธี 6:1-2) ในสมัยของเปาโล ทาสเป็นส่วนประกอบสำคัญของคริสตจักร ความเชื่อจะมีสถานภาพดีขึ้นอยู่กับว่าพวกเขาเชื่อฟังเจ้านายของตน พยายามกระทำการที่ถูกใจนาย และไม่เถียงนาย

ข้อ 10 นอกจากนี้ พวกเขาจะต้องไม่ลักเล็กขโมย หรือยกยก (ลัก) แต่แสดงความน่าไว้วางใจสมควรแก่การสรรเสริญ คำชี้นำเหล่านี้เหมาะสมกับลูกจ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโลกปัจจุบันเมื่อลูกจ้างและเจ้านายที่มีจิตใจสกปรก โลก ต่อสู้กันในการทำงานและในศาล

เหตุจูงใจสำหรับทัศนคติเช่นนี้คือว่า “เพื่อว่าในการท้งปวงนั้น เขาจะได้เทิดเกียรติ [คอสเมโอ (kosmeo) การประดับด้วยเกียรติ] พระดาร์สสอนของพระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา” ไม่มีเจ้านายคนใดจะประทับใจกับคำพยานคริสเตียนของพนักงานนอกจากว่าจะพิสูจน์ด้วยความสัตย์ซื่อและความจงรักภักดี พระกิตติคุณจะไม่น่าสนใจต่อเจ้านายที่ไม่เชื่อ นอกจากว่าทาสที่เชื่อจะแสดงตัวอย่างหลักการของพระกิตติคุณในชีวิตของเขา แม้แต่ในหน้าที่อันต่ำต้อยของทาส เป็นไปได้ที่จะถวายเกียรติพระเจ้าด้วยแบบแผนพฤติกรรมที่ไม่มีใครตำหนิได้

เหมือนเช่นใน 1:3 ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวถึง “พระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา” เหมือนเช่น 1:4, 2:13 ระบุไว้เป็นพิเศษว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวมาบังเกิดเป็นมนุษย์

5. เหตุเพื่อการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่มั่งม้น (2:11-15)

ก. พระคุณของพระเจ้าได้ปรากฏ (2:11)

(11) เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าได้ปรากฏแล้ว เพื่อช่วยคนท้งปวงให้รอด

ข้อ 11 ข้อนี้เป็นเหตุผลว่าทำไมคริสเตียนจึงดำเนินชีวิตถูกต้อง เพราะพระคุณของพระเจ้าที่ช่วยให้รอดนำพระเมตตาเข้ามาในชีวิตของเรา แทนที่จะเป็นการตัดสินอย่างยุติธรรม และความรู้สึกขอบคุณเป็นเหตุผลที่จะมีชีวิตเหนือความเสื่อมเสียของโลก (ข้อ 12) พระคุณนี้ทำให้คนท้งปวงได้รู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้า ตามความเกี่ยวข้องของเรากับโลกรอบตัวเรา นำมาซึ่งความรอด (โซเทริออส (soterios)) จากการหลงในความบาป และให้เราถูกต้องในสายพระเนตรพระเจ้า

ข. คำสอนเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้า (2:12-13)

(12) สอนให้เราละทิ้งความอธรรมและโลกีย์ตัณหา และดำเนินชีวิตในยุคนี้ อย่างมีสติสัมปชัญญะ สัตยชี้อสุจริตและตามคคลองธรรม (13) คอยความสุขซึ่งจะได้รับตามความหวัง ได้แก่การปรากฏของพระสิริของพระเจ้าใหญ่ยิ่งคือ พระเยซูคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดของเรา

ข้อ 12 พระคุณสอนผู้เชื่อให้เคารพและปกป้องสภาพของตนในพระคริสต์ โดยเต็มใจแยกตนเองออกจากการประพฤติที่เต็มไปด้วยบาปของผู้ที่ไม่รอด ด้วยพระคุณของพระเจ้า เขาสามารถและต้องปฏิเสธตัณหาความบาปและอยู่ทางโลก และดำเนินชีวิตอย่างมีสติสัมปชัญญะ (มีเหตุผล) ชอบธรรม และชอบพระทัยพระเจ้า พระคุณไม่ได้ยินยอมหรือปกคลุมความบาป แต่สอนความบริสุทธิ์ (โรม 6:1-2, 15)

ถ้าพระคุณของพระเจ้าช่วยเราให้ดำรงชีวิตปราศจากบาปไม่ได้แล้ว ทำไมจึงมีคำสั่งเช่นนั้นอยู่ในพระคัมภีร์ เราต้องดำเนินชีวิตทางนี้ “ในยุคนี้” นั่นคือ ยุคหรือเวลาที่เรามีชีวิตอยู่นี้ แน่แน่นอนว่า ด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่ เราสามารถเป็นอิสระจากความผิดและการกล่าวโทษตราบาปที่เราดำเนินชีวิตเพื่อพระเจ้า ปฏิบัติตามความชอบธรรมตามที่บัญญัติได้สอนไว้ และทำลายการกระทำฝ่ายเนื้อหนังอยู่เสมอ (โรม 8:1, 4, 13) เมื่อเรานั่งอยู่ที่พระบาทแห่งพระคุณอันยิ่งใหญ่ เราได้เรียนรู้เกี่ยวกับการเป็นสาวก ความหวังเกิดขึ้น ได้รับความจริง ความขมขื่นถูกแทนที่ด้วยความรัก การเกลียดชังสังคมถูกล้างออกไปด้วยคลื่นแห่งความเข้าใจ พระเยซูทรงช่วยเราให้รอด พระองค์ทรงรักษาเราไว้ และพระองค์จะเสด็จมาอีกครั้งเพื่อชุบเราขึ้นจากความตายและเปลี่ยนแปลงเรา

ข้อ 13 ความหวังเป็นอาหารแก่ความอดทนของเรา ทำให้เรายึดมั่นอยู่กับพระคุณ หนุนใจวิญญาณของเราเมื่อมีการต่อสู้หันตาของเราไปจากการทดลองรอบตัวเรา “เราทั้งหลายรอดแม้เป็นเพียงความหวังใจ” (โรม 8:24) “ความสุข” หรือ ความหวังสูงสุดคือว่า พระเยซูจะเสด็จมาเพื่อรับเจ้าสาวของพระองค์ ความหวังนี้ช่วยให้เราคุกเข่าลง ถ่อมใจลง และตามองไปที่สวรรค์ เราคาดหวังอย่างกระตือรือร้น พร้อมที่จะต้อนรับ พระผู้ไถ่ของ เรา “ด้วยว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า [“พระเจ้าใหญ่ยิ่งคือพระเยซูคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดของเรา”] จะเสด็จมาจากสวรรค์ด้วยพระดำรัสสั่ง ด้วยสำเนียงเรียกของเทพบิด และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงในพระคริสต์ที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นขึ้นมาก่อน หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่ จะถูกเรียกขึ้นไป ในเมฆพร้อม กับคนเหล่านั้น และจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้า ในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละ เราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นนิรันดร์” (1 เธสะโลนิกา 4:16-17)

ทิตัส 2:13 อ้างอิงอย่างชัดเจนว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า ทั้งวลี “พระเจ้าใหญ่ยิ่งคือพระเยซูคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดของเรา” หมายถึงพระเจ้าเดียวที่ทรงสำแดงตนเองในรูปแบบมนุษย์เพื่อไถ่มนุษย์จากบาป ข้อความภาษากรีกใช้คำนำหน้านามเฉพาะคำเดียว หมายความว่าตำแหน่งทั้งสองหมายถึงผู้เดียว ดังนั้น ฉบับ NIV จึงกล่าวว่า “พระเจ้าใหญ่ยิ่งและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา คือพระเยซูคริสต์” พระเจ้าใหญ่ยิ่งคือ พระผู้ช่วยให้รอดของเรา คือพระเยซูคริสต์ ไม่ได้มีพระเจ้าสององค์ หรือสอง “พระภาค” แต่มีผู้เดียว คือ พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นวิญญาณและเนื้อหนัง พระเจ้าและมนุษย์ พระบิดาในพระบุตร “พระเจ้าทรงปรากฏเป็นมนุษย์” (1 ทิโมธี 3:16) (ดูคำอธิบายเกี่ยวกับ 1 ทิโมธี 1:1, 17)

ค. ผลแห่งพระคุณของพระเจ้า (2:14)

(14) ผู้ได้ทรงโปรดประทานพระองค์เองให้เรา เพื่อไถ่เราให้พ้นจากการอธรรมทุกอย่าง และทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ เพื่อให้เป็นหมู่ชนพิเศษเฉพาะของพระองค์ และเป็นคนที่ชวนนวยการกระทำที่ดี

ข้อ 14 วัตถุประสงค์ของการมาบังเกิดเป็นมนุษย์คือเพื่อที่พระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเราจะให้ตัวของพระองค์เองแก่เรา เพื่อไถ่เราจากความชั่วช้า (กาลาเทีย 3:13; 4:5; 1 เปโตร 1:18) เบธเลเฮมเป็นสถานที่พระเจ้ามาบังเกิดเป็นมนุษย์ นั่นคือ

พระเจ้าทรงอยู่กับเรา (มัทธิว 1:23) ไม่กางเขนเป็นสถานที่แห่งเครื่องบูชา นั่นคือ พระเจ้าเพื่อเรา (ฮีบรู 9:27-28) เพ็นเทคอสต์เป็น
เวลา ที่ พระ องค์ ได้ ภาย ใน เรา นั่น คือ พระ เจ้า ทรง สถิต ใน เรา
(โคโลสี 1:27)

วัตถุประสงค์ของพระเจ้าไม่ใช่เพื่อไถ่บาปเท่านั้น แต่เพื่อทำให้บริสุทธิ์ด้วย เพื่อที่พระองค์จะสามารถใกล้ชิดกับมนุษย์ที่
บริสุทธิ์ได้อีกครั้งก่อนที่มนุษย์จะหลงทำบาปไป พระองค์ทรงบรรลุมิติดุประสงค์นี้ในคริสตจักร “แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์
ทรง เลื อ ก ไว้ แล้ ว เป็น พ ว ก บุ ร อ หิต หล วง เป็น ป ระ ช า ช า ตี บ ริ สุ ท ธิ เป็น
ชนชาติของพระเจ้าโดยเฉพาะ เพื่อให้ท่านทั้งหลายประกาศพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความ
มืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์” (1เปโตร 2:9) “โดยเฉพาะ” (peculiar) ในบริบทนี้ไม่ได้หมายถึง “แปลก
ประหลาด” (strange) แต่หมายถึง “เฉพาะ การมีส่วนร่วมตัว ของพระองค์เท่านั้น ไม่ได้เป็นของผู้อื่น” ด้วยอุปนิสัยและความ
ประพฤติ ประชากรของพระเจ้าจะต้องแสดงว่าพวกเขาเป็นของพระองค์อย่างแท้จริง การ “ชวนขวายกระทำกรดี” เป็นการแสดง
ถึงการเป็นเจ้าของนี้ ผู้ที่รอคอยการกลับมาของพระองค์อย่างกระตือรือร้นจะ “ทำทุนค้าขาย” (ลูคา 19:13, พระคัมภีร์ภาษาไทย
ฉบับเก่า) โดยดำเนินการอย่างเกิดประโยชน์จนกว่าพระองค์จะเสด็จกลับมา

ง. พระคุณของพระเจ้าดำเนินต่อไป (2:15)

(15) *ข้อความข้างบนนี้ ท่านจงใช้พูดตักเตือน และว่ากล่าวเขาอย่างหนักแน่น อย่าให้ผู้ใดประมาทท่านได้*

ข้อ 15 บทนี้สรุปโดยกล่าวซ้ำถึงคำเตือนให้ผู้รับใช้สอนหลักการแห่งความเชื่อเหล่านี้อย่างสัตย์ซื่อด้วยอำนาจที่ตนเองม
ทั้งหมด “ตักเตือน” แสดงว่าเขาจะต้องใช้คำสอนเหล่านี้ให้เกิดประโยชน์ “ว่ากล่าว” หมายถึงการทำให้แน่ใจว่าผู้ฟังที่ไม่ใส่ใจเข้า
ใจความจริงจังของคำชี้แนะนี้ ความรู้สึกผิดเป็นผลธรรมดาและผลที่คาดหวังของการว่ากล่าว วัตถุประสงค์ของความรู้สึกผิดคือ
เพื่อให้เกิดการกลับใจใหม่และการมุ่งมั่นต่อพระคริสต์ใหม่

ในการประกาศคำชี้แนะเพื่อการดำเนินชีวิตคริสเตียนเหล่านี้ ผู้รับใช้ไม่ควรจะให้เหตุเพื่อที่ใครๆ จะ “ประมาท” เขาได้
แทนที่จะใช้ *kataphroneo* “การดูถูก” เหมือนเช่นใน 1ทิโมธี 4:12 ข้อนี้ใช้คำว่า *เพริพรอนเนโอ* (*periphroneo*) “การพยายามหา
เหตุผลเพื่อที่จะไม่ต้องทำอะไร” คำนี้แสดงถึงการไม่ใส่ใจคำสอนของผู้ที่อ้างเหตุผลว่าเขาอยู่ในตำแหน่งที่เหนือข้อกำหนดเหล่านี้
จึงดำเนินชีวิตในวิถีทางเก่าของเขาได้ ผู้รับใช้ไม่ควรจะปล่อยให้มีการปฏิเสธอำนาจของเขาในการสอนความจริงของอัครทูตและ
ตามพระคัมภีร์

ทิตัส บทที่สาม

6. ความรับผิดชอบของคริสตจักร (3:1-11)

ก. การเชื่อฟังผู้มีอำนาจ (3:1)

(1) จงเตือนเขาให้มอบน้อมต่อเจ้าบ้านผ่านเมือง ให้เชื่อฟัง*และพร้อมที่จะปฏิบัติงานสัมมาอาชีพใดๆ

ข้อ 1 ในตอนนี้ ความสำคัญเปลี่ยนไปที่ความรับผิดชอบของคริสตจักรต่อรัฐบาลและสังคม เมื่อพิจารณาถึงแนวโน้มของชาวคริสต์ในการต่อต้านอำนาจบ้านเมืองและงานหนัก (1:12) อัครทูตระมัดระวังที่จะเน้นความจำเป็นในการยอมจำนนต่อเจ้าหน้าที่บ้านเมือง จุดหมายอื่นๆ ให้คำตักเตือนที่คล้ายคลึงกัน (โรม 13:1-7; 1เปโตร 2:13-17) “เขา” หมายถึงคริสเตียนทุกคนที่เกาะคริสต์ และในความหมายกว้างแล้ว หมายถึงผู้เชื่อทุกคนในทุกแห่ง บทที่ 2 กล่าวถึงธรรมิกชนแต่ละกลุ่มหลายกลุ่ม แต่บทนี้รวมทุกกลุ่มไว้ในการตักเตือน

“เจ้าบ้าน” (อาร์เช (arche)) เป็นคนลำดับแรก “ผู้แรก” หรือผู้ปกครองในเมือง “ผ่านเมือง” หมายถึงผู้ใช้อำนาจที่กำหนดขึ้นอย่างเหมาะสม *บรรดาพนักงานฝ่ายปกครอง” อาจเปรียบเทียบกับผู้พิพากษาในสมัยของเรา ปกครองในเรื่องกฎหมาย ไกลเกลี่ยการโต้เถียงกัน และเรียกเก็บค่าปรับ

คริสเตียนจะต้องเคารพกฎหมาย หลักการการปกครองเป็นของพระเจ้า ผู้ปกครองนั้นปกครองเพราะพระเจ้าทรงอนุญาต (ยอห์น 19:10-11; โรม 13:1-7) พวกเขาไม่ได้ทำสิ่งที่ถูกต้องเสมอไป (สุภาษิต 29:2) แต่เราควรเชื่อฟังพวกเขาตราบเท่าที่กฎหมายที่พวกเขาบังคับใช้ไม่ได้ขัดขวางผู้เชื่อไม่ให้ทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า หรือบังคับให้ผู้เชื่อทำบาป คริสเตียนอาจเห็นกฎหมายบางอย่างดีหรือไม่ดี ขึ้นอยู่กับผลกระทบของกฎหมายเหล่านั้นต่อพระราชกิจของพระเจ้า หรือปัจจัยทางสังคมบางอย่าง คริสเตียนอาจเปลี่ยนแปลงข้าราชการหรือกฎหมายโดยสงบ แต่พวกเขาไม่ควรพยายามโดยผิดกฎหมาย การเคารพระบบกฎหมายของรัฐบาลเป็นหน้าที่ของผู้เชื่อทุกคน เราต้อง “อยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน” (โรม 12:18) ด้วยผลประโยชน์ของรัฐบาลที่ดี เราควรอธิษฐานเผื่อคนเหล่านี้ นั่นที่มีอำนาจ (1ทิโมธี 2:1-3)

การ “พร้อมที่จะปฏิบัติงานสัมมาอาชีพใดๆ” หมายถึงความพยายามทางฝ่ายวิญญาณมากกว่าความพยายามในทางพลเรือน บางครั้ง คริสเตียนต้องทำหน้าที่ในความสามารถทางพลเรือนบางอย่างหรืออื่นๆ และอาจทำเช่นนั้นอย่างมีประสิทธิภาพ แต่การมีส่วนร่วมในกระบวนการทางการเมืองมักจะเป็นการเสี่ยง เพราะศีลธรรมและจรรยาของคนๆ มักจะถูกทดสอบในด้านดังกล่าวนี้ ก ก า ร เ มี อ ง ที่ เ ป็ น คริสเตียนเป็นเป้าสายตาของคนทั้งหลาย และความผิดพลาดของเขาจะถูกเปิดเผยออกไปทางหรือในศาลให้ทุกคนได้เห็น ในเหตุการณ์ดังกล่าว ทั้งคริสตจักรอาจถูกเยาะเย้ยและประณาม

ข. การแสดงความเมตตาจันพี่น้อง (3:2)

(2) อย่าให้เขาว่าร้ายผู้ใด อย่าให้เป็นคนมักทะเลาะวิวาทกัน แต่ให้เป็นคนสุภาพ แสดงอหิยาศัยไมตรีอันดีงาม (แก่คนทั้งปวง)

ข้อ 2 คริสเตียนจะต้องแสดงความเคารพผู้อื่น นั่นคือ “อย่าหมิ่นประมาท ละเว้นจากการต่อสู้ อดกลั้น ปฏิบัติต่อกันอย่างมีมารยาท” วัตถุประสงค์หนึ่งของข้อพระคัมภีร์นี้อาจเป็นเพื่อสอนว่าคริสเตียนไม่ควรยื่นกรานสิทธิทางกฎหมายของตนจนกระทั่ง

ผิดศีลธรรม (ดู 1โครินธ์ 6:1-8) ความอ่อนสุภาพเป็นวิญญานการถ่อมใจและอ่อนโยนอย่างไม่แสแสร้าง ดังที่ตรงกันข้ามกับการเอาแต่ใจตนเองหรือความหยิ่งยโส ทั้งนี้ จะต้องมิตศนคติดังกล่าว “แก่คนทั้งปวง” ไม่เพียงแต่กับผู้ที่เชื่อเท่านั้น

ค. การให้เนื่องจากเราได้รับ (3:3-7)

(3) เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นเราเองก็โง่ ไม่เชื่อฟังหลงผิด เป็นทาสของกิเลสตัณหาและการเริงสำราญต่างๆ ใช้ชีวิตอย่างเลวร้าย ริษยาน่าขัง และเกลียดชังกัน (4) แต่เมื่อพระเมตตาและความรักของพระเจ้า ผู้ทรงช่วยเราทั้งหลายให้รอด ได้ปรากฏในโลกแล้ว (5) พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่ โดยพระวิญญานบริสุทธิ์ (6) พระองค์นั้นได้ทรงประทานแก่เราทั้งหลายอย่างบริบูรณ์ โดยพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา (7) เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระคุณของพระองค์ และจะได้เป็นผู้ได้รับมรดกที่มุ่งหวังคือชีวิตนิรันดร์

ข้อ 3 เพื่อไม่ให้ชาวคริสต์เกิดความขุ่นเคืองเนื่องจากเปาโลกล่าวถึงชื่อเสียงที่ไม่ดีของพวกเขา เปาโลอ้างถึงอดีตที่เลื่อมเสียของตนเอง “เราเองก็...” แน่แน่นอนว่า ไม่มีคริสเตียนคนใดมีเรื่องที่จะอวดอ้างได้ “เพราะว่าทุกคนทำบาป” (โรม 3:23) คำพยานที่เรียบง่ายเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้าไม่เหมือนกับทำให้เกียรติกับความบาปที่คนหนึ่งได้กระทำ เปาโลดูเหมือนจะขายหน้าเมื่อกล่าวถึงความหยิ่งและความโง่ของตนเองก่อนที่จะรับเชื่อ บางอย่างเขาไม่ได้กล่าวถึง และสิ่งที่เขาบอกให้เราทราบจะแสดงถึงพระเมตตาของพระเจ้าเสมอ “พระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ‘อย่าให้ผู้มีปัญญาอวดในสติปัญญาของตน อย่าให้ชายฉกรรจ์อวดในความเข้มแข็งของตน อย่าให้คนมั่งมีอวดในความมั่งคั่งของตน แต่ให้ผู้อวดอวดในสิ่งนี้ คือในการที่เขาเข้าใจและรู้จักเราว่าเราคือพระเจ้า ทรงสำแดงความรักมั่นคง ความยุติธรรม และความชอบธรรมในโลก เพราะว่าเราพอใจในสิ่งเหล่านี้ พระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ’ “ (เยเรมีย์ 9:23-24)

อดีตที่สกปรกซึ่งได้รับการปกคลุมด้วยพระโลหิตของพระคริสต์เป็นเหตุผลที่เพียงพอที่จะปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างมีเมตตา ดำเนินชีวิตไม่ให้ใครตำหนิได้ และแสดงความสุภาพอ่อนน้อม “ข้าพเจ้าทำเช่นนั้น เพราะพระคุณของพระเจ้า” เปาโลกล่าวถึงการกระทำที่ชั่วร้ายของตัวเอง โดยเรียกสิ่งเหล่านั้นว่า “โง่” ซึ่งเป็นคำในพระคัมภีร์ที่มีความหมายแรงกว่าความหมายทั่วไปในปัจจุบันนี้ (ดูสดุดี 14:1; 73:22; โรม 1:21; 1โครินธ์ 1:18; เอเฟซัส 5:15) ความโง่ในความหมายตามพระคัมภีร์หมายถึงการปิดเบือนของจิตใจ ซึ่งส่งผลให้เกิดความไม่เชื่อฟังและการหลงกลวง คนหนึ่งกลายเป็นทาสต่อความปรารถนาและความพึงพอใจที่ชั่วช้า โดยมีชีวิตอยู่เพียงเพื่อความพอใจของตนเองเท่านั้น ความเลวร้าย ศักดิ์ศรีของความประสงค์ร้ายและแม้แต่ปรารถนาที่จะให้บาดเจ็บ และริษยาน่าขัง ซึ่งใกล้เคียงกับความเลวร้ายนั้น เป็นการเกลียดชังสิ่งดีที่เกิดขึ้นกับผู้อื่นตามด้วยการประพฤติเช่นนั้น โดยทำให้เกิดหลุมลึกยิ่งขึ้นสำหรับคนบาป ผู้ที่เกลียดชังผู้อื่น เพราะเขาเกลียดชังตนเอง กระจกถึงสภาพที่น้ำเกลียดชังของชีวิตของตนเอง

ลิลลี่ กล่าวว่า “ความบาปทำให้ใจที่โง่ (โง่) ปิดเบือนใจและความคิด (ไม่เชื่อฟัง หลงผิด) กระตุ้นความปรารถนาทางเนื้อหนัง (ตัณหา ความพึงพอใจ) และกระตุ้นความรู้สึกเห็นแก่ตัวทุกรูปแบบให้เติบโต (ความมั่งร้าย อิจฉาริษยา เกลียดชัง)”¹

ข้อ 4 คำว่า “แต่” มีความหมายมากเพียงใด เราเคยเป็นเช่นนั้น แต่! เราถูกแช่งสาปขั้วนิรันดร์ แต่! แต่พระเมตตาของพระเจ้าได้เปิดเผยออก ทำให้มีวิธีในการหลบหนี ประตุสู่ความหวังได้เปิดออก สรรเสริญพระเจ้า ที่ไม่ได้จบอยู่แค่ข้อที่ 3 ข้อ 4-6 เป็น “เรื่องราวที่เหลือ”

“ความรักต่อมนุษย์” คือ *ฟิลันทรอเปีย* (philanthropia) จาก *ฟีเลโอ* (phileo) “การรัก” และ *อานธะโรพอส* (anthropos) คำศัพท์ทั่วไปสำหรับ “มนุษยชาติ” “ความรอดอันยิ่งใหญ่” (ฮีบรู 2:3) ทำให้มนุษย์ทั้งปวงเป็นผลของพระคุณของพระเจ้าอย่างแท้จริง นั่นคือ พระเจ้าผู้ทรงรักมนุษย์ ไม่มีลักษณะมนุษย์อันใดที่ทำให้เราเหมาะสมกับข้อกำหนดเช่นนี้ ความปรานีที่ไม่มีขอบเขต

พระเจ้าเป็นความจริงเสมอ แต่กริยา “ปรากฏ” ใช้ใน 2:11 ด้วย แสดงให้เห็นว่าคุณลักษณะเหล่านี้ได้เปิดเผยอย่างชัดเจนในงานของพระคริสต์ และในการเทศนาพระกิตติคุณในเวลาต่อมา พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบมาเป็น “พระเจ้า ผู้ทรงช่วยเราทั้งหลายให้รอด” อย่างแท้จริง

ข้อ 5 พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดด้วยพระเมตตาของพระองค์ ไม่ใช่ด้วยการกระทำของเรา “มิใช่ด้วยการกระทำ” สอดคล้องกับเอเฟซัส 2:8-9 “ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใช่โดยตัวท่านทั้งหลายกระทำเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หาไม่ได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้” บริบทของจดหมายเอเฟซัส อธิบายถึง การกระทำที่ผิดที่ผิดกันเองหรือ ในทางตรงกันข้าม ความคิดทั้งสองประการสอดคล้องกันอย่างแท้จริง เมื่อคนหนึ่งมาหาพระเจ้าเพราะความรอด เขาไม่มีสิ่งใดจะนำมานอกจากความเชื่อ การกระทำดี ความชอบธรรมของมนุษย์ การให้อาหารคนหิวโหย การจัดหาให้แก่คนยากจน การเป็นคนซื่อสัตย์และมีศีลธรรมโดยทั่วไป และอื่นๆ เป็นเพียง “เสื้อผ้าที่สกปรก” ในสายพระเนตรของพระเจ้า (อิสยาห์ 64:6) การกระทำเช่นนั้นไม่สามารถทำให้ได้มากซึ่งความรอด ความรอดมาจากความเชื่อเพียงอย่างเดียวเท่านั้น มิฉะนั้นแล้ว ก็จะมีผู้รอดให้สิ่งที่เขาได้ทำเพื่อทำให้เป็นผล

ความเชื่อ ได้แก่ ความไว้วางใจ การพึ่งพา และความเชื่อฟังแก่พระองค์ผู้ที่เราเชื่อ เป็นสิ่งกระตุ้นให้แสวงหาการให้อภัย ความบาป และการให้ชีวิตใหม่ อันนำเขาไปสู่การกลับใจ การบัพติศมาด้วยน้ำในความเชื่อฟังด้วยถ่อมใจ และการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (มาระโก 16:16; ยอห์น 7:37-39; กิจการ 2:38; 1เปโตร 3:21) ความเชื่อที่ช่วยให้อวดแสดงให้เห็นถึงอะไรเมื่อไม่มีความเชื่อฟัง ถ้าบุคคลหนึ่งกล่าวว่า “เรามีความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูคริสต์” แต่ไม่ยอมแบกกางเขนของตนทุกวันและตามพระองค์ไป เขาจะเป็นสาวกที่แท้จริงได้หรือ (ลูกา 14:26-33)

ประสบการณ์ความรอดของเรา หรือการบังเกิดใหม่ เกิดจากพระเมตตาหรือคุณของพระเจ้า เราได้รับความรอดเพราะความเชื่อ ความรอดประกอบไปด้วย “[การ] ชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

“ชำระ” คือ ลูตรอน (loutron) เกิดจาก ลูโอ (louo) “การอาบน้ำทั้งหมัด” และใช้ในที่นี้ แทน นิพโท (nipto) ซึ่งหมายถึงการล้างร่างกายเพียงบางส่วน เช่น มือ หรือหน้า มีอยู่ในที่นี้เท่านั้นและในเอเฟซัส 5:26 ที่ซึ่งอยู่ในวลี “การทรงชำระด้วยน้ำและพระวจนะ”^{๑๒} ชำระคริสต์จักรนั้นให้บริสุทธิ์โดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวจนะ เวย์เมอร์แปลวลีในทิตัส 3:5 ว่าเป็น “การอาบน้ำด้วยการบังเกิดใหม่” ในประสบการณ์การบังเกิดใหม่ พระเจ้าทรงชำระความบาปของเราออกไป การชำระ หรือการยกบาปนี้ เกิดขึ้นเมื่อกลับใจใหม่ และบัพติศมาด้วยน้ำ (กิจการ 2:38; 22:16)

การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์การบังเกิดใหม่ ในที่นี้ไม่ได้เน้นเพียงงานเบื้องต้นของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการบังเกิดใหม่ แต่งานต่อเนื่องของการชำระ (“การสร้าง...ขึ้นใหม่”) ซึ่งเริ่มต้นที่จุดนั้น การบังเกิดใหม่เป็นเหตุการณ์ครั้งเดียว การสร้างใหม่เป็นกระบวนการทุกวัน (2โครินธ์ 4:16; โคลโลสี 3:10) การเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังชีวิตของผู้ที่เชื่อ ตราประทับแห่งพันธสัญญาใหม่ (เอเฟซัส 1:13) สร้างความใหม่ “ชีวิตใหม่” (โรม 6:4) “ชีวิตใหม่ตามลักษณะพระวิญญาณ” (โรม 7:6) “จิตใจใหม่และวิญญาณใหม่” (เอเสเคียล 18:31) “ภาษาแปลกๆ” (ภาษาใหม่) (มาระโก 16:17) “แป้งดิบก้อนใหม่” (1โครินธ์ 5:7) “คนที่ถูกสร้างใหม่...สิ่งสารพัด...กลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2โครินธ์ 5:17) “มนุษย์ใหม่ที่กำลังทรงสร้างขึ้นใหม่ตามพระฉายาของพระองค์ผู้ทรงสร้าง ให้รู้จักพระเจ้า” (โคลโลสี 3:10) บุคคลใหม่อยู่ด้วย “บัญญัติใหม่” (ฮีบรู 8:13; 12:24) จะได้รับ “นามใหม่” (วิวรณ์ 3:12) จะร้อง “เพลงใหม่” (วิวรณ์ 5:9) และจะอาศัยอยู่ใน “เยรูซาเล็มใหม่” (วิวรณ์ 21:2)

^{๑๒} ในต้นฉบับ วลีนี้เขียนไว้ว่า “การทรงชำระด้วยน้ำโดยพระวจนะ”

ข้อ 6 เมื่อพิจารณาถึงชีวิตใหม่ของเราทางพระวิญญาณ ไม่ต้องสงสัยว่าเปาโลกล่าวถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยวลีต่อไปนี้ “พระองค์ [พระวิญญาณบริสุทธิ์] นั้นได้ทรงประทานแก่เราทั้งหลายอย่างบริบูรณ์” (กิจการ 10:45; 11:15-17)

ความรอดของเราได้รับการซื้อด้วยการวายพระชนม์ของพระเยซูคริสต์บนไม้กางเขน ความเชื่อของเราขึ้นอยู่กับว่าพระโลหิตของพระเยซูคริสต์มีผลล้างความบาป เราต้องเชื่อในใจของเราว่าพระองค์ทรงวายพระชนม์เพื่อความบาปของเรา พระองค์ถูกฝัง และพระเจ้าทรงชุบพระองค์ขึ้นจากความตาย (โรม 10:9; 1โครินธ์ 15:1-4, 14) เราต้องยอมรับการวายพระชนม์ของพระองค์ว่าเป็นของเราเอง (โรม 5:6-8) ด้วยพระโลหิตของพระองค์และความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์เท่านั้น เราจึงสามารถบังเกิดใหม่ได้ พระโลหิตของพระองค์ทำให้เรากลับใจใหม่ ชำระล้างความบาปของเราด้วยการบังเกิดใหม่ และช่วยให้เราสามารถรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้

ข้อ 7 โดยสรุปแล้ว เรา “ได้เป็นคนชอบธรรม” (ถือว่าเป็นคนชอบธรรม) โดยพระคุณของพระเจ้า ตามที่ใช้ในที่นี้ คำนี้มีความหมายถึงงานทั้งหมดของพระคุณของพระคริสต์ในใจของผู้เชื่อในการเตรียมตัวเขาเพื่อชีวิตนิรันดร์ ตามการทำให้ชอบธรรมนี้ เรามีคุณสมบัติที่จะเป็น “ทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์” (โรม 8:17; กาลาเทีย 3:29; 4:7) การเป็นทายาทคือการอยู่ในแนวทางที่จะเป็นเจ้าของทรัพย์สินที่พระบิดาทรงประทานให้ ในกรณีของคริสเตียน นั้นหมายถึงชีวิตนิรันดร์และส่งาราคี (ยอห์น 17:22-24; 1เปโตร 3:7) เราไม่มีสภาพบริบูรณ์ในเวลานี้ (โรม 8:23) แต่เรามี “หวังคือชีวิตนิรันดร์” ถ้าเรามีพระคริสต์ เพราะ “ที่พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งศักดิ์ศรี” (โคโลสี 1:27)

ง. การรักษาการกระทำดี (3:8)

(8) คำนี้เป็นคำจริง ข้าพเจ้าปรารถนาในท่านเน้นเรื่องเหล่านี้ เพื่อคนทั้งหลายที่เชื่อในพระเจ้าแล้วจะได้หลุดพ้นจากการทำ การดี การเหล่านี้ดีและเป็นประโยชน์แก่คนทั้งปวง

ข้อ 8 ข้อนี้เน้นความจำเป็นในการกำหนดพื้นฐานแนวปฏิบัติเกี่ยวกับความเชื่อที่เพิ่งจะกล่าวถึงไปต่อคนทั้งหลาย การ “เน้น” หมายถึงการสอนอย่างแข็งขัน ผู้รับใช้จะต้องสอนหลักการเหล่านี้อยู่เสมอ และผู้เชื่อจะต้องดูแล หรือคิด เพื่อรักษาและปฏิบัติตามหลักการเหล่านั้น

“[การ] กระทำดี” หมายถึงปัจจัยทางบวกของความสัมพันธ์คริสเตียนกับผู้เชื่อคนอื่น ๆ รัฐบาล และผู้ที่ไม่ได้รับความรอด ผู้เชื่อจะต้องใช้เวลาของตนเพื่อที่จะให้เกิดผลต่อคนอื่น สร้างความแข็งแกร่งให้กับครอบครัวแห่งความเชื่อ และนำสงาราคีมาแก่พระเจ้า การตักเตือนนี้กำหนดขั้นตอนสำหรับผู้ที่จะปฏิบัติตาม

จ. หลีกเลียงการทะเลาะและโต้เถียงที่ไร้ประโยชน์ (3:9)

(9) แต่จงหลีกเลียงจากปัญหาโหดเวลาที่โต้เถียงกัน จากการลำดั่งวงศ์ตระกูลและการเถียง และการทะเลาะกันเรื่องธรรมเนียมบัญญัติ เพราะว่าการอย่างนั้นไร้ประโยชน์และไม่เป็นเรื่องเป็นราว

ข้อ 9 การกล่าวถึงคำถามที่โง่ๆ เป็นงานอดิเรกของผู้ที่โง่เขลา ซึ่งประกาศตนเองเป็นคนฉลาด (โรม 1:22) การถามคำถามที่ไม่เกี่ยวข้องหรือไม่มีคำตอบตามพระคัมภีร์เป็นสิ่งไร้ประโยชน์และอันตรายถ้ากระทำต่อไปจนถึงการโต้เถียงกัน ตัวอย่างของคำถามเช่นนั้นที่นักศาสนศาสตร์ได้โต้เถียงกันคือ ทูตสวรรค์ที่องค์สามารถเดินอยู่บนหัวเข็มหมุดได้ อาดัมมีสะดือหรือไม่ ผู้หญิงที่ตั้งครรภ์ในเวลาที่เราเจ้าเสด็จมารับกลางอากาศจะเป็นอย่างไร เราจะสวมรองเท้าในสวรรค์หรือไม่ คำถามเหล่านี้ไม่น่าสนใจสำหรับผู้ที่มีความรู้ ไม่เกิดประโยชน์แก่คริสเตียน คำภาษากรีก *มอรัส (moros)* (โง่เขลา ปัญญาที่บ่ที่มาของคำว่า *คนโง่*) แปลว่า “โง่”

ชาวยิวจำนวนมากในสมัยของเปาโลมีความยินดีใน “คำถาม” ไร้ความหมายเช่นนั้น ความหึงของชนชาติเป็นเหตุให้พวกเขาพิสดารเชื้อสายวงศ์ตระกูล และไขว่คว้าในเรื่องนั้น บางคนมีความชอบธรรมในชีวิตของตนเพียงเล็กน้อยจนพยายามหาความชอบธรรมนั้นในบรรพบุรุษของตน ไม่ต้องสงสัยว่าพวกเขาอาจรู้เรื่องราวอันไม่มีที่สิ้นสุดเกี่ยวกับความสำเร็จของบรรพบุรุษของพวกเขาขึ้นมา แน่แน่นอนว่าพวกเขาเขียนหนังสือขึ้นมามากมายเกี่ยวกับ “การเถียง และการทะเลาะกันเรื่องธรรมเนียมบัญญัติ Talmud เป็นหนังสือที่ประกอบด้วยธรรมเนียมบัญญัติและประเพณีบ้านเมืองและเป็นที่ยอมรับของชาวยิวพร้อมคำอธิบายและการคาดการณของอาจารย์ ความคิดเหล่านี้จำนวนมากมีมาก่อนที่พระคริสต์จะเสด็จมา เพราะเป็นบัญญัติของยิวที่ถ่ายทอดต่อกันมาทางคำพูด ในขณะที่คัมภีร์ Talmud มีคำสอนทางศีลธรรมและจรรยา และให้ความเข้าใจเกี่ยวกับความคิดและธรรมเนียม แต่ส่วนใหญ่เป็นเรื่องเล็กๆ น้อย ไม่สำคัญอะไร เป็นคำแปลของอาจารย์ในศาสนาที่คลุมเครือ และคำโต้เถียงที่ “ไร้ประโยชน์และไม่เป็นเรื่องเป็นราว” คริสเตียนควรหลีกเลียงการขัดแย้งและการต่อสู้เกี่ยวกับเรื่องเช่นนี้ (ดู 1ทิโมธี 1:4-7; 2ทิโมธี 2:23)

จ. การปฏิเสธผู้ทำให้เกิดการแตกแยก (3:10-11)

(10) คนใดๆ ที่ยุให้แตกนิกายกัน เมื่อได้ตักเตือนเขาหนหนึ่งหรือสองหนแล้ว ก็จงอย่าเกี่ยวข้องกับเขาเลย (11) ด้วยรู้แล้วว่าคนเช่นนั้นเป็นคนนอกกลุ่มนอกทางและบาปหนา เขาปรับโทษตัวเขาเอง

ข้อ 10 โดยนิยามแล้ว ผู้มีความคิดนอกกรีต (*ไฮเรติกอส (hairetikos)* ผู้ที่แบ่งฝักฝ่าย) คือผู้ที่ชอบทะเลาะวิวาทและก่อให้เกิดการแตกแยกด้วยความคิดเห็นผิดๆ อีกนัยหนึ่ง เขาเลือกทางของตนเองมากกว่าทางของพระเจ้าและแข่งขันเพื่อความคิดของเขาเพื่อทำให้ร่างกายแตกแยกกัน ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าของเขาไม่มีหลัก เขาอาจได้รับ “การล่าแดง” เพื่อสนับสนุนการโต้เถียงของตนเอง เปาโลให้คำชี้แนะที่ชัดเจนกับทิโมธีว่าจะจัดการบุคคลเช่นนี้อย่างไร (1ทิโมธี 6:3-5) ในที่นี้ เขาบอกทิโมธีให้เตือนผู้ที่ยุให้แตกนิกายครั้งหนึ่ง และถ้าจำเป็น ก็เตือนสองครั้ง ถ้าเขายังยืนยันในทางของตน ก็จะต้องหลีกเลียงเขา สมาชิกคนอื่นๆ ของคริสตจักรจะต้องไม่คบหาสมาคมกับเขาอย่างคริสเตียน บุคคลดังกล่าวชอบเป็นจุดสนใจและความสนใจที่เกิดจากการโต้เถียงของพวกเขา และการไม่สนใจก็อาจเป็นทางเดียวที่จะจัดการกับพวกเขาได้อย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตาม การที่เขาเรียกร้องสนับสนุนคำสั่งสอนที่ผิดและก่อให้เกิดความแตกแยกเป็นเหตุผลที่จะไม่คบหากับพวกเขา การยอมรับพวกเขาเป็นสมาชิกของคริสตจักรจะสนับสนุนอิทธิพลอันตรายของพวกเขาแต่เพียงอย่างเดียว

ข้อ 11 ถ้าบุคคลที่ก่อให้เกิดความแตกแยกจะหยุดและเลิกล้มความตั้งใจจากการตักเตือนครั้งแรกและครั้งที่สอง จะเห็นชัดว่า เขา “นอกกลุ่มนอกทาง” (*เอ็คสเตรเฟ (ekstrepho)* การหันหรือบิดไป) และกลายเป็นคนไม่ถูกทำนองคลองธรรม เปิดเผยให้เห็นว่าใจของเขาถูกผลกระทบและตำแหน่งของเขาไม่ใช่เพียงการวินิจฉัยผิดเท่านั้น การที่เขาโต้เถียงอย่างต่อเนื่องและปฏิเสธที่จะฟังคำปรึกษาที่

ฉลาดจากผู้มีอำนาจทางฝ่ายวิญญาณทำให้เขาเป็นคนบาป ด้วยการกระทำของเขา เขาส่งผ่านการตัดสินใจที่เลวร้ายต่อตนเอง นั่นคือ “กล่าวโทษตนเอง”

7. บทสรุป (3:12-15)

ก. ผู้ทำหน้าที่แทนทิตัส (3:12)

(12) เมื่อข้าพเจ้าจะใช้อารเทมาสหรือที่คิกล์มาหาท่าน ท่านจงรีบไปหาข้าพเจ้าที่เมืองนิโคบุรี เพราะข้าพเจ้าตั้งใจแล้วว่า จะค้างอยู่ที่นั่นจนสิ้นฤดูหนาว

ข้อ 12 คำเตือนสุดท้ายของเปาโลต่อทิตัสคือ แผนการในการให้ผู้อื่นทำหน้าที่แทนเขาที่เกาะครีต เราไม่ทราบอะไรเกี่ยวกับอารเทมาส มีผู้เชื่อกันว่า เขาเป็นผู้ปกครองของลิสตราในเวลาต่อมา ที่คิกล์ได้รับการกล่าวถึงหลายครั้งในงานเขียนของเปาโล (เอเฟซัส 6:21; โครินธ์ 4:7; 2ทิโมธี 4:12) และเป็นผู้ส่งจดหมายของเปาโลหลายครั้ง เขากลายเป็นผู้ช่วยเหลือของทิโมธีในเอเฟซัส เมื่อมีผู้ทำหน้าที่แทน ทิตัสจะต้องไปพบกับเปาโลในนิโคบุรี ในมาซิโดเนียตะวันตก ที่ซึ่งเขาตั้งใจว่าจะอยู่ในฤดูหนาว

ข. การช่วยเหลือผู้ทำการในการเดินทาง (3:13-14)

(13) ท่านจงช่วยส่งคนาสผู้เป็นทนายความกับอปอลโลไป อย่าให้เขาขาดสิ่งใด (14) ให้พวกเขาเรียนรู้ที่จะกระทำกรดีด้วย เพื่อจะเป็นประโยชน์เมื่อถึงคราวจำเป็น และเพื่อพวกเขาจะไม่เป็นคนที่ไร้ผล

ข้อ 13 เปาโลขอให้ทิตัสช่วยเหนือคนาสกับอปอลโลในพันธกิจของพวกเขา ซึ่งได้รับมอบหมายจากเปาโล ข้อนี้ทำให้เราเห็นว่าอัครทูตเป็นผู้เชี่ยวชาญทฤษฎีศาสตร์ทางฝ่ายวิญญาณซึ่งรู้ว่าจะใช้ทรัพยากรมนุษย์ได้ดีที่สุดอย่างไรในการจัดการของเขา พี่น้องคริสเตียนเหล่านี้ได้นำจดหมายมายังทิตัส เขาจะต้องจัดหาสิ่งจำเป็นเพื่อช่วยเหลือพวกเขาในการเดินทาง การช่วยเหลือผู้ทำการชาวคริสเตียนในการเดินทางเป็นหลักการตามพระคัมภีร์ (โรม 15:24; 1 โครินธ์ 16:6, 11; 2 โครินธ์ 1:16)

ในที่นี้ กล่าวถึงคนาส และข้อพระคัมภีร์ไม่ได้กล่าววาทกรรมที่เข้าฟองร้องนั้นเป็นกฎหมายกรีกหรือโรม อาจเป็นไปได้ว่าเขาเคยเป็นอัครภักษชาวกรีก และเพียงแต่คงทำหน้าที่ทนายความหลังจากรับเชื่อ เขาเป็นทนายความคริสเตียนเพียงคนเดียวที่กล่าวถึงในพระคัมภีร์ ในศตวรรษที่สาม อิปโปไลตัสกล่าวว่าเขาเป็นหนึ่งในเจ็ดสิบคนและหลังจากนั้น เป็นผู้ปกครองของไดออกสโพลิส

อปอลโลเป็นผู้มีไหวพริบดีจากอเล็กซานเดรีย ที่อควิลาและบรีสคานำมาหาพระเจ้า ซึ่งทำงานนำชมเชยในเมืองโครินธ์ (กิจการ 18:24-28) เขากลายเป็นผู้ร่วมทำการของเปาโล (1 โครินธ์ 16:12) แม้ว่าเปาโลต้องระงับการเลือกฝึกฝ่ายในโครินธ์เนื่องจากอปอลโลได้รับความนิยมเมื่อเขาทำงานที่นั่น (1 โครินธ์ 1:12, 3:4-6, 22; 4:6) ความร่วมมืออย่างต่อเนื่องของพวกเขาแสดงให้เห็นว่าไม่มีความอิจฉาในใจของเปาโลต่อผู้เทศนาที่ได้รับความนิยมและที่ไม่มีความแตกต่างที่สำคัญในคำสอนของเขา

ข้อ 14 เปาโลไม่เพียงแต่ขอให้ทิตัสตอบสนองของความจำเป็นของมิชชันนารีเท่านั้น แต่เปาโลบอกให้เขาแน่ใจว่าคริสเตียนชาวคริสต์มีโอกาสที่จะช่วยเหลือในความจำเป็น ความช่วยเหลือดังกล่าวจะเป็น “[การ] กระทำกรดีด้วย เพื่อจะเป็นประโยชน์เมื่อถึงคราวจำเป็น” พวกเขาจะได้เรียนรู้ที่จะเป็นประโยชน์ต่อแผ่นดินของพระเจ้า และในการทำเช่นนั้น พวกเขาจะไม่เป็นคนที่ “ไร้ผล” ศิษยาภิบาลจำเป็นต้องสอนธรรมิกชนที่จะมีภาระหนักช่วยเหลือมิชชันนารี ให้อย่างเต็มใจ มีใจต้อนรับแขก และช่วยเหลือการรับใช้อื่นๆ

ค. คำอวยพร (3:15)

(15) บรรดาผู้ที่อยู่กับข้าพเจ้าฝากความคิดถึงมายังท่าน ข้าพเจ้าขอฝากความคิดถึงมายังคนทั้งปวงที่รักเราเพราะความเชื่อเดียวกัน ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

ข้อ 15 เพื่อนของเปาโลส่งคำทักทายมา เขาไม่ได้กล่าวชื่อคนเหล่านั้น โดยเพียงให้คนาสและอปอลโลที่จะทำเช่นนั้นในการทักทาย คำทักทายของเปาโลจะต้องส่งต่อไปยังคริสเตียนชาวคริสต์ “คนทั้งปวงที่รักเราเพราะความเชื่อเดียวกัน” ผู้ที่สัตย์ซื่อรักเขาอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ผู้ที่ยุให้แตกนิกายกันไม่รักเขา

เปาโลจบด้วยบันทึกเกี่ยวกับพระคุณตลอดทั้งจดหมาย เขาหวังว่าประโยชน์ของพระคุณของพระเจ้าจะมีอุดมในชีวิตของพวกเขา “อาเมน” จบการอธิษฐาน โดยเรียกร้องเพียง “ขอให้เป็นไปตามนั้น”

บรรณานุกรม

¹J.P. Lilley, "The Pastoral Epistles," *Handbook for Bible Classes* (Edinburgh: T. & T. Clark, 1901), 255.

เจ อาร์ เอ็นซี รับเชื่อเมื่อครั้งเป็นวัยรุ่นอยู่ในเมืองเวอร์นอน รัฐเท็กซัส และเริ่มรับใช้โดยประกาศข่าวประเสริฐเต็มเวลาเมื่ออายุ 18 ปี หลังจากสมรสกับโรพี ออลิเวอร์ จากเมืองซิลสปี รัฐเท็กซัส ทั้งสองตั้งคริสตจักรขึ้นแห่งหนึ่งในเมืองกรีนสโบโร รัฐนอร์ท แคโรไลนา

ในปี 1965 เขาได้รับแต่งตั้งเป็นผู้ประสานงาน Evangelism Commission และเริ่มเดินทางไปหลายแห่งเพื่อเป็นตัวแทนแผนก General Home Missions Division ของ United Pentecostal Church International ในปี 1967 เขาได้รับเลือกเป็นเลขานุการแผนก General Home Missions และดำรงตำแหน่งอยู่จนถึงปี 1972 หลังจากดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายประชาสัมพันธ์ของ UPCI เป็นเวลาสองปี เขาดำรงตำแหน่งศิษยาภิบาลของคริสตจักรในเมือง Texarkana รัฐอริโซนา และเมืองวิชิต้า ฟอลล์ รัฐเท็กซัส

ตั้งแต่ปี 1982 เป็นต้นมา เขาดำรงตำแหน่งประธานของวิทยาลัย Texas Bible College ในเมืองฮิวสตัน รัฐเท็กซัส ซึ่งเป็นสถานศึกษาที่เขาได้ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต เขาแต่งหนังสือและหนังสือเล่มเล็กๆ หลายเรื่อง และเขียนบทความและแผ่นพับจำนวนมาก นอกจากนี้ ยังเป็นบรรณาธิการก่อตั้งของนิตยสาร *Outreach* และ *Forward*

เจ อาร์ เอ็นซี มีบุตรสองคน ได้แก่ แรนดีและเด็บบรา ซึ่งสมรสแล้วทั้งสองคนและรับใช้ในองค์การ UPCI